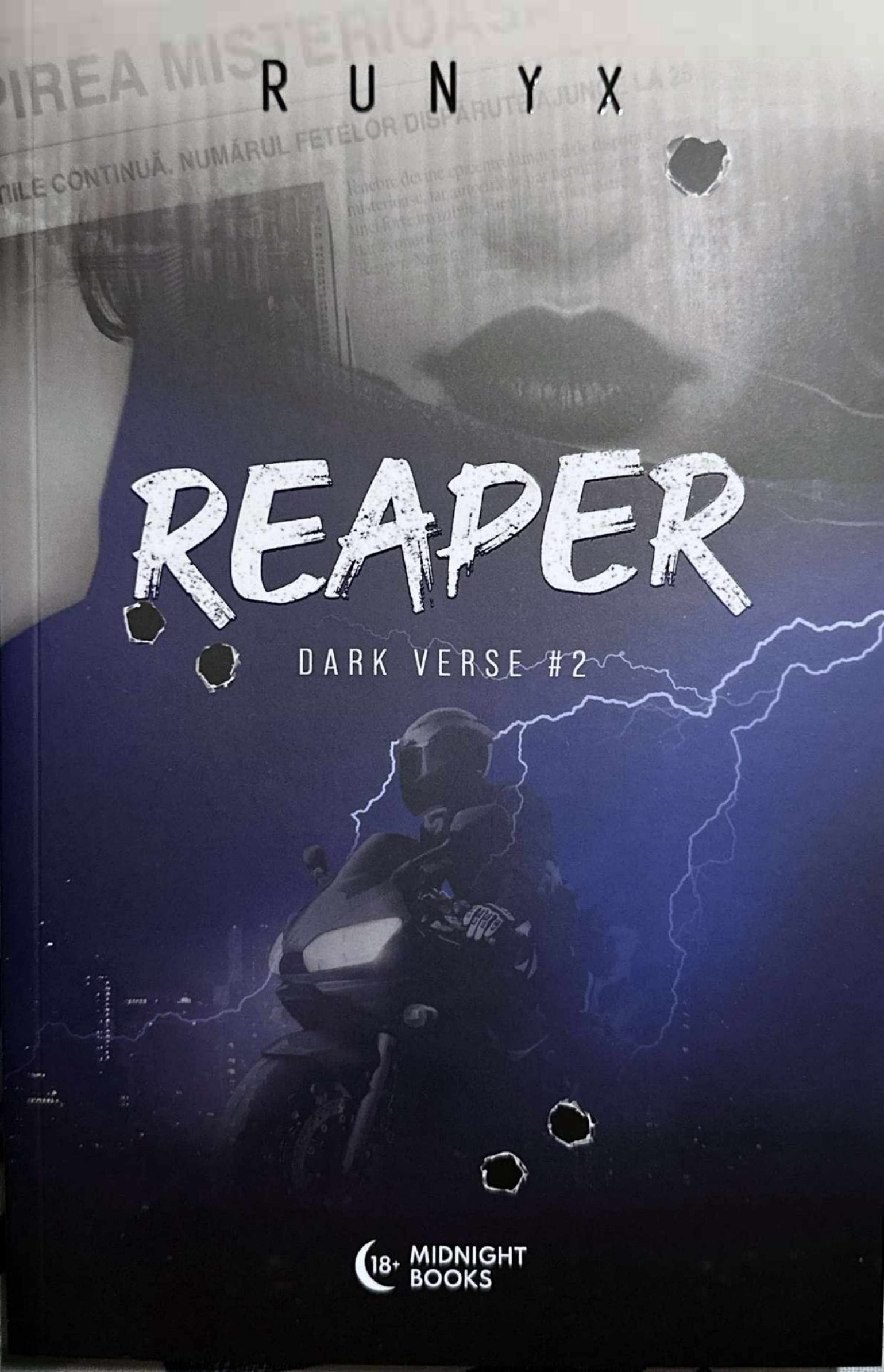
RUNYX
REAPER
DARK VERSE #2
18+ MIDNIGHT BOOKS

”

Demonii lui dansează
cu ai mei.

— Morana Vitalio

RUNYX

REAPER

DARK VERSE #2

Părinţilor mei.

Pentru că întotdeauna m-au sprijinit, mi-au dat putere şi mi-au încurajat visurile.

Nu aş fi cine sunt astăzi fără dragostea voastră necondiţionată.

Vă iubesc.

NOTA AUTOAREI

Aceasta este a doua parte a seriei *Dark Verse* şi continuă de unde s-a încheiat prima parte, *Predator*. Dacă nu aţi citit prima parte, vă recomand cu tărie să o citiţi, pentru o experienţă de lectură completă.

Cartea conţine scene explicite de violenţă şi de natură sexuală. Există şi elemente care vă pot declanşa reacţii negative şi este corect să vă avertizez, în cazul în care sunteţi sensibili la următoarele subiecte — atacuri de panică, crimă, aluzii la viol şi tortură, aluzii la sclavie umană.

Dacă unul dintre aceste subiecte vă stânjeneşte, vă rog să luaţi aminte. Dacă citiţi cartea în continuare, sper să vă placă această călătorie. Vă mulţumesc.

Playlistul pentru Tristan și Morana,
pentru Partea I și Partea a II-a.

Devil Devil — Milck
Carnival of Rust — Poets of the Fall
Animals — Maroon 5
Closer — Nine Inch Nails
One Way or Another — Until the Ribbon Breaks lyrics
Every Breath You Take — The Police
Eyes on Fire — Blue Foundation
A Little Death — The Neighbourhood
Russian Roulette — Rihanna
Between the Bars — Elliott Smith
Toxic — Sofia Karlberg Cover
Hypnotic — Zella Day
Carry You — Jeffrey James
Bravado — Lorde
Salted Wound — Sia
Crazy in Love — Beyonce (Fifty Shades Cover)
Wicked Game — Ursine Vulpine ft. Annaca
Bedroom Hymns — Florence + The Machine
Cut — Plumb
Fire Breather — Laurel

Broken — Seether ft. Amy Lee
Monster — Imagine Dragons
Demons — Imagine Dragons
Don't Let Me Go — RAIGN
Help — Hurts
I Found — Amber Run
Making Love on the Mountain — The Woodlands
Lullaby — Nickelback
Touch Me — Rui Da Silva Ft. Cassandra
Bleeding Love — Leona Lewis
My Heart Is Open — Maroon 5
Partition — Beyoncé
50 Shades — Boy Epic
Trust — Boy Epic
Dirty Mind — Boy Epic
Walk Through The Fire — Zayde Wolfe ft. Ruelle
You Belong To Me — Cat Pierce
My Love Will Never Die — Claire Wyndham
A Little Wicked — Valerie Broussard
You Should See Me in a Crown — Billie Eilish
Flesh — Simon Curtis
Dinner & Diatribes — Hozier
I'm A Wanted Man — Royal Deluxe
Dangerous Woman — Ariana Grande
Not Afraid Anymore — Halsey
Game of Survival — Ruelle
Shameless — Camilla Cabello
Craving You — Thomas Rhett
Madness — Ruelle

Blood and Muscle — Lissie
Fear and Loathing — Marina and the Diamonds
Black Magic Woman — VCTRY
I Can't Go On Without You — KALEO

Playlist pe Spotify: Tristan and Morana | Dark Verse | RuNyx
Playlist pe YouTube: Tristan and Morana | Dark Verse | RuNyx

Te iubesc așa cum trebuie iubite unele lucruri
întunecate, în taină, între umbră și suflet.

PABLO NERUDA

prolog

Singurul semn de viaţă în bezna nopţii furtunoase era strălucirea portocalie a ţigării aprinse.

Bărbatul de la volan privea la cimitirul din stânga sa şi-i urmărea, cu ochii săi căprui, pe cei doi îndrăgostiţi care se sărutau printre morţi. Pe fată nu putea s-o vadă, fiindcă o ascundea silueta masivă a iubitului ei, dar ştia exact unde se află, aşa cum ştiuse în toţi aceşti ani.

Îi privea din întunericul maşinii, cu geamul coborât doar un pic, cât să iasă fumul şi să nu se sufoce. Nu că se temea de moarte, absolut deloc. Însă avea un scop, un obiectiv care-l ghida de foarte mult timp. Aşteptase zi de zi, săptămână de săptămână, an de an, făcând câte un pas mai aproape de ţelul său.

A tras cu nesaţ fumul în plămâni şi a simţit că-i pătrunde în celule, amestecându-se cu cenuşa vieţii de altădată. Şi-a masat absent genunchiul, mângâind fantoma unei dureri care nu-i dădea pace.

Fulgerul a luminat totul în jur pentru o fracţiune de secundă. Dacă Predatorul s-ar fi întors, l-ar fi văzut cu uşurinţă. Numai că unul dintre cei mai buni vânători din mafie era acum atent doar la ea. Era iraţional, neglijent. Şi investise emoţional în ea.

I-a privit cum s-au desprins unul de altul, cum tânărul s-a aplecat, a ridicat arma de jos şi i-a întins-o. Tăcut ca o umbră, a văzut că femeia mergea în urma lui spre maşina care-i aştepta.

RuNyx

După ce a coborât geamul de tot, și-a aruncat afară țigara pe jumătate fumată. Stropii de ploaie îi sărutau pielea și-i stropeau fața cu entuziasmul unei iubite împă-ciuitoare. Privirea i s-a oprit la inelul de argint care-i sclipea pe inelarul drept, un craniu sculptat în cele mai mici detalii. Era un cadou, un inel făcut special pentru el cu mult timp în urmă. Craniul fusese cândva bijuteria lui de preț. Acum, era fantoma lui.

De-a lungul anilor, se gândise deseori la granița fragilă dintre dreptate și răzbunare. Depindea foarte mult de ea de care parte avea să ajungă în cele din urmă. Nu purta inelul pentru că i-ar fi amintit de râsete și prietenie, ci pentru că-i amintea de tot ce pierduse.

Acum era momentul să aducă totul înapoi.

trasul cu urechea

Ploaia cădea în valuri, fără oprire.

Picăturile se loveau de parbriz şi mureau subit, alunecând pe geam, iar bubuitul ocazional al tunetului spinteca cerul nopţii.

Morana era încă de cealaltă parte a geamului şi se uita la ploaie, ferită de picăturile ce încercau să străpungă pereţii invizibili şi s-o atingă.

De data asta însă nu mai era neatinsă. Fusese deja sărutată, devastată şi iubită de picăturile de ploaie. De data asta, era leoarcă şi tremura din cauza amintirii vii a picăturilor care-i mângâiaseră pielea pentru o secundă îngheţată în inima ei.

De data asta, la fel ca în noaptea aceea din apartament, nu mai era singură.

Încă nu întorsese capul să-l privească în maşină.

Nici el nu rămăsese neatins. Mai devreme, l-a urmărit absolut fascinată cum a urcat tăcut în maşină, după ce se îndepărtase de ea.

Norii se rostogoliseră. Fulgerul despicase cerul. Vânturile se înteţiseră.

Ea rămăsese multă vreme afară, în aer liber, iar el se ascunsese după propriile ziduri.

Dar nu de tot.

Deşi pornise motorul, nu încercase să scoată maşina, aşteptând-o în tăcere. Ea stătea la marginea câmpului său vizual, lăsându-şi privirea să se oprească exact pe locul unde făcuse o alegere şi-l forţase s-o facă pe a lui. Torentul de ploaie le şterse urmele de paşi, iar noroiul şi iarba acopereau la exterior ceea ce fusese, în sufletul ei, un moment de cotitură. Ploaia abundentă spălase, de asemenea, aproape toate urmele exploziei de pe pielea ei şi-i redeschisese rana de pe biceps. Asta o îngrijorase puţin, pentru că evitase să-şi ude rana cu o seară înainte, iar acum era îmbibată de apă.

Cât îşi pipăise şi examinase braţul încordat, el nu claxonase nici măcar o dată, nu deschisese portiera şi nici nu turase motorul. Nu făcuse nicio mişcare să-i arate clar că o aşteaptă. Şi totuşi ea ştiuse, doar pentru că el era încă acolo, o prezenţă tăcută, dar magnetică, ce zăbovea apăsător în locul pustiu — o viaţă conştientă, înconjurată de moarte şi distrugere.

Îi oferise, în tăcere, un loc între aceleaşi ziduri care îl protejau. Tot în tăcere, ea acceptase. Ocolise maşina aceea monstruoasă şi urcase direct pe locul pasagerului. Iar el ieşise, pur şi simplu, din cimitir.

Îi plăcea senzaţia aerului cald din gurile de ventilaţie pe pielea lipicioasă şi rece şi întindea palmele direct în faţa lor, lăsând căldura să-i intre treptat în oase. Lăsându-şi ochii să rătăcească prin interiorul maşinii pentru prima dată, nu s-a mirat deloc că scaunele de piele neagră erau acum ude de la hainele lor. Era prima oară când urca în maşina lui, un BMW negru superb pe care, dacă era să fie sinceră, chiar o invidia puţin.

Clătinând uşor din cap, s-a întors spre consolă. A văzut comanda „Play Music" strălucind pe bordul digital şi a ridicat din sprâncene, întrebându-se o secundă ce fel de muzică asculta el, dacă asculta de fel. Oare gusturile lui muzicale înclinau spre rock sau R&B? Sau erau la fel de eclectice ca ale ei? Privind obiectele din jur, îi treceau prin minte astfel de întrebări simple la care nu-şi îngăduise niciodată să se gândească.

Ochii ei curioşi şi pătrunzători s-au oprit asupra unui pandantiv mic. Era chiar foarte mic şi feminin, agăţat de oglinda retrovizoare printr-un lănţişor de argint, cu un disc rotund deasupra.

Încercând să nu pară prea evidentă, pentru că murea de curiozitate, Morana a mijit ochii şi s-a străduit să vadă dacă era vreo inscripţie pe discul plat.

Şi chiar era.

„Surioară"

O, Doamne... fusese al ei.

Al Lunei.

Cu o strângere dureroasă de inimă, Morana s-a sprijinit de scaun, copleşită de noile informaţii, şi s-a uitat la bărbatul tăcut de lângă ea.

Părea relaxat pe scaun, nu-şi încleşta mâinile pe volan sau pe schimbătorul de viteze când îl mişca şi respira încet şi regulat. Totul părea în regulă. Cu o singură excepţie — se uita drept în faţă, cu o concentrare aparte, de care ea nu credea că ar fi avut nevoie la condus, evitând să o privească în ochi din momentul în care îi înapoiase arma căzută în iarbă.

De când o sărutase de i se tăiase respiraţia.

Morana a întors ochii către pandantivul mic şi simplu, care se legăna circular în ritmul mişcărilor maşinii, şi a simţit o împunsătură în piept. Bijuteria micuţă

dansa liberă între ei – argintul care îi aparţinuse cândva surorii lui iubite şi îi purta amprenta –, iar asta spunea mai multe despre el decât orice altceva. Atâta durere, atâta furie, atâtea cicatrici...

Odată cu apăsarea aceea din piept, a mai avut o revelaţie — şi maşina reprezenta teritoriul lui. Altfel, pandantivul n-ar fi atârnat acolo, atât de expus, de frumos şi de vulnerabil. Însăşi existenţa sa în maşină îi spunea Moranei că era ceva foarte, foarte intim.

Şi a înţeles — la fel ca în apartamentul lui, în prima noapte când a plouat, când el a hotărât ca ea să rămână în apartamentul lui, nu să plece cu Dante — că-i îngăduise să intre pe teritoriul lui. Din nou. Chiar şi după ce a luat o decizie pe care ea nu era în stare să o înţeleagă.

Urmările deciziei încă i se mai agăţau de muşchi, îi clocoteau în sânge şi îi vibrau în fiecare celulă. Simţea şi acum metalul rece al pistolului în bătăile puternice ale inimii. Presiunea buzelor lui, zvâcnind pe buzele ei umflate. Alunecarea limbii ce-i mângâiase interiorul gurii.

A străbătut-o un fior — din cauza frigului sau a amintirilor, nu avea de unde să ştie.

Mintea îi era plină de întrebări, cuvintele i se formau în gât şi ajungeau până pe vârful limbii, dar şi le înăbuşea, pentru că nu voia să pună capăt tăcerii. Tocmai îi forţase mâna şi, ştiind tot ce ştia despre el, înţelegea că n-ar fi reacţionat prea bine dacă îl silea să vorbească înainte să fi procesat tot ce se întâmplase.

Cel puţin asta ar fi vrut, dacă era în locul lui. Încă nu era sigură în privinţa lui, nu ştia ce gândeşte, dar se simţea vie şi tremura lângă el, după ce-i dăduse ocazia s-o omoare. Iar asta era de ajuns. Deocamdată.

Sunetul telefonului care vibra pe bord a spart liniştea tensionată.

Morana s-a uitat din reflex la ecran.

„Sună Chiara"

Nu s-a putut abține să nu se încrunte ușor.

Chiara? Cine dracu' era Chiara? Și de ce-l suna la ora asta târzie?

Întorcând capul cu atenție spre geam, Morana s-a concentrat la picăturile de ploaie care se rostogoleau în cascadă pe sticlă și la celelalte mașini de pe strada aproape pustie. Vedea că el refuza să răspundă la telefon. Însă nu știa dacă refuza pentru că era la volan sau pentru că era ea de față. Poate pur și simplu nu avea chef.

Dar i s-a pus un nod mic de tot în stomac, care o îngrijora prin simplul fapt că exista. N-ar fi trebuit să fie niciun nod. N-ar fi trebuit să aibă nicio reacție la femeile cu nume frumoase care îl sunau în toiul nopții. Nu avea energie pentru așa ceva. Era de rău.

Scuturându-se de gândurile care-i alergau prin cap, a ales să-i privească mâna mare ce schimba vitezele cu lejeritate, așa cum ea nu avusese nici timp, nici chef să facă până atunci. S-a uitat la ceasul mare și metalic de pe încheietura lui puternică, un ceas cu cadran bleumarin ce părea scump, la venele ce i se întindeau pe dosul palmei, la cele câteva fire de păr care se cârlionțau sub manșetă, la degetele lungi și puternice pe care le simțise înăuntrul ei. Foindu-se ușor pe scaun, a lăsat ochii în jos și s-a uitat la pielea sfâșiată de pe degete, la carnea încă tumefiată. Cu toate că era posibil să se fi rănit seara trecută, la duș, mâna părea învinețită de curând.

A vrut să-l întrebe, dar a văzut cum colțurile gurii lui au coborât imperceptibil, așa că a tăcut.

Nu era momentul potrivit. Nu era *deloc* momentul potrivit.

Kilometrii treceau, iar el conducea mai departe, dirijând mașina cu pricepere prin traficul lejer. După

câteva minute lungi și tensionate, Morana a remarcat porțile familiare ale blocului de apartamente. Clădirea se înălța spre cerul vijelios, iar marea părea o nălucă în stânga clădirii.

Cei doi paznici de la poartă, cu armele agățate de șolduri, au dat respectuos din cap, iar el a traversat aleea micuță către parcarea subterană. Neoane albe luminau spațiul, strălucind pe metalul mașinilor negre ce dormitau în garaj. Morana s-a uitat la mașini și s-a întrebat o clipă cine mai locuia în clădire în afară de Tristan și de Dante.

Nu a apucat să-și ducă ideea până la capăt, că el a parcat lângă motocicleta lui frumoasă. Morana s-a uitat la silueta întunecată a motocicletei și dorul de a se plimba din nou cu ea a răsunat cu ecou în inima ei, trezit de amintirea prețioasă a primei plimbări, a primei ocazii când se simțise cu adevărat liberă.

Însă dorul s-a spulberat când a auzit portiera deschisă și, întorcându-se, l-a văzut cum a coborât din mașină și a trântit portiera după el înainte ca ea să-și scoată centura de siguranță. Parcă ar fi vrut să scape de ea și, cu toate că asta a enervat-o puțin, l-a și înțeles. Dacă ar fi fost în locul lui, probabil l-ar fi abandonat în cimitir și ar fi fugit către refugiul ei îndrăgit. Ce-i drept, aproape că se așteptase la aceeași reacție din partea lui.

La fel ca în cimitir, deși a ajuns primul la lifturile private, nu a urcat, ci a așteptat-o tăcut. Morana a deschis încet portiera și a încuiat-o, trecându-și mâna o singură dată peste șaua motocicletei. Aerul rece din parcare i-a făcut trupul ud să tremure și a mers cu pași repezi către locul unde el stătea în cutia de metal, ținând ușa cu piciorul ca să nu se închidă.

Surprinsă de gestul lui, a intrat în momentul în care el s-a retras și a tastat codul pentru apartament. Morana s-a uitat cum s-au închis ușile, cu oglinzi ce le reflectau

siluetele ude. S-a uitat la tabloul pe care îl alcătuiau. El arăta pus la punct, înalt și musculos, îmbrăcat în costumul și cravata leoarcă de apă, cu mușchii de pe abdomen vizibili prin cămașa albă, lipită de trunchi. Ea însă parcă era moartea în vacanță. Hainele îi erau rupte în câteva locuri din cauza exploziei, bluza deschisă la culoare căpătase o nuanță ciudată de maro și se vedeau dâre de noroi pe material și, ici-colo, chiar și pe piele. Părul îi era ciufulit, jumătate liber, jumătate prins în coadă, culoare mai avea doar în obraji, iar ochii îi erau bulbucați și înroșiți.

A trecut-o un fior la vederea contrastului dintre ei — pielea lui smeadă lângă paloarea ei; hainele lui negre și curate lângă hainele ei deschise la culoare și murdare; silueta lui înaltă, cu umeri lați, lângă silueta ei mică și voluptuoasă. Forța emanată de ființa lui, chiar și în starea din clipa aceea, când nici nu se uita la ea, o făcea să i se furnice pielea.

Deși gândul că trupul lui s-ar fi lipit de-al ei abia reușise să o excite acum câteva zile — la un nivel pe care, totuși, nu-l înțelesese niciodată —, acum o cuprindea o frenezie haotică. Dorința se împletea cu fascinația, compasiunea și furia, într-un amalgam pătimaș care îi clocotea în stomac. Știa că, deși nu era momentul potrivit, avea să-l aibă din nou într-o bună zi — și atunci avea să fie la fel de gol ca ea, lipit de pielea ei. Sudoarea, mirosul și cicatricile lui aveau să-și lase amprenta asupra ei, așa cum ea avea să-l însemne cu propriile cicatrici.

Avea s-o distrugă. Și ea avea să-l distrugă pe el la rândul ei.

Dar nu era momentul potrivit.

A tras aer adânc în piept să se stăpânească, pentru ca amândoi să proceseze evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore. Apoi s-a uitat la el pe furiș și și-a amintit când urcaseră prima dată împreună în lift. El stătea sprijinit de peretele din spate, la doar câțiva metri

de ea, uitându-se în telefon, fără să ridice ochii sau să o privească. I se părea ciudată lipsa de contact vizual dintre ei. Iar acum, când nu-i putea privi acei ochi magnifici, Morana își dădea seama cât de mult ajunsese să se bazeze pe ei ca să-l poată citi.

Știa că el era conștient de privirea ei. Și totuși, stătea intenționat cu ochii în telefon.

Răsuflând adânc, a început să-și frece brațele ca să se încălzească, conștientă de durerea surdă provocată de rană. Într-un final, ușile s-au deschis și au lăsat-o să vadă priveliștea impunătoare a ploii și a orașului dincolo de ferestrele pe care le iubea atât de mult și care mereu îi tăiau respirația pentru o fracțiune de secundă.

Pe urmă, i-au ajuns la urechi niște voci furioase.

Una masculină și zgomotoasă. Cealaltă, blândă și feminină.

Încercând să-și stăpânească uimirea — atât pentru că Amara era acolo, cât și pentru că Dante nu vorbea deloc ca de obicei –, Morana a rămas pe loc și s-a uitat la bărbatul tăcut de lângă ea. L-a văzut cum și-a lăsat în sfârșit telefonul jos și s-a concentrat la cei din apartament.

— Nu aveai niciun drept! a spus Dante, pe un ton mai ridicat decât îl auzise Morana vreodată, trădându-și furia cu fiecare cuvânt. Nu era povestea ta ca să o spui și altora.

— Nu puteam să stau deoparte și să-l las să se distrugă nici pe el, nici pe ea! a răspuns Amara, cu aceeași voce joasă și răgușită, dar destul de fermă încât Morana să înțeleagă că vorbea serios. L-am văzut făcând treaba asta ani de zile și nu mai suport.

— Aici nu e vorba de tine, fir-ar să fie! a urlat Dante, iar Morana a tresărit. Vrei să spui cuiva cum te-ai ales cu cicatricea aia? Fă-o! Spune-le tuturor! Dar nu poți să spui nimănui cum s-a ales el cu cicatricile lui, Amara! Ți-am

mărturisit toate astea strict confidenţial şi tu mi-ai trădat încrederea. L-ai trădat şi pe el. Cum. Dracu'. Ai. Putut?

— Tu mă acuzi de trădare? Doamne, uneori nici nu te mai recunosc! a şoptit Amara, cu vocea clocotind de furie, pe un ton complet diferit de cel folosit acum o oră, când îi vorbise despre acest bărbat. Da, i-am explicat unei femei nevinovate, care nu a jucat niciun rol în tot ce i s-a întâmplat lui, de ce viaţa ei este în pericol. Am dezvăluit adevărul despre el unei femei care îl face să trăiască aşa cum nu l-am mai văzut niciodată până acum. Dacă prin faptul că v-am trădat pe amândoi el are şansa la o viaţă mai bună decât înainte, v-aş trăda de încă o sută de ori! Ea merita să ştie, iar el merită o şansă!

— Nu începe din nou cu asta! s-a răstit Dante. E o chestie a dracului de simplă. Am avut încredere în tine şi tu ne-ai înşelat încrederea. Era povestea lui şi i-ar fi spus-o dacă ar fi vrut. Dar n-a făcut-o!

— Pentru că se teme că lucrurile se vor schimba! a strigat Amara, forţându-şi vocea delicată. Iar lucrurile trebuie să se schimbe, nu înţelegi?!

— Nu în felul ăsta.

A urmat o secundă de linişte, apoi Amara a întrebat încet:

— Eşti supărat că l-am trădat pe el sau că te-am trădat pe tine?

Bravo, fată!

Morana a aplaudat-o în sinea ei pe femeia care-i devenise prietenă şi care reuşise, folosind un ton blând, aproape temător, să-i dea peste nas acelui bărbat care ţipa la ea. Simţea ceva asemănător cu mândria.

Înainte să mai spună cineva ceva în apartament, bărbatul masiv de lângă ea — care încremenise tot mai tare cu fiecare cuvânt — a ieşit din lift şi a luat-o la dreapta, către sufrageria de unde veneau vocile. Morana l-a

urmat grăbită, la câțiva pași în spatele lui, mușcându-și buzele ca să nu-și dea drumul la gură.

S-a oprit la marginea livingului și i-a văzut pe Dante și Amara stând pe loc, la câțiva centimetri unul de altul, căscând ochii la Tristan Caine. Dante a întors privirea către ea o secundă și a măsurat-o din cap până în picioare. Ochii lui pătrunzători s-au oprit îndelung asupra buzelor ei, făcând-o să-și dea seama cât de umflate erau. Morana nu și-a ferit privirea de ochii negri și de fața lui frumoasă și îngrijorată. El a clătinat scurt din cap, apoi s-a întors brusc către fereastră și a privit încruntat afară.

Amara nu s-a uitat la ea deloc, nici măcar o clipă. În schimb, îl privea pe bărbatul de lângă ea, ținând spatele drept și bărbia ridicată, fără urmă de regret pentru ceea ce făcuse. Morana simțea că o respectă și mai mult acum — pentru că era al dracului de intimidant să fii ținta privirii sfredelitoare a lui Tristan Caine.

Morana a ridicat ochii și a observat că o privea pe Amara cu fălcile încleștate.

Nimeni nu scotea un cuvânt.

Tensiunea dintre ei creștea din ce în ce mai tare, atât de mult încât Morana s-a gândit o clipă să intervină. Pe urmă, l-a văzut mișcând buzele.

— Du-te acasă, Amara.

Vocea lui — de whiskey și păcat — vorbea cu blândețe pentru prima dată în ultimele ore, adresându-i femeii frumoase un ordin și o rugăminte deopotrivă.

Amara a dat din cap, fără să explice sau să protesteze. Și-a luat geanta de pe blat și a trecut pe lângă ei către lift. S-a oprit lângă consolă și a întors ochii verzi și furioși către Dante, care privea pe fereastră.

— Nu mai fi laș, Dante! i-a aruncat ea în spate. A venit naibii timpul!

Hopa!

Pe urmă, a urcat în lift şi uşile s-au închis după ea.

OK.

Dar se părea că nu se terminase. Ridicând din sprâncene, Morana a văzut că Dante a strâns pumnii pe lângă corp, apoi a pus mâna pe vaza de pe cel mai apropiat dulap şi a aruncat-o pe jos, spărgând-o în cioburi lucioase. Morana a inspirat brusc, tresărind din pricina sunetului neaşteptat, când cristalul frumos s-a spart cu zgomot şi fragmentele s-au împrăştiat pe podea.

Era prea obosită, prea copleşită, ca să mai fie martoră la scene emoţionante, cel puţin până dimineaţă. Într-un fel, îi era recunoscătoare lui Tristan Caine că păstrase tăcerea şi nu devenise furtunos, cum era uneori. Deocamdată, voia să se relaxeze ca să nu aibă şi ea soarta vazei de pe podea — spulberată de o forţă căreia nu-i putea ţine piept.

A făcut un pas înapoi, ştiind că era mai bine să se retragă, să-i lase pe bărbaţi în intimitatea lor posomorâtă şi să-şi îngrijească rana.

S-a întors cu paşi tăcuţi în camera de oaspeţi, a deschis uşa şi s-a strecurat înăuntru. Era conştientă de tăcerea de mormânt din apartament, unde nu se auzea decât torentul care izbea ferestrele de sticlă. Dând drumul unei respiraţii pe care şi-o ţinea de când urcase în lift, Morana şi-a pus repede telefonul la încărcat, s-a dus la baie şi a pornit apa caldă în cadă.

După ce s-a aşezat pe marginea căzii, s-a apucat să-şi cureţe rana din nou şi a acoperit-o cu plasturi, şuierând când usturimea a făcut-o să lăcrimeze. Pe urmă, şi-a scos hainele şi le-a aruncat într-un colţ, ştiind că nu le va mai purta niciodată. După ce a verificat apa şi a închis uşa, a băgat un deget în cada mare şi s-a scufundat în sfârşit.

Era cea mai grozavă senzaţie pe care o simţise vreodată, ca şi când apa aceea caldă îi dădea o îmbrăţişare.

Cea mai bună îmbrăţişare.

Felul uluitor în care apa îi mângâia muşchii duroşi şi-i săruta micile tăieturi a făcut-o să geamă. A băgat o dată capul sub apă şi l-a sprijinit de marginea căzii, ţinând braţele pe rezemători, cu ochii închişi.

Nu se mai gândea la nimic — nici la maşină, nici la crimele comise cu sânge-rece, nici la tatăl ei sau la tentativa lui de-a o ucide, nici la bărbatul care venise după ea, nici la decizia pe care o luaseră amândoi şi *cu siguranţă* nici la sărutul care încă îi înţepa buzele umflate. Nu voia să retrăiască momentul — nici ploaia, nici arma, nici bărbatul. Nu şi-a dat voie să-şi amintească nici mângâierile blânde, nici foamea cumplită, nici decizia tacită.

A rămas pur şi simplu în cadă şi a lăsat apa să-i aline durerile ca o amantă tandră, s-o cureţe şi s-o ajute să se relaxeze în braţele ei.

Gândurile puteau să aştepte până mâine. A ignorat firul care o ţinea la un loc, durerea care se agăţa cu putere de fiecare gând, absolut tot. A stat pur şi simplu în cadă.

După un timp îndelungat, când apa s-a răcit şi pielea a început să i se încreţească, atunci când a simţit că simplul fapt de a face o baie bună, după o zi grea, era cât pe ce s-o adoarmă, s-a ridicat anevoie din cadă şi a scos dopul, cu ochii înceţoşaţi fiindcă epuizarea şi lipsa somnului din ultimele zile o prindeau din urmă. Nu voia decât să se întindă în patul confortabil, să-şi tragă păturile subţiri peste cap şi să doarmă netulburată timp de zece ani. Cel puţin.

Oftând, a stins lumina din baie şi a intrat goală-puşcă în dormitorul întunecat. Era prea epuizată ca să-i mai pese şi nu-şi făcea griji, pentru că era aproape

sigură că el nu va intra în dormitorul ei în timpul nopții, mai ales că o evitase de când plecaseră din cimitir.

Fără să se mai gândească la nimic, s-a urcat în pat, s-a strecurat în mulțimea de perne și a gemut în confortul somptuos.

A deschis un ochi când a auzit bâzâitul telefonului. Se trezise la viață.

După ce l-a luat de pe noptieră și a scos încărcătorul, a deblocat ecranul și a văzut patru apeluri ratate și trei mesaje de la Tristan Caine.

A clipit, simțind că-i fuge somnul, a înghițit în sec și a deschis mesajele, văzând ultimul ei mesaj pentru el.

Morana Vitalio: *Ar trebui să se teamă. La urma urmei, tocmai am aruncat în aer o mașină și am ucis doi oameni cu sânge-rece.*

(Trimis la 16.33)

Tristan Caine: *Unde ești?*

(Primit la 16.34)

Tristan Caine: *Nu e amuzant, domnișoară Vitalio. Unde ești?*

(Primit la 17.00)

Tristan Caine: *Jur pe Dumnezeu... UNDE DRACULUI EȘTI?*

(Trimis la 17.28)

Apoi, nimic.

Cu un nod în gât și stomacul strâns tocmai din cauza emoțiilor tulburătoare pe care încercase să le evite, Morana a închis ochii și a pus telefonul la loc pe noptieră, întorcându-se pe o parte.

Acum era aproape 22.30. Ceea ce însemna că îl văzuse la cimitir pe la 21. Ce făcuse el după ce primise ultimul mesaj?

Nu. Scuturându-se hotărâtă, a inspirat adânc — copleşită de mirosul plăcut de citrice al balsamului de rufe de pe cearşafuri — şi şi-a spus să se culce şi gata. Avea destul timp a doua zi dimineaţă să se gândească, să proceseze şi să facă planuri. Deocamdată, în ciuda zilei pe care o avusese, era în viaţă şi se simţea obosită, iar creierul ei putea să mai aştepte câteva ore.

Dând din cap, aproape a închis ochii din nou când i-au ajuns la urechi vocile de afară. Frustrată, şi-a acoperit capul cu perna.

Pe urmă, a dat-o deoparte.

Bărbaţii stăteau de vorbă.

Muşcându-şi buza de jos, s-a întrebat despre ce vorbeau. I-a venit în ajutor liniştea din apartament şi vocile lor, deşi nu erau zgomotoase, au plutit până la ea destul cât să le audă.

— A sunat tata când erai plecat, a spus Dante.

Deci, fără întrebări despre sănătatea lor emoţională. *Bărbaţii ăştia!*

Sunetul cristalelor care se ciocneau de o suprafaţă de plastic i-a spus că unul din ei curăţa mizeria de pe jos.

— Situaţia se agravează acasă, Tristan, a spus Dante pe tonul calm şi reţinut pe care ea ajunsese să-l asocieze cu el. E din ce în ce mai rău. Trebuie să ne întoarcem.

Tristan Caine nu a vorbit câteva secunde.

Apoi vocea lui s-a rostogolit peste pielea goală a Moranei.

— Da, trebuie.

Morana s-a bucurat o secundă de tonul său aspru, înainte să înţeleagă ce a vrut să spună. Pleca?

Nodul din stomacul ei s-a strâns şi a cuprins-o o panică ciudată, fără să ştie de ce. După ultimele ore, după ultimele săptămâni, după ce se asigurase că ea nu va fugi, chiar dacă îşi dorise să fugă, Tristan avea să plece din oraş? Şi cu ea cum rămânea? Chiar după ce ea pariase cu viaţa ei?

I s-a tăiat respiraţia.

Strângând păturile în pumni, a încercat să-şi facă linişte în gânduri şi să se concentreze la discuţia lor.

— O să vorbim despre elefantul foarte mare din încăpere? a întrebat Dante.

— Eu nu văd niciunul.

Blazat. Indiferent. Tipic pentru el.

L-a auzit pe Dante oftând. Era destul de sigură că oftatul devenise deja un gest reflex pentru el.

— Ce-ai căutat în seara asta acasă la ticălosul ăla, şi singur pe deasupra?

Nu era deloc elefantul pe care şi-l imaginase ea. Dar despre cine vorbeau?

— I-am făcut o vizită, a răspuns Tristan Caine.

Morana a ridicat din sprâncene, auzindu-i tonul provocator.

Iar Dante nu l-a dezamăgit.

— Situaţia este şi aşa de rahat pentru tine acum, Tristan. În caz că ai uitat, cineva vrea să te ucidă...

— Cineva încearcă mereu să mă ucidă.

— ...iar tu nu faci decât să aţâţi lucrurile. N-avem nevoie să o facă Gabriel Vitalio pe arogantul cu noi chiar acum, nu când suntem aici.

Unu.

Doi.

Şocată.

RuNyx

Morana s-a uitat la tavan, scoasă din minți de uimire. Îi făcuse o vizită tatălui ei? La el acasă? Singur? *Era nebun?!*

Și-a amintit instantaneu cum arătau mâinile lui — degetele învinețite, cu pielea sfâșiată, care îi spuseseră, chiar și când o săruta, că transformase seara cuiva într-un coșmar. După ce dispăruse, Tristan intrase singur în casa tatălui ei și scăpase cu viață? Iar acum avea nodurile degetelor rănite?

Ce. Anume. Făcuse?

Respira greu, iar inima îi bătea ca un cal sălbatic scăpat de sub control. Morana nici nu putea începe să înțeleagă implicațiile gestului său. Pur și simplu, nu putea.

Și totuși, mai era ceva. Ceva nou. Pentru că ea căzuse pe scări, iar el îl pedepsise pe tatăl ei. Pentru că ea dispăruse, iar el intrase în vizuina leului, îi dăduse foc și ieșise de acolo nevătămat. Era prima dată în viața ei când simțea așa ceva și i s-au umezit ochii. După ce fusese singură toată viața, convinsă că dispariția ei n-ar fi făcut pe nimeni să tresară, i s-a strâns inima la gândul că bărbatul ăsta — care o ura de douăzeci de ani — își sfâșiase carnea pentru ea. Era o senzație pe care nu o mai simțise niciodată și nu putea s-o înțeleagă. Putea doar să o simtă.

A tras aer cu greu în piept și a continuat să asculte, strângând păturile până i s-au albit degetele.

— Atunci e bine că nu vom mai rămâne aici prea mult timp, nu-i așa?

O pauză lungă.

— Asta o include și pe Morana? a întrebat Dante încet.

Inima Moranei se zbătea în piept, cu o forță care devenea una cu emoțiile inexplicabile din sufletul ei. A așteptat răspunsul lui ca să înțeleagă ce avea de gând să

facă. Pentru că, deşi o tratase cu tăcere, îi oferise şi fapte. Şi acum avea nevoie ca el să treacă la fapte.

Văzând că el nu a spus nimic câteva secunde, Dante a oftat din nou, iar Moranei i-a stat inima.

— Tristan, e fiica lui. Chiar dacă înţeleg de ce a rămas aici, nu putem permite să mai continue aşa. S-ar putea ca Vitalio să se răzbune. Şi s-ar putea termina urât. O ştii şi tu.

Din nou, tăcere.

— Nu mai eşti la fel de concentrat la ameninţarea asta ca s-o elimini. Nu ne putem permite un război în toată regula, Tristan. Eşti distrat...

— Nu e vina ei...

— Nu?

Pauză.

Dante a continuat.

— Uite ce e, nici eu nu vreau să mai stea sub acoperişul leprei ăleia. Avem o casă de siguranţă în care putem s-o mutăm. Poate îi facem rost de paşapoarte false ca s-o scoatem din ţară, cum am făcut cu Catarina şi celelalte fete. Eu o să rămân aici ca să mă asigur că totul merge bine şi că nu păţeşte nimic şi...

— O să vină cu mine.

Cinci cuvinte.

Delicate. Guturale. Indiscutabile.

Respiraţia pe care Morana şi-o ţinuse în fundul gâtului a ieşit brusc, iar inima i-a bătut atât de tare, încât a simţit că leşină. Cu mâna pe pieptul gol, a simţit în palmă bătăile rapide şi a respirat de câteva ori să se liniştească, copleşită de uşurare şi de încă ceva.

O să vină cu mine.

Dar ea voia să meargă? Să lase în urmă singura casă, singurul oraș, singura viață pe care o cunoscuse? Știa că putea să i se opună, dar oare asta își dorea?

Nu.

Dante a rămas tăcut un minut, iar Morana s-a întrebat cum arătau în momentul acela, cât de închiși erau unul față de altul, cât de tare se provocau din priviri.

— Tata o să se răzbune, l-a avertizat Dante pe un ton calm.

Tristan Caine a pufnit.

— De parcă aș da două parale!

— Nu-mi fac griji că s-ar răzbuna pe tine, a clarificat Dante. Ci pe ea. Pentru că a făcut ceea ce el nu a fost niciodată capabil să facă.

Ce, mai exact? s-a întrebat ea.

— Las-o baltă, Dante! a spus Tristan Caine cu vocea ca un tăiș periculos. O să știe exact cum stau lucrurile după ce aterizăm. Tu doar pregătește avionul pentru dimineață.

— Să fii gata la 8, a spus Dante.

— S-a făcut.

OK.

Respirând adânc, Morana a auzit sunetul slab al liftului, ceea ce însemna că îl chemase Dante.

— Apropo, a strigat Tristan Caine, a sunat Chiara.

Chiara Mancini. Telefonul acela. Cine era Chiara?

— Ce voia?

— N-am răspuns. Și nici n-am să răspund, a zis Tristan Caine. Dar dacă el o pune să...

— O să mă ocup înainte să ne îmbarcăm, a răspuns Dante și liftul a scos alt sunet, spunându-i Moranei că plecase.

Cine naiba era femeia asta?

Morana s-a întors pe o parte şi s-a uitat pe ferestrele mai mici din camera ei. Privea ploaia şi se minuna de schimbările drastice din viaţa ei de când fusese ultima dată în acelaşi pat, pe o ploaie la fel ca asta. Pe atunci, se gândea să sară pe fereastră, chiar şi ipotetic. Acum, nu credea că ar fi putut să renunţe la ceva atât de preţios din sufletul ei — ceva ce o făcea să simtă totul mai acut şi pentru care începuse să lupte.

Viaţa.

Era plină de viaţă şi nu o simţise niciodată mai visceral decât în ultima zi. A analizat informaţiile noi pe care le aflase despre el de când fuseseră în cimitir. Păstra în maşină lănţişorul surorii lui, după douăzeci de ani; mersese singur acasă la tatăl ei, cine ştie de ce, şi bătuse pe cineva. Dar reuşise să scape cu viaţă de acolo, ceea ce dovedea că era cu adevărat de temut. Nu cunoştea mulţi bărbaţi — pe niciunul, la naiba — care ar fi îndrăznit să intre singur în casa duşmanului, să se ia la bătaie şi să mai iasă întreg de acolo.

A trecut-o un fior şi a închis ochii, cu gândul la ultima noutate — că era dispus s-o ia cu el, departe de locul care nu mai însemna nimic pentru ea, departe de iadul ăsta, şi să înfrunte nu doar furia tatălui ei, ci şi pe a lui Lorenzo Maroni. Şi era convins că ea nu va păţi nimic. Iar ea simţea în măduva oaselor că nu va păţi nimic. Pentru că, deşi îi spusese mereu că voia s-o omoare, acum îşi dădea seama că el nu reacţionase prea bine când ea se rănise — nici când venise la el după ce tatăl ei o împinsese pe scări, nici când o împuşcase în braţ ca s-o salveze. Sau când crezuse că a murit şi-i mângâiase maşina pe care ea o îndrăgise atât.

I s-a strâns inima când şi-a amintit.

Înainte să o fure somnul, a auzit un foşnet, iar aerul din cameră s-a schimbat.

Uşa s-a deschis.

S-a mirat când un fel de instinct, ca o voce adânc înrădăcinată, i-a spus să nu se clintească şi să nu deschidă ochii, pentru ca el să nu plece fără să facă ceea ce avea de gând. Ce voia să facă? S-o vadă dormind, cum făcuse şi altă dată? Sau să vorbească, deşi Moranei asta încă nu i se părea plauzibil?

Deodată, a devenit conştientă că rămăsese cu braţele pe afară, cu sânii abia ascunşi de pături, cu un picior dezvelit, gol până la şold, pe care uitase să-l mai acopere. A simţit un zumzet electric în corp, i s-a făcut pielea de găină pe braţe, iar furnicăturile din degetele de la picioare i-au trimis un val de căldură în piciorul dezgolit. Sfârcurile i s-au întărit şi unul mai că ieşea de sub cuverturi.

Cu toate acestea, nu s-a mişcat, nu a făcut nici cel mai mic gest pentru a se acoperi mai bine, lăsând în continuare impresia că doarme profund. Cu o voinţă de fier, s-a concentrat să-şi menţină respiraţia egală şi trupul relaxat.

Nu ştia dacă el stătea încă lângă uşă, dacă intrase în cameră sau se apropiase de pat. Nu ştia dacă îi vedea mai bine piciorul sau sânul. Nu ştia nici dacă privirea apăsătoare pe care o simţea era reală sau doar în închipuirea ei. Ceea ce ştia, în schimb, era că o mai privise dormind o dată, dar nu şi câtă vreme sau de la ce distanţă. Atunci chiar dormea. Nu şi de data asta. Şi voia să vadă ce va face el, dacă va mai dezvălui ceva despre viaţa lui când credea că nu-l aude nimeni.

Cu respiraţia domoală, deşi inima îi bubuia în piept ca tunetul care răsuna afară, Morana s-a stăpânit să nu-şi încleştеze degetele în palme, să nu-şi muşte buzele şi să nu tremure. Buzele îi ardeau, simţind povara

privirii lui aşezându-se peste ele, mângâindu-le cu ochii şi închipuindu-şi că le deschide. Poate că era totul în imaginaţia ei, dar, într-un fel, aceeaşi voce adânc înrădăcinată îi spunea că el o privea, iar acelaşi instinct profund o făcea să-şi dorească să-şi arcuiască spatele cu poftă şi să lase păturile să cadă.

Dar nu a făcut-o.

Şi-a lăsat buzele să simtă arsura acelei priviri, a simţit foamea adânc în măruntaiele ei, a simţit amintirea buzelor lui peste ale ei. Un fior sălbatic, mistuitor, i-a cuprins pântecele.

Inima i se zbătea violent, pulsul îi zvâcnea în urechi, durerea creştea în miezul ei umed, între picioare. Simţea furnicături pe piele şi se înfierbânta prea tare pe sub cuverturile pe care îi venea să le dea laoparte, fiindcă sângele îi clocotea de extaz, deşi el nu o atinsese nici măcar cu un deget.

Dar a rămas nemişcată în continuare — în ciuda focului care-i străbătea corpul, a nodului din piept şi a emoţiilor din inimă. A rămas nemişcată şi relaxată la exterior, o mască perfectă pe care o folosise cu uşurinţă de-a lungul anilor.

Au trecut câteva momente.

Momente lungi, încărcate.

Momente scurte, păcătoase.

Cu uşurinţa nisipului care îţi alunecă printre degete.

Cu poticneala unui ceas stricat.

Au trecut câteva momente.

Cu bătăi de inimă.

Cu respiraţii.

Şi aerul s-a schimbat din nou.

El era acolo.

A înțeles, cu o claritate subită, a înțeles — era chiar în fața ei.

Stătea între ea și fereastră, din câte își dădea seama. Ea era întoarsă spre el, cu fața la distanță de o respirație de coapsele lui. Simțea apropierea privirii lui, a căldurii lui, mirosul de mosc emanat de corpul său, mirosul acela — amplificat de hainele ude — care era numai al lui.

Curba abdomenului ei tremura, ascunsă sub straturi, inima îi bătea cu putere în anticiparea care plutea între ei, iar palmele îi transpirau. Și-a adunat toată energia pentru a rămâne relaxată, așteptând să vadă ce va face el.

Era tulburată să vadă cât de multă putere avea el asupra corpului ei. Dar se bucura și se desfăta cu senzațiile, cu sentimentul că era vie, așa cum nu crezuse că va putea fi vreodată.

Nu înțelegea asta. Și, în momentul acela, nici nu voia să înțeleagă.

Stătea doar întinsă, respirând încetișor.

Inspira.

Expira.

Inspira.

Expira.

Inspira...

Un deget.

Degetul lui, oprit deasupra rănii.

Nu era o atingere ușoară. Nu era nici măcar o atingere. Mai degrabă era o fluturare de aripi.

Plutind deasupra pielii ei, pe marginea unei prăpastii, dar fără a cădea vreodată cu adevărat, o atingere fantomatică, aproape timidă, ce aluneca peste bandajele sub formă de fluture, cu o mișcare fină, pe care n-ar fi

observat-o niciodată dacă nu ar fi fost atât de conştientă de fiecare gest al lui.

Era cât pe ce să-i stea inima, iar pielea de pe braţ îi sfârâia, transpira şi se întindea.

Atingerea fantomatică a dispărut, iar Morana aproape a deschis ochii ca să o cheme înapoi, însă a reapărut pe obrazul ei, uşoară ca un fulg. Fără s-o atingă cu adevărat, degetul fantomatic i-a dat laoparte o şuviţă de păr şi i-a expus linia gâtului şi umărul gol ca s-o privească. Simţea cum îi zvâcneşte pulsul la baza gâtului şi i-a apărut o picătură de transpiraţie pe buza de sus când degetul lui i-a urmărit linia maxilarului, aşa cum făcuse cu arma în urmă cu câteva ore.

Amintirea metalului dur, insistent şi rece, şi realitatea degetului uşor, aproape imperceptibil şi delicat, au stârnit un fulger care a străbătut-o până în miezul ei umed. Se întindea cu toată fiinţa către atingerea lui insesizabilă. Tot corpul ei tânjea s-o simtă pe piele. Mintea i-o lua încet razna, controlul asupra simţurilor îi slăbea, iar plămânii ei implorau după o gură de aer pe care refuza să o ia.

Numai instinctul, acel lucru enervant, îi spunea că el va dispărea dacă va da vreun semn că e trează. Şi nu-şi dorea asta. Nu încă.

Asta... asta... o *trezea la viaţă*.

Degetul fantomatic i-a trasat pavilionul urechii.

Aproape şi-a încovoiat degetele.

A călătorit pe suprafaţa pielii ei înfierbântate, urmând linia maxilarului din nou — şi ea blestema şi binecuvânta deopotrivă faptul că nu o atinsese, altfel, pielea ei ar fi trădat întreaga farsă. Era ca şi cum ar fi spionat cele mai intime şi tainice conversaţii. Cu inima bubuind, bătând atât de repede încât aproape nu mai putea ţine pasul, şi-a strâns coapsele, căutând un punct de sprijin.

Pe urmă, atingerea fantomatică s-a oprit în dreptul buzelor.

Iar Morana şi-a pierdut echilibrul fragil.

Buzele sensibile, umflate, care păstrau şi acum amprenta gurii lui, au tremurat.

Puţin de tot, dar au tremurat.

I s-a oprit inima.

Oare el o simţise?

Încremenită.

Totul înăuntrul ei încremenise — ca o pradă care adulmeca prădătorul.

Şi el încremenise — ca un prădător ce adulmeca prada.

Dar cine fusese pradă şi cine prădător în ultimele minute?

Oare el o simţise?

Şi-a primit răspunsul în secunda următoare.

Degetul s-a retras.

Iar el a plecat la fel de încet pe cât venise.

Morana a auzit foşnetul uşii. Apoi uşa s-a închis din nou.

Iar ea s-a eliberat.

Un tremur puternic i-a zguduit corpul şi pieptul i s-a umflat, făcând-o să gâfâie de parcă alergase la maraton. Cu mâinile tremurând, a tras cuverturile laoparte, cuprinsă din interior de o vâlvătaie pe care n-o mai putea controla.

Se simţea devastată. Pe dinăuntru şi pe dinafară.

Şi nici măcar nu o *atinsese.*

Apăsându-şi capul pe pernă, cu sfârcurile întărite de aerul rece, şi-a cuprins sânii cu palmele mici şi i-a

strâns. A icnit când sfârcurile i s-au întărit şi mai tare în palme şi i-au stârnit scântei până în vârful degetelor de la picioare.

El nu-i atinsese sânii niciodată. Dar, în momentul acela furat, şi-a imaginat mâinile lui — mâinile mari, aspre, puternice pe carnea moale, îndemânatice pe sfârcuri. Şi-a imaginat că bătăturile de pe degetele lui îi frecau sfârcurile şi trăgeau de ele, că mâinile lui o cuprindeau în întregime, că-i strângea sânii la un loc, aşa cum făcea ea cu propriile mâini, lăsând să-i scape respiraţii întretăiate.

Simţindu-se fluidă, flexibilă, cu muşchii încordaţi la limita unui infern gata s-o mistuie, şi-a lăsat degetele tremurânde să coboare între coapse.

Şi era *foarte udă.*

Udă ca niciodată până atunci.

Complet şi cu desăvârşire udă.

I-a scăpat un mic suspin de pe buze şi s-a întors cu faţa în pernă, atât de încordată încât ştia că nu va mai dura mult până să cadă în abisul extazului.

A strecurat un deget înăuntru, cu uşurinţă. Apoi încă unul.

O rodea foamea din muşchii ei, scăpată de sub control. Şi-a amintit cum îl simţise înăuntru — mare, greoi şi puternic. Şi-a amintit cum i-a străpuns muşchii — cu atenţie, cu ferocitate, cu focul care o aprindea. Şi-a amintit cum i-a atins cu fiecare mişcare locul din interior, cum a făcut-o să-şi arcuiască spatele cu fiecare împingere, cum s-a udat şi mai tare de fiecare dată când carnea se lovea de carne.

Gâfâind, şi-a mângâiat clitorisul cu degetul mare, o singură dată.

Şi *a explodat.*

Incredibil.

Şi-a arcuit spatele şi a muşcat din pernă ca să-şi înăbuşe strigătele. Corpul i s-a ridicat de pe pat pret de o secundă, iar focul i-a pătruns în vene, încolăcit pe mijlocul ei, detonând cu cele mai strălucitoare explozii şi orbind-o pentru o secundă.

Era euforie.

Era extaz.

Era delir.

A căzut înapoi pe saltea, mai epuizată ca înainte, moale, prea vlăguită să mai mişte vreun muşchi şi străbătută de fiori de sus până jos.

Doamne, cum se întâmplase aşa ceva? Nici măcar nu o atinsese, nu scosese un sunet, iar ea fusese udă toată.

Asta o speria. O încânta. O trezea la viaţă.

El o trezea la viaţă.

Liniştindu-se încet, cu trupul mult mai relaxat şi mai predispus la somn, eliberată de tensiunea din corp, s-a răsucit şi a tras din nou păturile peste ea. Ochii i s-au îndreptat o ultimă dată spre fereastră, pentru a privi ploaia.

Iar inima i-a stat.

El era acolo.

În întuneric.

Sprijinit de perete, lângă fereastră.

Cu mâinile în buzunarele de la pantaloni.

Cu cravata desfăcută, atârnată peste guler.

Iar ochii lui magnifici o priveau pătimaş.

Era acolo.

Fusese acolo de la bun început.

Cu inima bătându-i să-i sară din piept, s-a uitat la vâlvătaia lor pentru prima dată de când fuseseră în cimitir şi a simţit cum o pârjoleşte. Intensitatea privirii

i-a înfierbântat tot corpul când şi-a dat seama ce anume văzuse el.

El ştia că-l păcălise mai devreme, aşa că o păcălise la rândul lui.

Deşi s-a înroşit toată, i-a susţinut privirea. Şi-a coborât o clipă ochii către umflătura din pantalonii lui, apoi i-a ridicat iar. Gândul că-l excitase când se satisfăcea o electriza, trezind în ea o dorinţă nebună.

Ştia că el nu va rupe tăcerea, nu în seara asta.

Dar o privea din nou, chiar dacă nu voia s-o facă.

Iar asta i-a adus un zâmbet mic pe buze.

După ce l-a văzut cum îi urmărea zâmbetul, s-a întors din nou pe spate, s-a cuibărit sub pături şi a închis ochii.

I-a simţit privirea minute în şir, dar de asta nu-i mai bătea inima la fel de tare. Acum bătea normal, cuibărită într-un confort ciudat pe care nu-l putea înţelege, ci doar simţi. Reuşise să supravieţuiască până la sfârşitul zilei şi să citească în sufletul lui, iar el reuşise cu greu să supravieţuiască trecutului şi să citească în sufletul ei. Iar asta, dintr-un motiv necunoscut şi bizar, o liniştea.

L-a simţit cum a ieşit la fel de încet pe cât intrase, lăsând-o singură în cameră de data asta, conştientă de interesul şi dorinţa lui.

Gata să aţipească, Morana a încercat să-şi oprească mintea şi să se odihnească atât cât putea. Fiindcă neliniştea şi nerăbdarea se împleteau într-un nod în stomacul ei.

A doua zi dimineaţă, avea să înceapă ceva nou.

A doua zi dimineaţă, viaţa avea să i se schimbe.

A doua zi dimineaţă, aveau să plece la Tenebre.

Ploaia se oprise în sfârşit, lăsând în urmă doar cerul albastru senin şi lumina soarelui ce se revărsa în livingul din apartament prin ferestrele imense. Scăldat în strălucirea soarelui de dimineaţă, întreg oraşul se întindea dincolo de ferestre şi arăta proaspăt şi curat. Mizeria adunată în câteva zile fusese măturată de ploaie, iar oraşul de-abia se trezea din somn. Pentru o clipă, părea aproape pur.

Dar ea trăia acolo de prea multă vreme ca să mai creadă în miraje.

Cu toate astea, Morana se bucura de privelişte a uluitoare. Stătea pe un scaun la insula din bucătărie, sorbind din cafeaua proaspătă şi savurând liniştea, fiindcă proprietarul apartamentului era încă la etaj, în camera lui. Fusese o zi grea pentru amândoi şi o noapte pe măsură. Nu-i purta pică pentru că se odihnea, dacă asta făcea cu adevărat. Putea doar să ghicească, pentru că nu se mai aventurase niciodată până acolo.

Nu că n-ar fi fost tentată, mai ales după spectacolul pe care i-l oferise seara trecută fără să vrea.

Morana a respirat uşor când a auzit sunetul liftului şi a întors ochii către Dante, care a intrat în apartament

la fel de îngrijit cum îl văzuse mereu. Purta un costum gri-cărbune, cu o cravată gri mai închisă, care se potrivea perfect cu trupul său impunător. Părul îi era pieptănat pe spate, lăsându-i liberă faţa atrăgătoare. Morana l-a privit cum se apropia de ea, iar ochii lui căprui, deşi nu mai păstrau distanţa de altădată, erau totuşi precauţi.

Se întreba dacă îl deranja cumva faptul că fusese martoră seara trecută, când îşi pierduse controlul o clipă după plecarea Amarei. Morana a dat încet din cap, hotărâtă să fie mai prietenoasă, pentru că, deşi încerca să-i protejeze pe ai lui, mereu se purtase frumos cu ea.

— Vrei o cafea? l-a întrebat, politicoasă.

Dante a refuzat-o la fel de politicos, apoi s-a apropiat de scaunul de lângă ea, sprijinindu-se de spătar şi privind-o cu atenţie.

— Tristan s-a trezit?

Morana a ridicat din umeri, păstrându-şi o mină impasibilă şi ignorând reacţia corpului ei la auzul numelui său.

— Nu l-am văzut azi-dimineaţă, dacă asta mă întrebi.

El a dat aprobator din cap.

— Bine. Voiam să vorbesc cu tine între patru ochi.

Ca să încerce s-o convingă să rămână în oraş.

— OK, a acceptat, prefăcându-se că nu auzise nimic din discuţia de aseară dintre ei.

Lumina limpede se reflecta în ochii lui întunecaţi, iar Morana îl privea peste marginea cănii.

— Tristan trebuie să se întoarcă la Tenebre, a început el fără preambul, cu o voce puternică şi fermă. La fel şi eu. El vrea să te ia cu noi şi, chiar dacă n-am nimic cu tine, trebuie să-ţi explic câte ceva întâi, ca să iei o decizie informată fără ca Tristan să tulbure apele.

Morana a dus la buze cana de cafea fierbinte și a luat o gură, copleșită de recunoștință pentru fiul unui dușman, care fusese amabil când era rănită și era amabil și acum, chiar dacă o făcea din interes. Abilitatea de a-și face propriile alegeri îi fusese refuzată atâta vreme, încât acum o prețuia din toată inima și simțea un fior de respect față de Dante pentru că-i dădea acum instrumentele necesare.

— Te ascult, l-a încurajat să continue.

— Amara ți-a spus tot, a zis el cu răceală, deși o mulțime de emoții i s-au citit pe față înainte să le stăpânească.

Morana a dat din cap, fără să mai adauge nimic.

— Dat fiind că ești încă aici, presupun că tu și Tristan ați ajuns la o înțelegere? a întrebat el.

— Asta nu te privește, a spus Morana încet, punând punct imediat oricăror întrebări despre ce se întâmplase între ei seara trecută.

Dante a înclinat capul.

— Dar Organizația mă privește. Am să-ți vorbesc pe șleau, Morana. Cineva îi întinde o capcană urâtă lui Tristan. Se poate să aibă legătură cu ceea ce s-a întâmplat în Organizație în ultimele săptămâni, exact cum ai descoperit și tu.

Morana a mai luat câteva guri de cafea, cu ochii la bărbatul aflat la câțiva metri distanță.

— Nu e momentul ca Tristan să fie încăpățânat, a continuat Dante, răsuflând adânc. E în joc viața lui și o singură mișcare greșită i-ar putea pune capăt. Venirea ta la Tenebre, alături de el? E o mișcare greșită. Acum câteva luni, n-aș fi avut nimic împotrivă. Ar fi fost o chestiune problematică? Da, la naiba! Dar am fi rezolvat-o. Însă acum, la cum stau lucrurile?

A clătinat din cap, oprindu-se ca să respire.

— De tata, nici nu mai spun, a zis Dante, pronunțând cuvântul acela cu un mârâit. Crezi că tatăl tău e mare șmecher? Crede-mă când îți zic că nu e cu nimic, absolut cu nimic mai presus de Lorenzo Maroni. Tata te-ar invita la el acasă, ca o gazdă amabilă, și ți-ar tăia gâtul când tu îi zâmbești. Nu simte iubire și niciun atașament pentru nimeni și nimic. Vrea doar putere, putere și iar putere.

Morana îl ura deja, numai din câte auzise despre el.

Dante a respirat adânc și a continuat:

— În momentul ăsta, nu mai contează ce s-a întâmplat în trecut între tine și Tristan, Morana. Ești încă fiica tatălui tău și dușmana lui Lorenzo Maroni. Faptul că Tristan te aduce pe teritoriul lui fără aprobare și fără știrea nimănui, mai ales după ce i-a făcut tatălui tău aseară...

S-a oprit brusc.

Inima Moranei a început să bată cu putere.

— Ce-a făcut aseară? a întrebat ea, pe jumătate temându-se de răspuns, simțind zvâcnetul pulsului în urechi.

Dante a oftat obosit, trecându-și mâna peste față.

— Nu contează.

Ba da.

Conta. Dar ea a lăsat întrebarea suspendată între ei, alegând să nu mai adauge nimic.

Dante a tras aer în piept, iar trupul său imens a părut și mai mare pentru o fracțiune de secundă.

— Ceea ce contează este ce vrei tu să faci. Orice ai decide, Morana, să știi că eu te voi proteja, oricum ar fi. Dacă vrei să pleci în altă parte, pot să mă ocup și de asta. Dacă vrei să vii, o rezolvăm cumva. Iar dacă refuzi să pleci, Tristan n-o să te forțeze.

Morana a ridicat dintr-o sprânceană cu un aer sceptic.

— Serios?

Dante a chicotit.

— Oh, o să încerce să te intimideze ca să faci cum vrea el! Dar n-o să te forţeze.

— Deci o să mă lase în pace dacă aleg să rămân aici? a întrebat Morana foarte serioasă, vrând să-i ştie părerea.

Dante a rămas un moment pe gânduri, uitându-se la priveliştea frumoasă de afară, apoi s-a întors cu faţa la ea, la fel de serios.

— Nu o să te lase niciodată în pace, Morana. Sunteţi uniţi de nişte lucruri pe care nici măcar nu cred că le înţelegeţi. Cu toate astea, întrebarea e dacă tu vrei să te lase în pace.

Oare nu făcuse deja o alegere seara trecută, când era în cimitir? Nu-l forţase deja şi pe el să aleagă, când stătea în ploaia aceea necruţătoare?

Dar atunci nu se gândise decât la felul în care-i afecta pe ei doi. Intenţionat nu se gândise la nimic altceva.

Ştia că situaţia era gravă şi toate lucrurile la care nu se gândise seara trecută au lovit-o cu forţa unui camion. Aseară, se concentrase doar pe emoţiile ei, se lăsase ghidată de instinct şi gândise cu inima.

Era timpul să-şi pună creierul la treabă. Era timpul să vadă imaginea de ansamblu, nu doar partea care o privea direct. Era timpul să-şi cântărească deciziile. Pentru că, deşi poate că îşi hotărâse emoţional poziţia aseară, în lumina zilei nu putea să ignore cum deciziile ei ar putea avea un impact asupra întregului context.

Dante avea dreptate. Dacă mergea la Tenebre, nu putea şti ce va face tatăl ei. Chiar dacă încercase s-o omoare cu mâna lui, ştia că mândria îi fusese grav afectată

și că avea să se răzbune. Probabil avea să se folosească de plecarea ei ca să declanșeze războiul pe care cele două teritorii îl evitaseră ani de-a rândul și eventual să-l acuze pe Tristan Caine că-i răpise fata.

Iar asta era doar o parte a ecuației. Nici măcar nu știa cum avea să reacționeze Maroni, dar, din câte se părea, reacția lui avea să fie mai urâtă decât a tatălui ei. Și acum, când viața lui Tristan era la mijloc, când o persoană necunoscută, dar pricepută la calculatoare, îi pregătea o înscenare, trimițându-i informații despre Alianță și punând la cale cine știe ce lucruri necurate, Morana a simțit deodată că totul se prăbușește în jurul ei.

Inima a început să-i bată mai repede, în ritmul gândurilor care-i alergau prin minte, răsucindu-se, schimbându-se și transformându-se înainte ca ea să se agațe mai bine de unul anume.

S-a simțit deodată sufocată de povara responsabilității.

Nu voia să fie responsabilă pentru acești oameni. Nu voia să fie responsabilă pentru nimeni. Pentru prima dată în viață, voia să fie cu adevărat egoistă. Să fie nesăbuită. Să urce din nou pe motocicletă și să ridice mâinile în bătaia vântului. Să doarmă noaptea știind că nu o să pățească nimic. Să guste viața pe care o simțise pe limbă în urmă cu câteva zile.

Inima îi bătea zgomotos în urechi, o picătură de sudoare i se rostogolea pe șira spinării și palmele i se umezeau. S-a întors spre ferestre, uitându-se la panoramă, dar a început să respire mai neregulat, pierzându-și controlul pe măsură ce totul se prăbușea în jur și o trăgea la fund.

Abilitatea de a face o alegere, cea pe care o prețuise în urmă cu câteva momente, o sufoca acum. Voia să aleagă să urce din nou pe motocicletă, nu pe scaunul

șoferului. Nu știa cum s-o conducă, nu știa cum să controleze fiara, nu știa încotro s-o dirijeze. Și simțea cum se apropia coliziunea, simțea că era inevitabil să rămână complet devastată în urma impactului.

A început să respire întretăiat.

Nu înțelegea reacția asta, nu-și înțelegea propriul corp în momentul ăla. Aproape i se părea că-și ieșise din piele și că urmărea totul cu un fel de reacție întârziată.

Ceva negru șerpuia la marginea câmpului ei vizual.

O greutate de plumb s-a așezat pe pieptul ei, împiedicând-o să îndeplinească actul simplu al respirației.

A simțit cum i-a alunecat cana pe jumătate plină dintre degetele rămase brusc fără nervi, a auzit bufnitura vasului de ceramică pe podea și a simțit picăturile fierbinți pe picioarele goale, care-i atârnau de pe scaun.

Cu toate astea, era amorțită.

Se holba într-un spațiu pe care nici măcar nu-l mai vedea.

Exista într-un loc pe care nu-l mai simțea.

Sângele vâjâia, însă nici nu-l mai auzea.

Simțindu-și corpul inert și mintea goală, o senzație urâtă și întunecată a înghițit-o cu totul, deși în sufletul ei se împotrivea din răsputeri. Lumea din jur îi scăpa printre degete și coliziunea se apropia cu o viteză ametitoare.

Auzea sunete, totul vibra în jurul ei și încerca să priceapă ce se întâmplă, încerca să recunoască sunetele, dar nu reușea, cufundându-se în ceea ce o înghițea.

Gândurile îi alergau prin cap și nu reușea să prindă niciunul. I s-au învârtit prin minte până a luat-o ameteala și corpul a început să i se legene. Monstrul urât încerca să-și înfigă colții în carnea ei, să se hrănească și să o tragă la fund.

A încercat să lupte.

RuNyx

S-a zbătut.

A muşcat.

A zgâriat cu unghiile.

Dar monstrul tot şi-a înfipt colţii, trăgând de ea până când presiunea din piept a devenit explozivă, de parcă urma să se rupă şi să se spulbere în milioane de bucăţi, pentru a nu mai putea fi pusă niciodată la loc. Părţile acelea din ea aveau să rămână pierdute pentru totdeauna în interiorul propriei minţi, în urâţenia, întunericul şi golul ce încercau să o înghită ca o gaură neagră.

Degete reale au prins-o de gât.

Monstrul care o devora a scos capul.

Morana a atacat mâna care o ţinea ferm de gât, zgâriind cu unghiile tot ce putea să agaţe şi încercând să se refugieze în adâncul sufletului ei.

Cineva i-a prins agresiv încheieturile cu o mână la spate, iar mâna de pe gâtul ei a scuturat-o uşor.

— Uită-te la mine!

Trei cuvinte au pătruns dincolo de pâclă.

Timbrul poruncitor.

Tonul tăios.

Whiskey.

Păcat.

Morana recunoştea vocea. Cunoştea tonul acela baritonal şi a reacţionat la răceala sa. S-a agăţat de vocea lui, înghiţind aroma de whiskey afumat şi lăsând-o să i se scurgă pe gât şi să-i pătrundă în corp ca s-o încălzească din interior chiar dacă tremura.

Opacitatea din câmpul ei vizual s-a retras puţin, iar emoţia urâtă care o ţinea prizonieră a lăsat hăţurile din mână.

— Respiră!

Morana a clipit, încercând să alunge întunericul.

O dată.

De două ori.

Întunericul s-a retras, lăsând în urmă...

Albastru.

Albastru senin.

Albastru magnific.

S-a agăţat de el — de albastrul strălucitor care semăna cu un safir în flăcări, de pupilele negre şi mari în iazurile lor albastre, de intensitatea lor, concentrată asupra ei.

S-a agăţat de ochii lui şi nu a îndrăznit să clipească, să nu se înece din nou, nici să se uite în altă parte, ca să nu-şi piardă ancora.

Doamne, ce frig îi era!

Îi era foarte frig. Până în vârful degetelor de la mâini şi de la picioare. O treceau fiori pe şira spinării şi, oricât ar fi încercat, gheaţa refuza să dispară.

Presiunea din piept creştea.

— Respiră!

A simţit ceva puternic, dur şi cald, lipit de pieptul ei, mişcându-se într-un ritm ce disloca bolovanul acela apăsător. Morana s-a agăţat de el şi s-a concentrat pe ritmul pe care-l simţea direct pe piept, încercând să-l imite.

Ceea ce se lipise de ea s-a contractat.

Morana şi-a contractat pieptul în acelaşi timp.

Înăuntru.

Aproape a leşinat după primul val de aer în plămâni.

Lacomă, fără să-şi dea seama ce face, a tras cât mai mult aer, fără să-şi ia ochii de la ochii lui albaştri, înflăcăraţi. Nu se recunoştea pe ea însăşi în momentul acela, dar recunoştea ochii lui.

RuNyx

Înăuntru.

Afară.

Înăuntru.

Afară.

— Respiră!

Respira.

Respira.

Întunericul care-i înceţoşa simţurile s-a retras treptat şi degetele lungi ale monstrului care o atinsese s-au încovoiat, au dat înapoi şi au dispărut când simţurile ei fizice şi mintale îşi uneau forţele din nou. Umbrele au bătut în retragere şi au lăsat în urmă luciditatea care se estompase.

Treptat, într-un târziu, şi-a venit în fire.

Treptat, într-un târziu, a devenit conştientă de tot ce era în jur.

Conştientă de prezenţa lui.

Cel care o ţinea nemişcată.

O ancora.

O înconjura.

A devenit conştientă de propriul corp, urcat încă pe scaun, şi de faptul că desfăcuse picioarele ca să-i facă loc. A devenit conştientă că el se lipise cu tot trunchiul de ea, ca să-i simtă acut în piept fiecare răsuflare, să poată respira în acelaşi ritm cu el şi să-şi potolească bătăile rapide ale inimii. Şi-a dat seama că una din mâinile lui mari îi prindea ambele mâini la spate, de încheieturi, strângând ferm, dar nedureros, iar unghiul în care o ţinea o împingea mai tare la pieptul lui.

Un fior puternic i-a zdruncinat corpul.

Degetele s-au mişcat pe gâtul ei.

Şi-a dat seama că mâna mare şi aspră o ţinea de gât.

Dar nu se simțea amenințată.

Pentru prima dată, deși îl văzuse zdrobind oameni cu aceeași mână, în același loc, când s-a uitat în ochii lui strălucitori, nu s-a simțit amenințată.

Ci protejată.

În siguranță.

Intangibilă.

Era ceva nou și, într-un moment trecător de slăbiciune, și-a îngăduit să se bucure de senzație.

Nu-și amintea cum sau când ajunsese el acolo. Nu mai știa nimic de când scăpase cana de cafea pe jos și până acum.

Ce naiba i se întâmplase? Oare fusese ceva în cafea?

A respins ideea de îndată ce i-a trecut prin cap. Își făcuse singură cafeaua.

Era vorba de altceva.

Încerca să înțeleagă ce se întâmplase în ultimele minute și să-și tragă sufletul când mâna lui a început să se retragă de pe gâtul ei.

Iar monstrul a scos din nou capul hidos.

— Nu!

Nu-și recunoștea vocea aceea adâncă, nici disperarea sau dorința din ea.

El a încremenit, iar în ochii lui a scăpărat ceva primitiv. Inima ei a început să bubuie și pieptul i s-a umflat în timp ce se priveau în ochi.

Fără o vorbă, el a strâns-o mai tare.

Ceva în interiorul ei s-a liniștit.

Ea știa că nu era o persoană atât de dependentă. Nu avusese niciodată nevoie de cineva. Dar, în acea secundă, ceva adânc în interiorul ei a recunoscut că avea nevoie ca el să nu se miște. Să nu plece dintre picioarele ei, de lângă

ea, de nicăieri. Nu până când nu se regăsea complet pe ea însăşi.

Şi în acel moment, a lăsat recunoştinţa pentru ceea ce făcea el s-o inunde. Nu trebuia să facă nimic. Absolut nimic. Ar fi putut s-o lase să se înece, să se piardă în mintea ei oricât ar fi fost nevoie. Într-un final, ar fi reuşit să iasă la suprafaţă, poate mai zdruncinată, poate cu cicatrici mentale care ar fi rămas multă vreme. Ar fi putut să lase totul să se întâmple. Dar nu a făcut-o. S-a aruncat direct în furtuna ei, a prins-o, a tras-o afară şi a rămas acolo, ancorând-o. Iar pentru cineva care s-a bazat întotdeauna doar pe ea însăşi, era ceva atât de profund eliberator, ceva atât de intens, încât îi făcea inima să se strângă în piept.

Cineva şi-a dres glasul, smulgând-o din gânduri.

Morana a întors capul într-o parte, către sunet, clipind când l-a observat pe Dante acolo, cu un pahar de apă în mână şi o expresie total neutră.

O, futu-i!

Înroşindu-se toată, Morana s-a foit pe scaun, cu fundul amorţit de cât stătuse acolo, într-o poziţie care o stânjenea puţin, ştiind că o vedeau şi alţii. Şi-a smuls mâinile din strânsoarea lui fermă, simţind cum bătăturile din palmele lui alunecau pe pielea ei fină, şi a întins mâna după paharul cu apă.

Tristan Caine a făcut un pas înapoi şi a luat mâinile de pe ea. Însă căldura degetelor lui a persistat, imprimată în memoria pielii de pe gât. Morana s-a concentrat pe amprenta aceea, pe căldura sa, ca să rămână ancorată în realitate.

Sorbind guri mari de apă pentru că gâtul i se uscase brusc, a respirat adânc după ce a golit paharul şi s-a liniştit.

— Mulţumesc, i-a şoptit lui Dante, apoi i-a dat paharul înapoi şi şi-a şters palmele de pantalonii scurţi.

El a dat din cap, cu o privire puţin îngrijorată.

— Te simţi mai bine?

Morana i-a răspuns dând din cap, înduioşată de grija lui.

— Acum, da. Ce... ce s-a întâmplat? a întrebat, uitându-se la cei doi.

Tristan Caine — fără o vorbă, după cum îi era obiceiul în ultima vreme — a ocolit insula şi a intrat în bucătărie, cu pantaloni cargo strânşi pe fundul frumos şi un tricou bleumarin simplu, care i se agăţa de trunchi şi-i scotea în evidenţă umerii largi şi bicepşii. Avea o ţinută lejeră, de parcă nu plănuia să plece undeva prea curând.

Iar dacă ea remarca un asemenea detaliu, însemna că începea să se simtă mai în largul ei.

L-a privit cum se mişca în bucătărie, deschizând frigiderul şi scoţând un baton micuţ.

— Ai făcut un atac de panică.

Vocea lui Dante a făcut-o să se răsucească pe scaun, absolut surprinsă.

— Dar eu nu fac atacuri de panică! a ripostat ea, fiindcă ideea îi era cu totul străină.

Dante a ridicat nonşalant din umeri.

— Pentru toate există un început. Mintea ta a trecut prin multe în ultimele zile. Era doar o chestiune de timp.

Morana a pufnit, clipind şi amintindu-şi întunericul, apăsarea din piept, neputinţa de-a trage aer în piept. Şi-a dat seama că suferise, într-adevăr, un atac de panică, şi încă unul mare. Iar Tristan Caine o salvase de propria ei minte.

Ceva s-a strecurat pe blat către ea, atrăgându-i atenţia.

RuNyx

Morana s-a uitat la batonul de ciocolată și a ridicat ochii, șocată, la bărbatul care i-l întindea.

Îi oferea o ciocolată.

De parcă nu era mare scofală.

I-a întins un baton de ciocolată și a plecat.

Morana și-a amintit că citise într-o revistă despre bărbații care le ofereau femeilor ciocolată. Bărbații care voiau să se culce cu femeile respective. Însă el făcea totul pe dos.

A copleșit-o o dorință subită de a râde și i-a scăpat un chicotit pe care nu și l-a putut opri. S-a uitat la ciocolată, iar sunetul râsului ei, neobișnuit chiar și pentru ea, a răsunat în spațiul vast. O dureau obrajii, o durea stomacul, o dureau toate. Râsul n-ar fi trebuit să doară. Dar pe ea o durea.

Nu-și amintea când i se întâmplase ultima dată. Nu-și amintea nici măcar cum sunase pe atunci. Dar își amintea că era un copil singur și speriat, își amintea zilele în care o durea pieptul. Pe atunci, nimeni nu-i oferise ciocolată. Nimeni nu o ținuse în picioare. Nimeni nu făcuse nimic pentru ea.

Și totuși, acum, când avusese un atac de panică, tocmai el îi oferise o ciocolată.

Ca s-o aline.

În felul său.

Lacrimile îi curgeau pe obraji și se amestecau cu hohotele de râs, făcând-o să-și dea seama că-și pierdea controlul.

Și-l pierdea cu adevărat.

Avea o cădere nervoasă.

Și era al dracului de bine!

Pentru un moment suspendat în timp, a plutit undeva între agonie și extaz, între simțire și amorțeală,

între a-i păsa prea mult şi a nu-i păsa deloc, iar totul era de o perfecţiune pură, uluitoare.

Doar pentru un moment.

S-a simţit liberă, despovărată de demoni, de responsabilităţi, de trecut.

Un moment.

Pe urmă, momentul a trecut.

Cu o mână mare pe maxilarul ei, fixată din nou de ochii lui albaştri şi neînfricaţi, momentul s-a transformat, depăşind limitele.

— Nu le datorezi nimic acestor oameni.

Voce joasă. Aspră. Hotărâtă.

O voce care declanşa ceva în sufletul ei.

— Nici eu nu le datorez, la naiba! Nu-i lăsa să te controleze.

Morana a înghiţit în sec.

O venă s-a umflat pe gâtul său gros.

— Vrei să mergi la Tenebre? a întrebat el blând, cu vocea de whiskey înşelător de calmă.

Cu mine a rămas nerostit, dar nu neauzit.

Morana a respirat adânc, cu mintea golită de orice altceva în afară de propriile dorinţe.

Apoi a dat aprobator din cap.

— Atunci, aşa rămâne.

El i-a dat drumul, s-a îndepărtat puţin şi s-a uitat la Dante.

Morana a tras adânc aer în plămâni şi s-a uitat la celălalt bărbat, care stătea deoparte şi o privea cu un zâmbet vag pe buze.

Morana a clipit, nedumerită de zâmbetul lui şi incapabilă să-l înţeleagă.

Dante a înclinat capul și a scos telefonul din buzunarul hainei.

— Atunci, așa rămâne. O să dau niște telefoane.

Fără să mai spună un cuvânt, s-a dus în living și a lăsat-o singură cu bărbatul care amuțise din nou și își făcea de lucru prin bucătărie, pregătind micul-dejun. Morana l-a privit cum a spart ouăle cu o mână într-un bol și a aprins aragazul cu cealaltă. Fiecare mișcare era fluidă, fiecare mușchi era proeminent și fiecare linie a corpului ieșea în evidență în lumina soarelui. L-a privit cum lucra în spațiul lui și s-a uitat la ciocolata care însemna pentru ea mai mult decât ar fi putut el să înțeleagă vreodată.

A simțit că ceva necunoscut i se cuibărește în piept. Doar că de data asta acel ceva nu mai era un monstru urât care o făcea să înghețe.

Nu.

De data asta, era ceva frumos, aproape nesigur, care o încălzea până în măduva oaselor.

Nu știa ce anume era. Dar privindu-l pe bărbatul ăsta cu un trecut teribil, un prezent marcat de cicatrici și un viitor incert cum se mișca liniștit și firesc prin bucătărie, după ce o salvase de două ori în doar câteva minute, Morana, conștientă de importanța subtilă a momentului, a desfăcut ambalajul ciocolatei cu degete tremurânde, l-a ascuns repede în buzunar ca pe o comoară și a mușcat o bucățică.

Dulceața i s-a topit pe limbă și i-a coborât pe gât, încălzind-o și mai mult.

Se simțea din nou în apele ei, ba chiar mai bine de atât.

În siguranță.

O schimbare totală față de ultimele minute.

A mușcat încă o bucățică, cu ochii la spatele lui.

— Mulţumesc, a spus încet în spaţiul dintre ei, de parcă ar fi scos cuvintele din adâncul sufletului.

În afară de o întrerupere abia perceptibilă a ritmului în care bătea ouăle, nu a dat niciun semn c-ar fi auzit-o. Dar ea ştia c-o auzise. Iar dacă vorbele ei îi încălzeau sufletul măcar puţin, aşa cum şi el o încălzise pe ea, era de ajuns.

Deocamdată, era mai mult decât de ajuns.

Cu acest gând, s-a cufundat în tăcere, absorbită de gustul divin al ciocolatei şi de priveliştea plină de păcat.

Morana călătorise toată viaţa doar la clasa întâi — în excursii la facultate, în două călătorii la simpozioane şi în cea inopinată de la Tenebre în urmă cu câteva săptămâni, cea care-i schimbase viaţa. Clasa întâi era ceva normal pentru ea.

Tocmai de aceea a rămas de-a dreptul şocată când Dante le-a spus de dimineaţă, când luau micul-dejun copios, cu pâine prăjită cu unt şi ouă, că avionul era pregătit şi-i aştepta. Bănuise, fiindcă aşa călătorise dintotdeauna, că toţi mafioţii făceau la fel. Dante schiţase un zâmbet şi-i spusese că Organizaţia închiria avioane atunci când era nevoie — ceea ce se întâmpla foarte des.

Asta însemna fie că tatăl ei nu ştia de avioanele particulare ale Organizaţiei (şi, prin urmare, spionii lui nu erau prea buni), fie că era mai sărac decât ei. Ambele variante îi provocau un soi de satisfacţie răutăcioasă, dintr-un motiv necunoscut şi pervers. Îi plăcea ideea că tatăl ei nu avea toate jucăriile la dispoziţie. Îi plăcea fiindcă, pentru tatăl ei, astea erau lucrurile care contau.

Acum ducea lipsă de ele. Iar asta o făcea fericită.

Aşadar, după ce s-a spălat în grabă şi s-a liniştit, ştiind că nu-şi permitea să se piardă din nou cu firea după ce aterizau într-o zonă periculoasă, Morana şi-a împachetat colecţia mică de haine împrumutate. Asta i-a amintit că trebuia să-şi cumpere urgent altele. I-a trimis, de asemenea, un mesaj Amarei ca să-i dea cele mai recente veşti, promiţându-şi că va păstra legătura cu cealaltă femeie. Amândouă aveau nevoie de o prietenă şi nu-i puteau lăsa pe alţii să le controleze din nou viaţa atât de mult.

„Nu-i lăsa să te controleze."

El avusese dreptate. Nu putea. Nu mai putea.

A terminat în cincisprezece minute, după ce și-a împachetat laptopul prețios și celelalte echipamente, ascunzând cu grijă ambalajul de ciocolată între paginile agendei. Prioritatea absolută era să meargă la cumpărături odată ce se instala. Se baza pe hainele împrumutate de la Amara, care nu-i veneau bine și o făceau să înțeleagă în ce situație dificilă se afla.

Ieșind în living, Morana s-a uitat pe fereastră la panorama orașului, luându-și rămas-bun în secret. Nu știa când sau dacă avea să mai revadă priveliștea, iar despărțirea de locul acela a făcut-o să închidă cu grijă în suflet emoțiile și amintirile îndrăgite pe care i le inspirase. A păstrat la loc sigur amintirea nopții ploioase, o amintire specială în inima ei, strâns legată de aceleași ferestre.

Puțin emoționată, s-a întors spre lift și a văzut că Tristan Caine stătea sprijinit de perete, într-un costum fără sacou, și o privea tăcut.

Între ei a trecut, într-o clipă, ceva greu de definit — amintirea împărtășită a unei nopți simple, dar nespus de valoroase.

Și apoi s-a dus.

El s-a întors să plece de îndată ce a apărut și Dante; Morana l-a urmat și în câteva minute stătea ascunsă pe bancheta din spate a mașinii lui Dante, în drum spre aeroport. Bărbații ocupau locurile din față, iar alte două mașini veneau în urma lor.

Acum, când stătea în salonul aproape pustiu din aeroport și aștepta ca avionul să fie pregătit, Morana se uita prin ușile de sticlă la cei doi bărbați care vorbeau între patru ochi în fața avionului mic și alb, alături de un bărbat în uniformă de pilot. Lângă ea, în salon, erau doi bodyguarzi.

— Nu reacționa, a spus o voce apăsătoare, cu accent, la câțiva metri în spatele ei, atrăgându-i atenția.

Curioasă, a fost cât pe ce să se întoarcă, dar s-a abținut.

— Pardon?

Bărbatul cu vocea apăsătoare a continuat.

— Ai schimbat regulile jocului, domnișoară Vitalio.

— Cine ești? a întrebat Morana, atentă la bărbatul care stătea în spatele ei, deși nu-și putea lua privirea de la bărbații din Organizație, care erau încă afară.

Bărbatul i-a ignorat întrebarea.

— Nu sunt dușmanul tău, dar îi cunosc pe dușmanii tăi. Și am o ofertă pentru tine.

Morana și-a îndreptat toată atenția spre el.

— La ce te referi?

— Dacă tu găsești ceva pentru mine, eu îți ofer informațiile de care ai nevoie.

Morana a rămas tăcută.

— Să nu mă uiți, a spus el. Vorbim mai târziu.

Morana a ridicat capul și s-a trezit prinsă în capcana privirii de prădător.

Stătea aproape de uşă, nu acolo unde îl văzuse în urmă cu câteva minute, lângă avion. O fixa cu ochii albaştri injectaţi, susţinându-i privirea. Într-o fracţiune de secundă, a destrămat-o şi a pus-o la loc cu privirea lui concentrată. Într-o fracţiune de secundă, sângele ei a început să zvâcnească în corp, doar pentru că o privise.

El i-a ţinut ochii captivi o secundă, apoi s-a uitat la scaunul din spatele ei. S-a întors şi ea, dar scaunul era gol.

Fără un cuvânt şi fără să-i mai arunce vreo privire, s-a întors şi a mers cu paşi mari spre avionul care-i aştepta, iar Morana l-a urmat, cu o expresie nedumerită.

Au parcurs distanţa în câteva secunde şi au ajuns la scări.

Iar el a făcut atunci cel mai nebunesc lucru.

A luat-o de mână şi a ajutat-o să urce primele trepte. De parcă ar fi fost o domniţă la ananghie şi avea nevoie de ajutor să urce treptele înalte cu un catralion de fuste pe ea, nu o femeie din secolul XXI, care poartă blugi şi pantofi confortabili, perfect capabilă să urce şi singură treptele joase.

Morana a ridicat mirată din sprâncene.

Tristan Caine nu deschidea uşa doamnelor şi nici nu le ajuta să urce pe scări.

Cel puţin, nu o făcuse niciodată până atunci.

Mâna lui — aspră, mare, cuprinzătoare, exact cum ştiuse că va fi — o ţinea pe-a ei de parcă ar fi înlocuit în acest fel orice altă atingere.

Doar pentru o secundă. Gestul a ţinut o fracţiune de secundă, apoi el şi-a tras mâna înapoi şi a băgat-o în buzunar.

Morana n-a spus nimic, doar şi-a muşcat buza şi a urcat în grabă, intrând în sfârşit în avion.

A trecut-o un fior.

L-a simțit cum a urcat din urma ei, o prezență imensă în spate în timp ce ea mergea în față și admira interiorul somptuos. Era prima dată când se afla într-un avion particular și nu voia să rateze niciun detaliu.

Zona de dincolo de ușă se deschidea într-un spațiu mic, dar bine organizat, cu două canapele fixate de podea și două fotolii, așezate în jurul unei mese de sticlă în centru, pe trei laturi. În spatele uneia dintre canapele se afla un minibar, iar pe peretele din dreapta era montat un televizor, întregul interior fiind decorat în tonuri de maro și crem. Dincolo de zona de relaxare se afla o ușă mică, ce era închisă momentan.

Când l-a văzut pe Dante pe o canapea, cu cravata desfăcută și un pahar de whiskey pe masă, Morana s-a apropiat de scaunul din fața lui și a pus laptopul pe masă. În tot acest timp, a știut că Tristan Caine mergea în urma ei, ferindu-și capul. Îi simțea respirația în creștet din cauza coridorului îngust care-i forța să se apropie.

— Fă-te comodă, Morana, a invitat-o Dante. Drumul e lung.

Morana și-a scos pantofii și s-a afundat în fotoliul moale, cu picioarele sub ea.

— Nu aveți stewardese? a întrebat nedumerită.

Bărbaților nu le plăcea să fie serviți de femei frumoase la bordul avioanelor private?

Dante a clătinat din cap, iar Tristan Caine s-a dus către ușa închisă și a dispărut în dormitor.

Morana s-a încruntat.

— Îi place să doarmă în avion, i-a explicat Dante.

Prin urmare, nu exista niciun străin în afară de piloți.

— Are încredere în tine, a comentat Morana.

Dante a chicotit.

— Atât cât poate, presupun.

Atunci s-a auzit vocea căpitanului, care i-a anunţat că vor decola. Morana a închis ochii când avionul a vibrat sub ea, simţind că o lasă nervii, ca de fiecare dată în primul moment al decolării.

Era clipa decisivă.

Nu mai putea da înapoi.

Prezenţa ei la bordul avionului avea să declanşeze, cu siguranţă, o înlănţuire de evenimente, iar pe majoritatea nu avea să le conştientizeze decât prea târziu. Ştia asta.

Pista se vedea ca prin ceaţă.

Morana s-a uitat pe geam la oraşul care îi fusese cămin toată viaţa, cuprinsă de un sentiment de finalitate. Lăsa în urmă multe amintiri şi cele mai multe nici nu meritau păstrate — tatăl ei, casa, maşina distrusă, locul ei din cimitir, apartamentul... Pe unele le îndrăgea, pe altele nu. Şi, cu toate că o cunoştea doar de câteva zile, simţea un gust amar pentru că o lăsa în urmă pe Amara.

Pe urmă, erau în aer — unul dintre bărbaţi se culcase, celălalt era încă acolo.

Când s-a întors spre Dante, a observat că o studia cu ochii lui întunecaţi.

— Trebuie să recunosc că m-ai luat prin surprindere, Morana, a spus el într-o doară, examinând-o.

Ea a ridicat din sprâncene.

— Chiar aşa?

El a dat din cap, a luat o gură de whiskey şi i-a oferit şi ei un pahar. Morana l-a refuzat.

Dante a explicat mai departe.

— Deşi nu-mi place cum ai aflat adevărul, sunt uimit. De-a lungul anilor, când mi-am imaginat scenariul ăsta, m-am aşteptat la multe... dar nu la asta.

— Prin „asta" te referi la faptul că merg cu voi la Tenebre?

Dante a clătinat din cap.

— Mă refer la faptul că ai rămas. Orice altă femeie ar fi luat-o de mult la sănătoasa. Sincer să fiu, nu știu ce-aș fi făcut dacă ai fi fugit. Pentru c-ar fi venit după tine, să știi.

Morana a închis ochii o secundă, iar inima i-a bătut cu putere.

— Știu.

— Ce faci, Morana? a întrebat Dante încet, iar îngrijorarea din vocea lui a făcut-o să deschidă ochii. Oricât l-aș iubi pe Tristan, mai mult decât pe cei de-un sânge cu mine, n-aș vrea să fie cu sora mea, dacă aș avea o soră. Aș minți dacă aș spune că nu sunt puțin îngrijorat — pentru voi amândoi. Ceva e complet distrus în el și, dacă ești aici fiindcă îți imaginezi că poți să-l repari, îți spun de pe acum că nu poți.

Morana l-a privit tăcută și un ghem mic de furie i s-a încolăcit în stomac.

— O să fiu sinceră cu tine, Dante. Tu și Amara ați fost incredibil de buni cu mine, atunci când aveam cea mai mare nevoie. Și am să vă admir pentru asta toată viața. Dar, a zis ea, aplecându-se în față în timp ce-și simțea sângele clocotind, ceea ce e între mine și el rămâne între mine și el. După cum i-ai spus Amarei aseară, dacă el vrea să-ți spună, o să-ți spună. Dar de la mine n-ai să afli nimic.

A respirat adânc, ținându-și nervii sub control și amintindu-și că Dante nu-i era dușman.

— Dar, pentru că știu că ai intenții bune, a continuat ea încet, am să-ți spun un lucru — nu vreau să-l repar. Vreau să mă repar *pe mine*. Iar el e singurul remediu care pare să funcționeze.

— Deci, a întrebat Dante, cu voce reţinută, strângând mâna pe pahar, doar te foloseşti de el?

Morana a zâmbit.

— Şi el nu se foloseşte de mine? Ca să-şi înfrunte demonii din suflet?

Dante a tăcut. Cunoşteau amândoi răspunsul la întrebarea ei.

Morana s-a uitat într-un punct fix pe masă şi a vorbit mai calm, iar inima îi bătea mai domol în piept.

— Demonii lui dansează cu ai mei, a murmurat încet, iar adevărul din spusele ei i-a pătruns în pori. Asta e tot ce pot să-ţi spun.

A observat că Dante o studia cu o privire apăsătoare.

— Şi dacă demonii te copleşesc, aşa cum au făcut-o azi-dimineaţă? a întrebat-o încet.

Morana a înghiţit în sec.

— Atunci, să sperăm că demonii lui îi găsesc pe ai mei.

Dante a dat din cap şi a răsuflat zgomotos, ridicând paharul în cinstea ei.

— În cazul ăsta, îţi urez mult noroc. În mod sigur, o să ai nevoie cu el.

Morana a schiţat un zâmbet.

— Aşa l-ai atras de partea ta? Cu mult noroc?

Dante a pufnit în râs, a clătinat din cap şi faţa lui frumoasă s-a trezit la viaţă.

— Noroc chior şi încăpăţânare. Eram foarte ambiţios pe atunci.

— Pe atunci? a insistat Morana.

Zâmbetul lui s-a estompat şi Morana şi-a amintit ultimele cuvinte ale Amarei pentru el. Îl numise laş. Oare chiar aşa era? Din câte auzise şi văzuse, nu părea să fie adevărat.

Vocea lui Dante a trezit-o din visare, iar mâna lui învârtea lichidul auriu în pahar.

— De-a lungul anilor, l-am forțat pe Tristan să mă accepte ca partener. L-am convins treptat.

Dante s-a uitat la ea.

— El e mult mai încăpățânat, Morana.

— Și eu la fel.

Dante a rânjit și a luat o gură de whiskey.

— O să fie distractiv.

Morana l-a ignorat, uitându-se pe geam la castelele de nori. S-a lăsat o tăcere plăcută între ei. El lucra pe telefon și sorbea din paharul de whiskey. Morana se uita la smocurile albe, întrebându-se cum ar fi fost să aibă și ea pe cineva ca Dante de partea ei în copilărie, care să aibă grijă de ea și să-i țină spatele. Ar fi dormit mai bine noaptea știind că era acolo? Aproape că o numise sora lui. Oare ar fi fost totul mai ușor dacă ar fi avut parte de prietenia lui, cu aura aceea de frate?

Habar n-avea. Trezindu-se înconjurată deodată de oameni care-i inspirau astfel de gânduri și o făceau să se întrebe ce-ar fi fost dacă, Morana prețuia și se temea totodată de acest lucru, asemenea unui mânz care făcea primii pași nesiguri pe picioarele tremurătoare.

Nu-i scăpa faptul că cei doi erau acum de partea ei din cauza omului căruia îi erau loiali, chiar dacă motivele lui rămâneau un mister.

El voia ca ea să trăiască. O dorea alături de el. O dorea. Punct. Dar dincolo de asta? Se puteau șterge în câteva zile douăzeci de ani de ură intensă, douăzeci de ani în care se concentrase asupra unui singur motiv de supraviețuire, douăzeci de ani în care își spusese „într-o bună zi"? Nu prea credea. Oricât ar fi fost de puternic, de încăpățânat, de înverșunat, ea tot nu credea că era posibil.

Şi totuşi, iat-o aici, încă în viaţă. Contrar aşteptărilor ei, el făcuse o alegere cu o seară în urmă, o alegere în antiteză cu ultimii douăzeci de ani din viaţa lui. Iat-o aici, după ce el o adusese înapoi de pe buza prăpastiei de două ori. Iat-o aici, după ce mâncase o ciocolată pe care el i-o oferise tăcut după atacul de panică. O urmărea ca un uliu, revendicându-i trupul — chiar şi prin cele mai mici gesturi —, şi totuşi păstra o bună parte din el la distanţă de ea, pe când Morana scotea întruna la iveală toate părţile ei vulnerabile.

Nu reuşea deloc să-l înţeleagă în momentul ăla.

Dar, dacă era să fie sinceră, credea că în momentul acela Tristan nu se înţelegea nici pe el însuşi.

Inspirând adânc, şi-a întărit hotărârea, promiţându-şi să improvizeze pe parcurs şi să aibă încredere în instinctele ei. Niciun plan nu avea să meargă cu un bărbat atât de imprevizibil ca el. Era adevărat ce-i spusese lui Dante. Demonii ei dansau cu demonii lui. Avea să-i lase pe ai lui să conducă şi să-i urmeze supusă.

Răsuflând încet, şi-a deblocat telefonul şi a început să-şi verifice programele încă pornite. S-a cufundat în spaţiul care o liniştea mereu şi avea sens atunci când lumea nebună din jur şi-l pierdea pe al său — codurile.

Orele au trecut, iar ea şi Dante s-au adâncit în muncă, schimbând poziţiile, luând gustări, bând apă sau whiskey, întinzându-se şi bucurându-se de avionul particular.

După un timp, când ea şi-a schimbat poziţia şi şi-a strâns picioarele sub ea în cealaltă direcţie, a întrerupt-o vocea lui Dante.

— Ca să nu uit, a zis el, făcând-o să se uite la el. Trebuie să te avertizez cu privire la nişte lucruri pe care sunt sigur că Tristan nu se gândeşte să ţi le spună.

Morana a pus telefonul jos, curioasă.

— Spune-mi, a șoptit ea, blocând telefonul și concentrându-se la bărbatul din fața ei.

El s-a scărpinat absent pe gât și a început să vorbească.

— În legătură cu Tenebre... știi, noi avem o proprietate mare lângă lac...

Morana și-a amintit domeniul imens, dar nu văzuse lacul când fusese acolo ultima dată, pentru că în ziua aia încerca să comită o crimă. Doamne, parcă trecuse o viață de atunci!

— ...e aproape ca un fel de complex, a continuat Dante și i-a atras din nou atenția. Proprietatea are în total cinci aripi, inclusiv casa principală, toate separate una de cealaltă. Singura modalitate de a trece de la una la alta este să traversezi terenul, iar întregul complex se află pe unul dintre dealurile de la marginea orașului.

Morana s-a aplecat în față, absolut fascinată, încercând să vadă locul cu ochii minții.

— Într-o aripă locuiesc toți angajații cu familiile lor — menajera și asistenții ei, grădinarii și alții.

Familia Amarei.

— E o aripă imensă.

Morana i-a făcut semn să continue, dar el s-a oprit.

Dante s-a aplecat în față și și-a pus coatele pe genunchi.

— A doua aripă este centrul de instruire.

Morana și-a amintit ce-i spusese Amara despre băiatul izolat în zona de instruire, la distanță de toți ceilalți. I s-a făcut greață la gândul că fusese îndepărtat în felul ăla și a strâns din dinți ca să se stăpânească.

Vocea sobră a lui Dante a smuls-o din gânduri.

— N-ai voie, sub nicio formă, să intri în aripa aia. Nimeni n-are voie acolo decât dacă este instructor sau

practicant. Niciodată să nu intri acolo. Nici măcar din greşeală. E clar?

Severitatea din vocea lui a avut efect — Moranei i s-a pus un nod în stomac şi a înţeles exact cât de serioasă era situaţia. A dat din cap că a înţeles.

— Bine, a continuat el, mulţumit. Celelalte două aripi sunt mult mai mici şi ceva mai departe de casa mare. A treia este a mea.

Morana a ridicat din sprâncene.

— Doar a ta?

El şi-a arcuit buzele într-un zâmbet pieziş.

— Astea sunt avantajele faptului că sunt fiul cel mare.

Morana a clătinat din cap. Bărbaţii ăştia!

Însă el a redevenit serios.

— În aripa aia se află personalul meu. Verii mei mă vizitează câteodată şi poţi să locuieşti acolo dacă doreşti. Aripa are şi paznicii ei.

Morana a dat cu recunoştinţă din cap, înduioşată de oferta lui sinceră, şi a analizat toate informaţiile.

— Iar a patra aripă?

— E a lui Tristan.

Normal că era a lui.

Dante a vorbit mai departe, netulburat.

— Aripa lui e cea mai mică, din punct de vedere al spaţiului. E o căsuţă, sincer să fiu. Este şi cea mai îndepărtată de casa mare şi de celelalte aripi, chiar lângă lac. Locuieşte singur acolo.

Singur.

Ca un proscris.

Moranei i s-a strâns inima la gândul acela, la realitatea lui Tristan, începând să înţeleagă enormitatea vieţii lui de zi cu zi. Trăise în complexul de locuinţe, dar

la periferie. Trăise alături de oameni, dar ca un paria. Nici nu-l acceptaseră, nici nu-l lăsaseră să plece.

Încleştând pumnii pe coapse, Morana a răsuflat adânc printre dinţi şi a simţit că-i pătrunde furia până în oase. Un alt monstru s-a ridicat în adâncul ei — un monstru familiar, care o făcuse să ucidă cu sânge-rece ca să se răzbune.

Îi venea să distrugă, să decimeze.

Intensitatea propriilor emoţii a făcut-o să se clatine.

A tras aer adânc în piept şi a încercat să se controleze.

— Zi mai departe, l-a îndemnat pe Dante, vrând să ştie mai multe.

Dante şi-a trosnit gâtul, şi-a întins picioarele şi corpul lui uriaş aproape că a ocupat tot spaţiul disponibil.

— Tata locuieşte în casa mare, alături de fraţii lui şi soţiile lor.

Morana s-a încruntat.

— Şi celelalte santinele sau cum le ziceţi voi?

— Toţi au case în afara complexului, dar chiar la margine. De ce crezi că Tristan e considerat o asemenea anomalie? a pus-o el pe gânduri.

— Pentru că e singurul intrus în Organizaţie care trăieşte alături de familia voastră, a murmurat Morana, prinzându-se imediat.

Dante a dat din cap.

— Exact. Asta l-a transformat într-o ţintă pentru mulţi oameni din afară, oameni care fac parte din afacerea asta dinainte ca el să se fi născut, dar care n-au beneficiat niciodată de privilegiul de a locui cu familia.

Morana a clătinat din cap, nedumerită.

— Dar de ce-l ţine tatăl tău acolo? De ce nu-l lasă să trăiască în afara complexului, ca ceilalţi?

Dante a chicotit amenințător, cu un sunet glacial.

— Tata, a spus el mârâind, lăsând-o să înțeleagă exact ce părere avea despre el, prețuiește ceva mai presus de orice — controlul. Controlul asupra imperiului său, asupra marionetelor lui și asupra familiei. Și știi pe cine n-a putut niciodată să-l controleze?

„Dacă mă pui vreodată în lesă, te sugrum dracului cu ea."

Și-a amintit cuvintele băiatului de paisprezece ani, reproduse de Amara.

— Tristan Caine, a șoptit ea, uluită din nou de îndrăzneala lui extraordinară.

Dante a strâns din buze.

— Tristan Caine.

Morana a auzit în vocea lui Dante aceeași uimire pe care o simțea și ea, faptul că un băiat de paisprezece ani îi spusese șefului întregii mafii că nu voia să se supună...

— Am văzut bărbați, oameni în toată firea, cum îi lingeau cizmele tatei ca să-i rămână în grații, Morana. Până să împlinesc optsprezece ani, credeam că nu există nimeni pe lume care să-i țină piept. Și pe urmă a apărut Tristan.

El a închis ochii și a respirat adânc, amintindu-și de trecut.

— De asta am început să-i iau apărarea — pentru că era neînfricat. Îl durea în cur de ce făcea tata. De fapt, prima chestie pe care am avut-o în comun a fost să-l călcăm pe nervi pe bătrân.

Morana s-a lăsat pe spate în scaun, cu pieptul cuprins de un sentiment necunoscut.

— Iar tatăl tău îl ține în complex pentru că...?

— Pentru că, deşi n-ar recunoaşte niciodată, îi este frică de Tristan, a spus Dante, cu o fărâmă de respect în voce.

Lorenzo Maroni. Înfricoşat. De Tristan Caine?

Cum naiba?

Probabil i se citeau gândurile pe faţă, pentru că Dante i-a explicat calm.

— Se teme de el pentru că Tristan e un factor neprevăzut. Face ce vrea, chiar dacă trăieşte sub atenta supraveghere a lui Lorenzo Maroni. De câte ori îl tratează pe tata cu lipsă de respect, e ca o palmă pe care i-o trage în public. Şi se teme de ce-ar face Tristan dacă ar scăpa de sub supravegherea lui. El e deja o necunoscută. Tata se teme că o să se răzvrătească dacă pleacă şi-i răpeşte ceea ce are el mai de preţ.

— Puterea, a completat Morana, punând totul cap la cap. Stai, deci nu vrea să devină moştenitorul lui?

— Nu, futu-i! a reacţionat Dante vehement. E doar un zvon lansat de oamenii din afară, care cred că Tristan e în interior pentru că e instruit să preia controlul. Tata a dat curs zvonului doar ca să-şi salveze onoarea. Pentru că, dacă ar infirma zvonul, ar recunoaşte adevărul, iar asta l-ar face să pară slab.

O, frate!

Trebuia să întrebe.

— Şi de ce nu-l omoară, dacă-i dă atâta bătaie de cap?

Gândul ăsta îi lăsa un gust amar.

Dante a ridicat din umeri.

— Mândrie. Putere. Cine ştie? Pentru că Tristan e cea mai mare valoare a lui? Pentru că ar însemna să se recunoască învins dacă nu-l controlează cât trăieşte? Nu ştiu.

Doamne!

— Morana, a zis Dante, oprindu-se o clipă. Ani întregi, tata a încercat să-l distrugă pe Tristan, să creeze măcar iluzia că-l controlează. Tortură, şantaj, a făcut tot ce-ţi poţi închipui. Dar n-a funcţionat niciodată. Indiferent ce i-a făcut lui Tristan, s-a lovit mereu de un zid.

O durea inima şi s-a înfuriat pe bărbatul pe care nu-l întâlnise niciodată.

— Tata, a continuat Dante, o să te urască. Şi o să se folosească de tine.

Morana a înghiţit în sec, înspăimântată, dar şi dispusă să-l provoace pe omul malefic să încerce măcar.

— Dar eu nu pot să-l controlez, i-a reamintit lui Dante, strângând degetele în pumni.

Dante a încuviinţat.

— Tu ştii asta. Tristan ştie asta. Dar cei care privesc din afară? Nu ai control, Morana. Dar ai ceva mai bun.

— Ce? a şoptit ea.

— Influenţă, i-a răspuns Dante. Oricine se uită la voi doi vede că-l influenţezi. Ceea ce înseamnă că e alegerea lui. Chestia asta, Morana, o să-l deranjeze foarte, foarte tare pe tata. Pentru că, după tot ce crede el că a făcut, Tristan a ales să se lase influenţat de o fată — şi încă de fata lui Vitalio. Ei au un trecut comun.

Hopa!

— Cu el, trebuie să-ţi păzeşti spatele permanent, a avertizat-o Dante, iar greutatea din vocea lui i-a tăiat respiraţia. O să încerce să te manipuleze, să se folosească de tine ca să ajungă la Tristan. Nu ştiu cum, dar trebuie să fii foarte, foarte atentă. N-o să-ţi fie uşor.

Morana a rămas tăcută, înăbuşindu-şi criza de nervi care încerca s-o ia pe sus.

— Și nu pentru că vrea ca Tristan să-i fie moștenitor. O, nu, plăcerea aceea o să fie doar a mea! a oftat Dante, trecându-și mâna peste față pe un ton plin de sarcasm.

Morana i-a remarcat sila și i s-a strâns inima din simpatie pentru el.

— Dar tu ce ți-ai dorit să fii?

Întrebarea i-a scăpat printre buze înainte să se poată opri.

A așteptat până când Dante a ridicat ochii la ea, cu cravata desfăcută la gât și părul ciufulit.

El a pufnit în râs, deși amuzamentul nu i se citea și în ochi.

— Sincer?

Morana a dat curioasă din cap.

— Sculptor.

Morana a clipit, surprinsă de răspuns. Dante a văzut-o și a zâmbit cu sinceritate.

— Mama a fost pictoriță, i-a explicat el cu voce blândă și ochii pierduți în amintiri. Unul dintre cele mai frumoase momente din copilăria mea este când sculptam lutul, iar ea picta în aceeași cameră. Fredona mereu o melodie și mâinile mele...

A lăsat cuvintele să plutească în aer și s-a smuls din mrejele amintirii. Ochii i s-au înăsprit din nou și a respirat adânc.

Morana a remarcat că vorbise la trecut.

I s-a strâns inima și a simțit un impuls puternic să-i ia mâna și să i-o strângă ușor. Dar s-a abținut, știind că el n-ar fi apreciat gestul.

— Așa cum ți-am zis cândva, Morana, a spus el încet, ești norocoasă că poți să-ți urmezi visul.

Și așa era.

Stând în faţa lui Dante, discutând despre trecutul unui bărbat mai distrus decât şi-ar fi putut imagina vreodată, gândindu-se la prietena pe care o lăsase în urmă – fata care fusese răpită şi torturată zile întregi pentru informaţii, purtând încă urmele acelei suferinţe în jurul gâtului –, la fetele dispărute de-a lungul anilor, la Luna Caine – unde ar putea fi, cum ar putea fi, dacă mai era măcar în viaţă –, Morana simţea o recunoştinţă profundă că încă trăieşte şi respiră. Trecutul ei fusese marcat doar de singurătate, nu de orori adevărate, nu de cicatrici adânci, nu de agonie.

— Vrei o îmbrăţişare?

Vocea de whiskey şi păcat a pătruns în spaţiul din jurul lor.

Morana s-a uitat la Tristan Caine, care stătea lângă uşă. Nu se vedea nicio cută pe hainele lui, nimic nu arăta că dormise. Masca de stoicism nu se potrivea deloc cu vorbele lui. S-a mirat că nu-l simţise intrând. De obicei, nu-i scăpa aşa ceva, fiindcă trupul ei devenea conştient de prezenţa lui în moduri pe care nici nu spera să le înţeleagă.

A văzut cum buzele lui Dante s-au arcuit într-un zâmbet.

— Du-te dracului, ticălosule!

Doamne, ce bărbaţi *tipici*!

Schimbul lor de replici avea ceva incredibil de firesc.

Dante s-a întors spre ea, iar Tristan s-a dus la bar şi şi-a pus un pahar de whiskey cu gheaţă. Cămaşa albastră i s-a mulat pe muşchii de pe trunchi când s-a mişcat, sprijinindu-se de perete, cu faţa la ei.

— În fine, a început Dante, atrăgându-i din nou atenţia. Să ai chestia asta în vedere — o să fii musafira lui Lorenzo Maroni. Asta înseamnă multă prefăcătorie.

Morana a dat din cap.

— Știu să mă prefac.

L-a văzut cu coada ochiului pe Tristan Caine ridicând dintr-o sprânceană, dar l-a ignorat.

Dante s-a întors și l-a țintuit pe celălalt cu privirea.

— Ai terminat?

Tristan Caine a dat scurt din cap și vocea căpitanului a răsunat în cabină, spunându-le să-și pună centurile de siguranță pentru că urmau să aterizeze în curând.

Inima Moranei a luat-o brusc la goană și s-a răsucit pe scaun să-și pună centura, conștientă că Tristan Caine se așezase lângă ea. Chiar dacă n-o atingea, o înfierbânta prin simpla lui prezență.

A închis ochii, a lăsat capul pe spate și s-a concentrat să respire.

Următoarea oră a trecut pe nesimțite.

Totul părea ireal — aterizarea în siguranță, vântul care-i sufla părul prins în coadă când a coborât din avion, mulțumirile aduse echipajului, mașina care-i aștepta în apropierea pistei, însoțită de alte două.

Morana analiza totul în jur — bărbații, umflătura armelor pe sub haine, lumina frumoasă a soarelui, vântul, totul. Privea orașul de pe bancheta din spate și-l admira așa cum n-o mai făcuse până atunci.

În tot acest timp, s-a întrebat dacă el avea și aici o motocicletă. Dacă avea un spațiu sacru în dormitorul lui. Dacă teritoriul îi reflecta personalitatea.

S-a întrebat unde avea să stea — în casa mare, ca oaspete al lui Maroni, sau la Tristan.

S-a gândit la multe lucruri, pentru că totul părea să se întâmple cu repeziciune.

Pe urmă, mașinile s-au oprit.

Morana s-a uitat pe geam și inima a început să-i bată dureros în piept când a văzut poarta imensă de fier forjat care marca începutul proprietății și iarba verde, bogată, ce se întindea până la marginea pădurii. Casa monstruoasă, aproape cât un castel, se înălța în față, pe alee, cu un aspect amenințător. Mai în spate, în stânga, se vedea altă clădire, dar nimic altceva din poziția în care se afla Morana.

Porțile de fier s-au deschis ușor și patru bărbați înarmați au apărut în dreptul punctului de control.

Morana era cu nervii la pământ.

Mașina a pornit din nou, înaintând și intrând pe domeniu.

Morana a simțit că-i bubuie inima în piept când s-a uitat la casa aia imensă, unde totul se pusese în mișcare în urmă cu douăzeci de ani, unde totul se schimbase în urmă cu câteva săptămâni.

Casa aia îi schimbase viața de două ori.

Iar magnitudinea acelei realități a copleșit-o ca un nor greu.

Mașina șerpuia tot mai aproape de casă.

În cele din urmă, s-a oprit.

La fel ca inima Moranei.

L-a privit în ochi în oglinda retrovizoare și aerul i s-a oprit în gât.

— Respiră, i-a șoptit el.

Morana l-a ascultat.

Sosiseră.

întâlnirea

Era singură.

În livingul monstruos, Morana se simţea încă ameţită de uşurinţa cu care pătrunsese în casă. Soarele strălucea când coborâseră din maşină. Deşi erau paznici în jur, nimeni nu reacţionase văzând-o cu cei doi bărbaţi. Asta o luase prin surprindere. Se aşteptase ca Maroni şi gorilele lui s-o întâmpine în dreptul uşilor mari. Se aşteptase la arme îndreptate asupra ei şi certuri zgomotoase. Aproape că se aşteptase să i se spună s-o şteargă de acolo dacă nu vrea să moară. Dar nu se aşteptase să coboare din maşină cu Dante şi Tristan Caine, ca paznicii să-i salute cu respect şi apoi să intre pur şi simplu în casă. Mai mult decât atât, nu se aşteptase ca Dante s-o conducă în living, să-l vadă dând încurajator din cap şi apoi cei doi să dispară. Nu că ar fi vrut să fie tot timpul în compania lor. Dar nici nu anticipase că va rămâne singură în vizuina duşmanului încă din prima oră.

Trecuseră douăzeci de minute de când îi văzuse pe cei doi dispărând în interiorul casei, probabil ca să-l vadă pe Maroni. Între timp, Morana analizase detaliile încăperii — şi erau multe de analizat. Covoare persane bogate, împrăştiate prin spaţiul enorm, decorat cu mobilă

de mahon lăcuit și perne moi. Pereții reflectau exteriorul de piatră al casei. Camera era o combinație între rustic și regal — pietre cenușii și aur strălucitor, lemn și mătase, toate amestecându-se într-un fel care-i încânta simțurile și în același timp îi trimitea fiori pe șira spinării. Decoratorul lui Maroni își îndeplinise obiectivul pentru oaspeți — să se simtă confortabil, dar să nu uite unde se aflau.

Observase și camerele montate în colțul tavanului, îndreptate direct spre ea. Oricine se afla de cealaltă parte cu siguranță văzuse clar momentul în care scosese cuțitele din geantă și le fixase pe coapsă. Erau aceleași cuțite cu care încercase, într-un mod prostesc, să-l omoare pe Tristan Caine — cuțite care adunaseră praf în geanta ei din noaptea în care se întorsese la apartamentul lui. Nu simțise niciodată, dintr-un motiv oarecare, nevoia să le scoată acolo. Ceea ce era în sine derutant, având în vedere că dormise cu arme sub pernă în fiecare noapte petrecută sub acoperișul tatălui ei, de ani întregi. Dar niciodată în apartament, nici măcar în prima noapte, nici în vreo noapte de atunci.

Asta a șocat-o. Stând în living, agitată, înconjurată de un pericol necunoscut, și-a dat seama, acum că plecase, că începuse să se simtă în siguranță în apartament. Își lăsase garda jos, puțin câte puțin, când credea că n-o vede nimeni. Teoretic, ar fi trebuit s-o tulbure ideea că se simțea în siguranță pe teritoriul unui bărbat care o urâse timp de douăzeci de ani. Dar castelele de hârtie luau foc în fiecare zi în lumea ei. Din noaptea aceea în cimitir, nu se mai împotrivise sentimentelor ei și acceptase absolut tot. Acceptarea ei avea să le ușureze lor drumul. Existau și așa destule obstacole.

Lama rece care-i apăsa pielea o liniștea. S-a întrebat ce spunea despre ea faptul că-și găsea alinarea într-o armă letală. Oare tot de asta o liniștea și Tristan Caine? Se cunoștea destul de bine încât să recunoască adevărul.

Prezența lui, însăși conștientizarea existenței lui, la naiba, îi ofereau mai multă liniște decât orice altceva.

Stomacul i-a ghiorăit ușor, trezind-o din gânduri. Și atunci și-a dat seama de încă ceva — nu venise nimeni s-o servească. Din câte știa despre casa Maroni, aveau o mulțime de angajați și una dintre îndatoririle lor era să întâmpine oaspeții. Cu toate astea, stătea aici de peste douăzeci de minute și nu văzuse țipenie de om. Era liniște, prea multă liniște.

Inima i-a luat-o la goană, iar Morana s-a afundat în perne, încrucișându-și picioarele. Lama a apăsat-o mai tare pe coapsă și a încercat să pară relaxată în fața camerelor de supraveghere. Acum câteva zile, s-ar fi gândit că era o capcană, că bărbații din Organizație o păcăliseră să aibă încredere în ei și o aduseseră aici din motive necurate. Acum, chiar dacă ideea asta i-a trecut prin minte, a ignorat-o. După tot ce trăiseră împreună, după tot ce rămânea încă necunoscut, după fiecare reacție pe care o văzuse la cei doi, știa că n-o păcăliseră.

Totuși, avea întrebări. Din tot ceea ce îi povestise Dante în avion, nu avea nici cea mai vagă idee cum va reacționa Lorenzo Maroni la prezența ei. Mai mult, nu avea niciun indiciu despre cum va reacționa Tristan Caine la reacția lui Maroni față de prezența ei. Din câte îi spusese Dante, tipul era o bombă cu ceas și doar el știa când avea să explodeze. Era curioasă să-i vadă interacționând, să-l vadă cu ochii ei pe faimosul șef al Organizației și pe protejatul lui despre care se vorbea atât de mult. De asemenea, se întreba dacă existau oameni în complex care țineau la el, poate fără ca el să știe, așa cum o făceau Dante și Amara. Dar, cel mai important, era curioasă să afle unde va sta. Știa unde și-ar fi dorit să stea, dar existau două obstacole — unul, era casa lui Tristan Caine, adevărata lui casă, și el trebuia să o invite; doi, Maroni trebuia

să fie de acord, pentru că, în fond, era oaspetele lui și era fiica șefului din Portul Umbrelor.

Sunetul tocurilor înalte lovind podeaua de marmură i-a atras privirea spre ușă. O femeie uimitoare, cu părul negru, a intrat în încăpere. Bluza de mătase, de un bej cald, curgea grațios peste formele ei, băgată în pantaloni drepți, închiși la culoare, care cădeau perfect până la podea. Părul lung îi era prins într-o coadă înaltă, elegantă. Ținuta impecabilă a femeii a făcut-o pe Morana să devină conștientă de propria sa ținută simplă — o fustă alb-negru, un top asortat și balerini, toate împrumutate de la Amara. Trebuia să meargă la cumpărături cât mai curând, mai ales dacă prin zonă mai erau și alte femei superbe.

Dar ceea ce a surprins-o pe Morana a fost pistolul mic din tocul de pe șold, afișat la vedere. Femeia s-a oprit când ochii ei verzi au văzut-o pe Morana și s-a încruntat ușor.

— Pot să te ajut cu ceva? a întrebat ea, cu voce fermă, dar calmă.

Morana s-a întrebat cum să răspundă și s-a ridicat în picioare. A ales să-i spună politicos:

— Nu, mulțumesc.

Femeia s-a încruntat mai tare.

— Pe cine aștepți?

Morana a rămas tăcută. Femeia a făcut încă un pas în cameră. Lumina soarelui i-a luminat pielea măslinie, făcând-o să sclipească și să lase capul într-o parte.

— Ne cunoaștem de undeva?

Morana a clipit derutată, apoi și-a dat seama că poate femeia o văzuse în fotografii.

— Nu cred.

Femeia a privit-o atent, într-un mod care ar fi putut părea nepoliticos, dar care trăda doar curiozitate. Apoi, ochii i s-au aprins când a recunoscut-o.

— Morana Vitalio.

Morana a rămas nemișcată, iar inima a început să-i bată mai tare. Era fiica dușmanului, singură în casa lui Lorenzo Maroni. Cum putea să-i explice acest lucru dacă situația se complica? Spre uimirea ei, femeia a schițat un zâmbet, traversând camera cu mâna întinsă.

— Eu sunt Nerea, sora vitregă a Amarei.

Mirată, dar tot precaută, Morana a făcut un pas în față și a dat mâna cu ea, strângând-o hotărâtă. De aproape, a observat că Nerea era cu cel puțin zece ani mai în vârstă decât ea, că avea riduri fine, câțiva pistrui și că pe fața nemachiată i se putea citi experiența.

— Încântată de cunoștință, a spus Morana, vorbind politicos, deși încă nu știa cum s-o descifreze.

Nerea i-a zâmbit reținută, de parcă îi înțelegea nesiguranța.

— Amara m-a anunțat că vii.

Se părea că avea încă un motiv să-i mulțumească Amarei. Nerea s-a uitat la ceasul elegant de pe încheietură.

— Trebuie să fug acum, dar dacă ai nevoie de ceva, poți să apelezi la mine oricând. Orice prietenă a Amarei e și prietena mea. Ea oricum nu are prea multe.

— Mulțumesc, a spus Morana, recunoscătoare, dar tot nesigură.

Nerea i-a zâmbit călduros.

— Ne vedem mai târziu.

A ieșit din cameră pe tocurile ei înalte, la fel de repede cum apăruse. Cum se făcea că sora vitregă a Amarei făcea parte din mafie, dacă Amara era izgonită și mama ei era o simplă menajeră? Câteva minute mai târziu, când Morana reflecta la toate astea, un grup de

bărbați necunoscuți, îmbrăcați în costume închise la culoare, a intrat în cameră. Unii s-au uitat la ea curioși, alții încruntați, iar alții au ignorat-o total. Toți s-au dus în spatele încăperii și și-au luat pozițiile la perete.

Morana i-a cercetat pe toți cu atenție. Erau opt în total, toți îmbrăcați în costume închise la culoare, cu cămăși și cravate asortate, având pistoale la șold. Toți erau de vârstă mijlocie, unii înalți, alții solizi. Unul dintre ei însă, cel cu privirea libidinoasă care o înfiora, era construit ca un luptător de greco-romane. Era la fel de înalt ca Dante, dar mult mai masiv. Celălalt bărbat care i-a atras atenția era și cel care o ignora cel mai vizibil. Părea cel mai tânăr din grup. Privea drept înainte, cu mâinile împreunate în față. Dar ceea ce i-a ridicat părul de pe ceafă a fost cicatricea urâtă care-i brăzda fața, coborând de la colțul ochiului stâng până la gât, unde dispărea sub cămașă. Părea că bucăți din carnea lui fuseseră smulse cu brutalitate. Privirea lui era goală.

— Măi să fie! a smuls-o din gânduri o voce, iar Morana s-a întors spre femeia care apăruse în ușă.

Dacă Nerea era frumoasă, femeia asta era *superbă*. Părul roșu-închis cădea în jurul ei în onduleuri mari și purta o rochie frumoasă, bleumarin (pe care Moranei i-ar fi plăcut s-o aibă), până la genunchi. Ochii îi străluceau, iar amestecul de verde și auriu îi făcea să pară lichizi. Ochii ei o examinau pe Morana cu o ostilitate surprinzătoare.

Morana a rămas tăcută și și-a păstrat o expresie impasibilă.

Femeia a pășit în față, cu o privire aspră, și a vorbit destul de încet încât s-o audă numai ea.

— Am auzit că i-ai dat bătăi de cap bărbatului meu, domnișoară Vitalio. Ai idee ce-ai pus în mișcare?

Morana a înclinat capul, deși i s-a strâns stomacul. Bărbatul ei? Vorbea despre Dante sau Tristan Caine?

Atunci a intrat în cameră Lorenzo Maroni.

Era un bărbat cu un aer distins, fără îndoială. Părea că îmbătrânește cu eleganță, părul grizonant era frumos tuns, iar barba îngrijită îi dădea o anumită seriozitate la care ea nu se așteptase. Ridurile de pe fața lui erau adânci, trădând o viață plină de greutăți, iar ochii negri erau impasibili. Ochii aceia s-au oprit la femeia din fața ei, cea care reușise cumva să-i tulbure liniștea.

— Mergi în spate, Chiara! i-a ordonat Maroni cu voce gravă.

Chiara? Chiara Mancini? Aceeași Chiara Mancini care-l sunase pe Tristan Caine în seara aia? Era bărbatul ei? Oare se înșelase și Tristan Caine avea o relație cu o femeie? Cu femeia asta?

I s-a strâns stomacul și o senzație de furie i-a cuprins pieptul. Ostilitatea nu mai era unilaterală.

Chiara i-a aruncat un zâmbet batjocoritor, chipul ei uimitor schimonosindu-se într-o expresie lipsită de orice frumusețe. Deși Morana a ridicat doar o sprânceană, pe dinăuntru se simțea profund tulburată. Presupusese că, doar pentru că părea genul de bărbat care nu ar înșela, chiar nu o făcuse. Dar asta era mafia. Aici, bărbații înșelau și erau înșelați, chiar dacă erau căsătoriți. O înfuria gândul că el ar fi putut fi al alteia când o posedase. Simplul gând că ar fi putut fi al alteia când o săruta așa cum o sărutase, când îi cucerise buzele și împărtășise ceva real cu ea, *o rănea adânc*. Doamne, fusese atât de sigură de el! Să se fi înșelat oare?

De parcă l-ar fi invocat cu puterea gândului, Tristan Caine a intrat încet din spate, aproape leneș, și s-a oprit în cadrul ușii. Magnificii săi ochi albaștri s-au oprit asupra ei, verificând-o rapid și remarcând că-și dusese mâinile din reflex la armele de pe coapse. Buzele lui s-au curbat ușor, suficient însă pentru ca o familie de fluturi să înceapă un dans samba în stomacul ei, în cel mai nepotrivit moment.

Se rezema de tocul uşii, blocând intrarea, cu mâinile în buzunare, cămaşa întinsă pe piept şi un picior trecut lejer peste celălalt.

Şi atunci privirea lui a întâlnit-o pe a ei.

Orice a văzut acolo, l-a făcut să încremenească. A văzut cum şi-a încleştat fiecare muşchi şi cum privirea lui a străpuns-o cu o concentrare intensă, încercând să descifreze ce vedea în ochii ei. Morana a întors intenţionat privirea către Chiara, care se apropia de el cu un zâmbet dulce ca mierea.

— Tristan.

El nu i-a răspuns. Femeia a încercat să pună mâinile pe el; el a prins-o de încheieturi şi a împins-o înapoi, rămânând permanent cu ochii la Morana. Apoi, a clătinat din cap spre ea, o singură dată, ca să-i alunge orice dubii începuseră să se strecoare în sufletul ei. Trebuia să aibă încredere în el. Ajunseseră până aici datorită unei anumite sinceităţi. Trebuia să creadă în asta. Aici, mai mult ca niciodată.

Când s-a întors, l-a văzut pe Lorenzo Maroni aşezându-se pe fotoliul masiv. Soarele îi sclipea în păr şi pe costumul elegant. Dar în ochii lui impasibili a apărut o scânteie de interes când s-au oprit în sfârşit asupra ei.

Stând în faţa tuturor, cu Lorenzo Maroni aşezat în fotoliul mare şi oamenii lui aliniaţi în spate, scena îi părea al naibii de terifiantă. Din fericire, avea experienţă datorită tatălui ei! Ştia cum să înoate alături de rechini fără să sângereze, iar Lorenzo Maroni era un rechin aflat în vârful lanţului trofic.

Şi-a păstrat o expresie neutră şi muşchii relaxaţi, perfect conştientă că toţi ochii erau îndreptaţi asupra ei, mai ales ai femeii din spate, care nu ieşise din cameră. Dacă privirile ar fi putut să ucidă, Morana ar fi murit deja de zece ori. Pulsul i s-a accelerat, aşteptând un semn din partea Copoiului şi-i transpirau palmele. Cuţitele reci,

care până atunci îi oferiseră alinare, i se înfigeau parcă ascuțit în piele.

Cineva s-a apropiat de ea. Nu a întors capul, dar mirosul familiar al parfumului i-a spus că era Dante. Nu știa de ce, dar asta a mai liniștit-o puțin.

— Tată, a auzit vocea calmă a lui Dante lângă ea. Permite-mi să ți-o prezint pe Morana Vitalio. Morana, el este Lorenzo Maroni.

După ce a terminat de vorbit, Dante a rămas pe loc lângă ea, luând-o din nou prin surprindere. Atât ea, cât și Maroni i-au remarcat poziția. Maroni a mijit puțin ochii la limbajul explicit al trupului fiului său, apoi s-a uitat la ea.

— Morana, a zis el pe aceeași voce aspră, care i-a făcut părul de pe brațe să se ridice. Te-ai făcut frumoasă. Te-am văzut o dată când erai mică, acum vreo...

— Douăzeci de ani, a terminat Morana.

Ochii lui au studiat-o cu atenție.

— Dante și Tristan m-au anunțat că vei sta aici o vreme, ca oaspete al nostru. E adevărat?

— Da, a încuviințat Morana. Dacă doriți să-mi oferiți această ospitalitate, desigur, a adăugat ea cu un zâmbet dulce care nu păcălea pe nimeni.

Maroni a văzut dincolo de vorbele ei.

— Foarte bine. Înțelegi că asta mă pune într-o situație ciudată, da?

— Bineînțeles, a recunoscut ea.

— Așa cum spuneam, tată, a intervenit Dante. E musafira mea. Eu am invitat-o ca prietenă și sunt dispus să-i ofer această ospitalitate.

Lorenzo Maroni s-a uitat la fiul său.

— Chiar și fără consimțământul meu?

Dante a rămas tăcut câteva secunde.

— Da.

Părea că vorbele Amarei îl impresionaseră. Morana și-ar fi dorit ca cealaltă femeie să fie martoră la scena asta. Dar a rămas tăcută.

Maroni a întors ochii spre Tristan Caine, care se sprijinea de tocul ușii.

— Presupun că și tu susții ideea asta?

Nu a primit un răspuns verbal, ci altceva, dacă se lua după felul în care Maroni a strâns din buze. O secundă mai târziu, și-a relaxat buzele.

— Foarte bine. Ai fost controlată de arme când ai intrat în complex? a întrebat-o.

Morana a clătinat din cap, iar inima a început să-i bată nebunește, simțind că se îngreunau cuțitele prinse de coapsă. Maroni a zâmbit, arcuindu-și buzele. Era mulțumit, ticălosul. Fără un cuvânt, a ridicat brațul, cu cotul pe scaun, și le-a făcut semn oamenilor săi. Luptătorul în costum s-a apropiat.

— Controleaz-o! a ordonat Maroni.

Pulsul Moranei a luat-o la goană. Luptătorul a pășit spre ea cu ochii sticlind și buzele strâmbate într-un rânjet vag.

— Pe bune, tată? a pufnit Dante cu vocea crispată. Și copiii umblă pe aici înarmați, fir-ar să fie!

— Dar ei nu sunt odraslele lui Gabriel Vitalio, nu-i așa? a răspuns Maroni, fără să-și ia ochii de la ea. Sper că nu te deranjează, dragă Morana. Până nu ajung să am încredere în tine în acest complex, lângă familia mea, n-ai voie să porți armă.

Nu era bine. *Absolut deloc.*

Bărbatul cu înfățișare de luptător s-a oprit în fața ei, întinzând o mână mare direct spre pieptul ei. Morana s-a pregătit, scrâșnind din dinți, iar anii petrecuți îndurând astfel de atingeri la masa tatălui ei i-au dat puterea

să nu-i taie gâtul și să-l facă să se sufoce cu propria limbă. El o privea cu ochii tulburători, mult prea încântat pentru o simplă percheziție corporală. Mâna lui era aproape de pielea ei când, de nicăieri, niște degete i s-au înfășurat pe încheietură.

Deși Morana cunoștea mâna la fel de bine cum își cunoștea propriile mâini, a întors instinctiv capul. Privirea i s-a oprit pe strânsoarea puternică, pe tendoanele încordate de pe antebraț, pe bucata de tatuaj, pe venele și mușchii bine definiți, până a ajuns la chipul lui. Ochii lui Tristan Caine erau fermi, iar mâna-i era încleștată pe încheietura bărbatului cu înfățișare de luptător, care-l privea înapoi cu o ostilitate palpabilă, radiind valuri de animozitate. Morana s-a încruntat, simțind că există o istorie veche între cei doi.

Bărbatul a încercat să-și elibereze brațul, dar strânsoarea lui Tristan Caine a rămas neclintită, flexându-se ușor fără a slăbi. Forța pe care o demonstra o uimea. Ținea în frâu un bărbat mare, care părea să depună un efort considerabil pentru a se elibera.

— Te fac praf dacă o mai atingi fără permisiune, a spus Tristan Caine atât de încet, încât impactul asupra ei a fost și mai mare, iar vocea aceea de whiskey și păcat i-a trimis fiori pe care nu-i mai simțise până atunci.

În cameră s-a făcut o liniște de mormânt. Morana s-a uitat la celelalte gorile, văzând că majoritatea aveau mâna pe armă, apoi la Maroni, care-l urmărea pe Tristan Caine absolut fascinat.

— Interesant, a murmurat el și i-a apărut pe față un zâmbet care Moranei nu-i plăcea deloc.

Tristan Caine i-a dat drumul luptătorului și s-a întors spre ea, stând cu spatele la Maroni și gorilele lui. Manevra trăda încrederea lui totală în neputința lor de a-i face rău și în faptul că Dante îi ținea spatele. Era ceva neașteptat. Nu se gândise că se va apropia de ea în fața lui

Maroni, din motive evidente. O luase prin surprindere nu doar pentru că se apropiase, ci și pentru că o făcea ostentativ în fața bărbatului mai vârstnic.

Morana a înghițit în sec și a lăsat capul pe spate, captivată de ochii lui albaștri. El a ridicat mâinile, ca o întrebare tacită, iar ea a dat din cap, acordându-i permisiunea. Fără să-și ia ochii de la ea, i-a pus mâinile pe umeri, atingând-o pentru prima dată. Ea și-a umflat pieptul, inspirând adânc. Cu mișcări ușoare, și-a coborât mâna pe spatele ei, de-a lungul șirei spinării. Ea și-a arcuit trupul, atingându-i trunchiul cu sânii într-o reacție incontrolabilă, conștientă că erau urmăriți.

După ce i-a verificat trunchiul, Tristan s-a lăsat într-un genunchi. Ea a coborât privirea, mușcându-și obrazul pe interior. El și-a trecut mâinile mari peste șoldurile ei, făcându-i inima să bubuie în tot corpul. Și-a coborât palmele și i-a atins glezna pe sub poalele fustei lungi. Moranei i s-a tăiat respirația și și-a încleștat pumnii ca să nu-i atingă ceafa. Simțea furnicături pe buze fiindcă își amintea senzația de arsură pe piele când o sărutase. A văzut aceeași căldură în ochii lui când a ridicat mâinile pe pulpele ei, mângâindu-i pielea cu degete aspre, pentru prima dată într-o cameră plină de mafioți. Dar părea nimerit, dat fiind că prima oară fusese într-un restaurant al mafiei, cu mafioți dincolo de ușă.

El s-a oprit la genunchi, cu ochii înfierbântați. Morana a respirat adânc. El știa exact unde ținea cuțitele, știuse de când intrase în cameră. Ar fi putut s-o controleze peste fustă. Dar se așezase în genunchi și pusese mâinile direct pe pielea ei, fără să-i ridice poalele. Și-a dat seama de intenția lui. Era o declarație în fața celor din încăpere și a femeii care încercase să-l revendice, dar și în fața Moranei. Era o declarație, fără doar și poate. Ea îi aparținea.

Cu pieptul strâns de emoţie, l-a privit intens, concentrată pe ochii lui. Era conştientă de fiecare bărbat din încăpere, dar prezenţa lor părea irelevantă, simţindu-i mâna alunecând încet pe interiorul coapselor, într-un gest atât de intim, de parcă o mai făcuse de o mie de ori. A simţit cum îi găseşte cuţitele şi le scoate cu o îndemânare desăvârşită — aceleaşi cuţite pe care ea le ţinuse în spatele lui în casa asta, în prima lor noapte.

Aerul dintre ei a devenit apăsător, încărcat de o tensiune palpabilă. Centrul ei pulsa.

Doar un centimetru mai sus, şi ar fi descoperit cât de udă era, chiar acolo, în mijlocul camerei, doar pentru el. Şi ar fi putut s-o facă. Nimeni n-ar fi văzut, nimeni n-ar fi remarcat.

Coapsele au început să-i tremure, deşi îşi menţinea expresia impasibilă. Dorinţa din abdomen devenea tot mai intensă, coborând tot mai jos, spre mâinile lui. Îşi simţea muşchii tensionându-se involuntar spre degetele lui, iar pereţii interiori s-au contractat cu nevoia arzătoare de a fi umplută — de a fi umplută de el. N-o mai atinsese niciodată acolo, nu cu blândeţea cu care-i mângâia acum pielea. Tânjea după asta. Tânjea după degetele sale înăuntrul ei, mişcându-se cu intensitate, după buzele ce-i sărutau gâtul, după parfumul ce-i îmbăta simţurile, în timp ce respiraţiile lui adânci îi răsunau în urechi. Voia să fie copleşită de el. Îl dorea cu toată fiinţa.

Şi el a văzut totul în ochii ei — dorinţa pură, arzătoare, care i se citea în priviri. Degetele lui s-au strâns uşor, aproape imperceptibil, pe pielea ei. Doar câţiva centimetri. Doar ceva mai mult.

Pieptul i s-a ridicat brusc într-o inspiraţie adâncă. Mâna lui s-a îndoit uşor.

Ea s-a înfiorat. El şi-a încordat maxilarul.

Brusc, s-a ridicat, ţinând cuţitele în mâini, şi s-a întors să înfrunte camera, lăsând-o cu corpul fremătând.

Cu excepția lui Dante, toți cei din încăpere îi priveau. Morana a inspirat adânc, încercând să nu roșească. Tristan Caine s-a poziționat lângă ea, punând cuțitele în buzunar și întorcând privirea calmă spre Maroni.

— Cred că o să-mi facă mare plăcere să o găzduiesc pe Morana, Tristan, a spus Maroni cu un zâmbet care a făcut-o să înghețe la loc.

Dante avea dreptate. Trebuia să fie atentă, foarte atentă la el. Tristan Caine nu a reacționat. Cel puțin, nu vizibil. Dar știa destule despre el ca să-și dea seama că în interior se întâmplau mai multe decât vedeau ceilalți.

— Cum i-ai cunoscut pe Tristan și pe fiul meu, Morana? a poruncit Maroni mai mult decât a întrebat. Spune-mi, sunt curios.

Morana și-a înfrânat emoțiile și a imitat zâmbetul lui Maroni.

— E o poveste lungă.

El a strâns din buze. Pe urmă, s-a întors spre una dintre gorile.

— Roag-o pe Antria să pregătească o cameră de oaspeți.

— Nu-i nevoie, a vorbit Tristan Caine pentru prima dată de ceva timp. O să stea cu mine.

Maroni a clătinat din cap, punând picior peste picior și așezându-se comod.

— Ba n-o să stea.

Tristan Caine nu a scos o vorbă, doar l-a privit în față. Maroni l-a privit la rândul lui. Acum știa la ce se referise Dante.

— Tristan, scumpule, a spus Chiara din spate, făcând-o pe Morana să strângă din dinți cu o dorință subită de a face un gest violent. Până nu vorbește cu oamenii potriviți, Lorenzo nu-i poate permite să locuiască atât de departe de complexul principal. Trebuie să-i

câştige încrederea. Până atunci, va fi binevenită în casa mare, nu-i aşa, Lorenzo?

— Desigur, a încuviinţat Maroni, fără să-şi ia ochii de la bărbatul mai tânăr.

Când s-a uitat la Tristan Caine, Morana a observat că pe faţa lui nu se citea niciun indiciu — nu încleşta fălcile, ochii îi erau lipsiţi de expresie şi nu-i zvâcnea obrazul. Absolut nimic. Văzându-l aşa, şi-a dat seama deodată că nu doar ea lăsase garda jos. Şi el făcuse la fel, însă doar când îl privea ea sau când era cu Dante şi Amara.

— Rămâne cu mine, a repetat el.

— Imposibil, l-a refuzat Maroni instantaneu.

A deschis gura să vorbească, însă Dante i-a luat-o înainte.

— Dacă rămâne în casa mare, ne dai cuvântul tău că nu păţeşte nimic?

Tristan Caine i-a aruncat o privire tăioasă; Dante doar a dat din cap, ca un mesaj tacit între ei doi.

Maroni urmărea interacţiunea cu interes.

— Câtă vreme nu face rău nimănui.

Morana era furioasă că vorbeau de parcă n-ar fi fost acolo, dar s-a stăpânit, ştiind că nu era nici momentul, nici locul potrivit.

— O să rămân în casa mare, a spus ea, înainte ca situaţia să scape de sub control, moment de care nu erau departe, fiindcă ştia că încăpăţânaţii ăştia nu aveau să cedeze.

Ea era osul lui şi-l plesnise cu el în faţă pe Maroni; Maroni voia să-i ia osul ca să-l facă să plătească. Nu trebuia să fii un geniu ca să te prinzi. Trebuiau să aibă răbdare.

— Minunat, a zâmbit Maroni. Vin, a arătat el spre bărbatul cu cicatrici şi ochii goi, te va escorta în camera ta. O să-i cunoşti pe toţi la cină.

Morana a dat politicoasă din cap.

— Mulţumesc.

Vin a luat-o spre uşă, păşind fără zgomot. Luând-o drept un semn, Morana s-a întors spre cei doi — Dante, care i-a aruncat o privire încurajatoare, şi Tristan Caine, încă impasibil — şi a dat uşor din cap. Vrând să scape cât mai repede de tensiunea tot mai mare din încăpere, a mers grăbită după Vin. De îndată ce a făcut câţiva paşi, el a început iar să meargă, conducând-o pe hol şi urcând treptele.

Morana a privit în jur la scara impresionantă pe care nu avusese ocazia s-o admire prima dată. Candelabrul strălucea în lumina soarelui care se revărsa prin ferestrele mari şi scântei jucăuşe dansau pe suprafaţa lui. Reflexiile colorate se unduiau pe podea, creând o atmosferă aproape ireală. Pentru o clipă, aproape că a uitat unde se afla. Tablouri mari cu peisaje erau aranjate cu gust de-a lungul pereţilor scării. Le-a examinat pe toate, urmându-l pe bărbatul tăcut şi urcând două etaje. La etajul al doilea, Vin a luat-o la dreapta pe un coridor.

— Mai sunt şi alţii pe etajul ăsta? a întrebat ea, începând o conversaţie ca să rupă tăcerea.

— Nu, a răspuns el tăios.

— Atunci, ce se află la etaj?

— Camerele de oaspeţi.

OK.

— Mai sunt şi alţi oaspeţi aici?

— Câţiva.

Morana a oftat. Omul era un izvor nesecat de informaţii. Urmându-l pe coridor, pe lângă câteva uşi, a remarcat că piciorul stâng îi şchiopăta uşor şi s-a întrebat ce i se întâmplase. Nu a apucat să stea prea mult pe gânduri, pentru că s-au oprit la a treia uşă, iar el a deschis-o. A dat să intre, însă el a întins braţul, blocându-i drumul.

A ridicat ochii spre el, dându-şi seama brusc că era neînarmată în faţa lui, la un etaj unde n-ar fi auzit-o nimeni ţipând. Cu muşchii încordaţi, a făcut un pas înapoi, iar el s-a aplecat şi a scos repede un cuţit mic din şosetă. Fără un cuvânt, s-a ridicat şi i l-a întins.

Morana s-a uitat uluită la mâna lui stângă, plină de cicatrici, şi la cuţitul din palmă.

Şovăind, a luat arma, deşi nu înţelegea ce făcea el şi nici din ce motiv.

— De ce?

— Eşti printre vulturi acum, a şoptit el. Vulturii se hrănesc cu cadavre.

Morana a simţit fiori pe şira spinării şi a strâns cuţitul în palmă.

Vin a coborât braţul şi i-a făcut semn să intre.

— În scurt timp, vor activa microfoanele din cameră. Fii atentă!

După ce i-a împărtăşit informaţia asta, s-a întors cu spatele şi a plecat şchiopătând, lăsând-o pe Morana să-şi revină după interacţiunea cu el. Cu toate astea, se simţea mai bine ştiind că avea un soi de armă. A închis uşa, s-a uitat la dormitorul spaţios şi a căutat camerele pe pereţi şi pe tavan. Nu a văzut niciuna, dar era convinsă că existau câteva.

După ce a încuiat uşa, a înaintat prin camera luxoasă, decorată în tonuri de crem şi albastru. Un pat mare domina centrul încăperii, cu o zonă mică de relaxare în faţă, o măsuţă şi o comodă din lemn de stejar împodobind celălalt colţ al camerei. Ferestre mari, cu o banchetă confortabilă dedesubt, ofereau o priveliştе către întinderea verde din spatele conacului. Privind afară, a zărit linia copacilor dincolo de care ştia că se aflau celelalte aripi ale proprietăţii, iar în depărtare a întrezărit apele albastre ale lacului.

Oare tocmai schimbase o colivie pentru alta? Ce-i drept, asta părea mai puțin sterilă, dar era tot sub un acoperiș sub care nu se simțea în siguranță, plănuind să doarmă cu un cuțit sub pernă și să țină ușile încuiate. Se pregătea din nou pentru o cină, la o masă plină de străini. Și era, din nou, complet singură.

Vibrația telefonului a smuls-o din gânduri. Și-a scos telefonul din poșetă și a citit mesajul primit.

Tristan: *Erai udă?*

Morana s-a uitat afară și un zâmbet mic i-a arcuit buzele.

Morana: *N-o să știi niciodată.*

Tristan: *Ba o să știu.*

Ea a pufnit.

Morana: *Văd lacul de la fereastra mea.*

Tristan: *De la fereastra mea, eu o văd pe-a ta.*

Inima a început deodată să-i bată mai tare și Morana s-a uitat pe geam, încercând să-i vadă casa. A observat câteva clădiri împrăștiate dincolo de lizieră, apoi și-a amintit ce-i spusese Dante.

„Aripa lui e cea mai mică, din punct de vedere al spațiului. E o căsuță, sincer să fiu. Este și cea mai îndepărtată de casa mare și de celelalte aripi, chiar lângă lac. Locuiește singur acolo."

Cu inima la gât, Morana a mijit ochii și a încercat să identifice clădirea care se deosebea de celelalte. Și a

găsit-o. Chiar pe malul lacului. Restul anexelor erau înşirate către latura vestică a complexului, dar casa rămânea singuratică în partea de est, înconjurată de verdeaţă pe o parte şi de apă, pe cealaltă. Pe jumătate sălbatică, pe jumătate îmblânzită. La fel ca stăpânul casei. Nu se vedea nimic din cauza distanţei, dar Morana ştia că el o vede şi că încă o urmăreşte, oricât s-ar fi chinuit Maroni s-o îndepărteze, iar asta-i dădea o senzaţie neobişnuită de căldură.

El o vedea.

Morana şi-a dat seama, privind clădirea îndepărtată, că se înşelase.

Nu era singură.

Nu mai era singură.

posesia

Era aproape ora cinei.

O doamnă de vreo patruzeci şi cinci de ani, evident o angajată, venise în cameră în urmă cu aproape o oră, cu o rochie pe braţ. Fără să scoată o vorbă, i-a înmânat rochia când Morana a deschis uşa şi dusă a fost. Oricât de derutant i s-ar fi părut, Morana era mai degrabă curioasă să afle de ce-i trimisese Maroni o rochie şi dacă era o idee bună s-o poarte. Din nefericire, nu avea altă opţiune. Când plecase de acasă, nu-şi luase garderoba şi nu avea decât hainele împrumutate de la Amara, insuficient de elegante pentru cină.

Privind rochia — o piesă lungă, din mătase, de un verde pădure, cu mâneci lungi, un decolteu modest şi un spate simplu, dar cu o crăpătură scandaloasă pe o parte, care ajungea până sus, la coapsă –, Morana a clătinat din cap. Şi-a scos halatul de baie, proaspăt ieşită din duş, curată şi revigorată, şi a îmbrăcat rochia. Îi venea ca turnată, ceea ce era deranjant, mai ales pentru că ştia că Maroni i-o trimisese. Era sigură de asta. Faptul că el o privise suficient de atent pentru a-i ghici măsurile i-a dat fiori — şi nu în sensul bun. Străduindu-se să-şi alunge un tremur, Morana a netezit materialul pe corp şi s-a gândit

dacă să-şi prindă cuţitul pe picior. Deşi prezenţa lui i-ar fi oferit un sentiment de siguranţă, nu avea altă armă, iar dacă ar fi fost percheziţionată din nou, l-ar fi pierdut. S-a hotărât să-l lase ascuns în cameră, chiar dacă nu-i convenea.

După ce şi-a periat părul, a folosit corectorul ca să-şi ascundă cele câteva vânătăi rămase după noaptea aceea din cimitir. Pe urmă, s-a dat cu rimel şi cu un ruj roşu-carmin. Făcuse o dată greşeala de-a veni în casa asta nepregătită, dar nu avea s-o mai repete. Nu-i plăcea nesiguranţa care scosese capul la vederea femeilor frumoase, mai ales când una din ele îl luase la ochi pe bărbatul ei.

Bărbatul ei?

Mâna care ţinea rujul s-a oprit brusc, plutind în aer când Morana s-a privit în oglindă, cu inima bătând nebuneşte.

Bărbatul ei.

De unde naiba îi venise ideea asta?

Nu aveau genul ăla de relaţie şi nu credea c-o vor avea vreodată. Deşi fusese a lui cu mult înainte să-l fi cunoscut măcar. Deşi el practic o revendicase în moduri mici, subtile, în decurs de două săptămâni. Deşi o atinsese pentru prima dată ca şi cum ar fi însemnat-o ca fiind a lui (oricât de arhaic ar fi sunat). A închis ochii, amintindu-şi degetele aspre şi bătătorite care-i urcau pe coapse. A răsuflat adânc. I s-a făcut pielea de găină şi un fior delicios i-a coborât pe spate. Era a lui. De acum, probabil ştiau toţi cei din mafie. O ştia şi ea. Dar oare el era bărbatul ei?

A inspirat adânc din nou şi şi-a îndreptat atenţia spre buze, cercetându-şi cu atenţie chipul în oglindă. Era destul de frumoasă, cu siguranţă. Deşi nu la fel de izbitor de atrăgătoare ca Chiara Mancini. Dar oare conta asta cu adevărat? Nu contase niciodată, nu pentru ea. Întotdeauna se simţise confortabil în propria piele, mai ales

pentru că își iubise inteligența și ironia reprimată, care aștepta persoana potrivită pentru un schimb de replici spumos. Tocmai de asta nu credea că pentru el ar fi contat. Și-a amintit felul în care el îi făcuse doar un scurt semn din cap atunci când Chiara se agățase de el și colțurile buzelor i s-au ridicat într-un zâmbet.

Da, futu-i, era al ei! Indiferent pentru cât timp, oricât de distrus și ticăloșit, oricum ar fi fost, era al ei. Și multă baftă oricui încerca să se bage între ei.

Simțind cum îi pătrunde în pori puterea acceptării, Morana și-a trecut încă o dată degetele prin păr și a încălțat o pereche de pantofi aurii cu tocuri. Când a deschis ușa, a dat nas în nas cu diavolița în persoană. Chiara Mancini.

Interesant.

Cealaltă, amețitoare într-o rochie roșie care-i expunea decolteul exact cât trebuie, a afișat un zâmbet la fel de fals ca genele ei. Morana nici nu s-a deranjat s-o observe.

— Sper că te-ai instalat bine, a zis Chiara, cu voce joasă și calmă.

Morana înțelegea de ce bărbații care nu priveau dincolo de aparențe s-ar fi îndrăgostit lulea de femeia asta. Din fericire, ei îi lipseau tocmai acele părți anatomice care te transformau într-un idiot superficial.

— Sunt sigură că n-ai venit aici ca să mă întrebi ce fac, doamnă Mancini, a spus Morana pe cel mai sec ton posibil. O, ești măritată, nu-i așa? a clipit ea cu inocență, știind că a nimerit în plin când cealaltă s-a crispat.

— Da, sunt măritată cu verișorul primar al lui Lorenzo, a spus ea încet, printre dinți. Nu e căsnicia ideală. Pe de altă parte, când vreodată ascultă mafia o soție care-și acuză soțul de viol?

Nu mințea. Morana i-a citit în ochi și, oricât de greu i-ar fi fost, inima i s-a mai îmbunat.

— Îmi pare rău!

Ce altceva putea spune? Unii bărbați aveau permisiunea de-a fi monștri.

Chiara a alungat gândul care nu-i dădea pace și s-a concentrat din nou asupra Moranei.

— N-am nevoie de compătimirea ta. Însă vreau să păstrezi distanța față de Dante și Tristan.

Morana a înclinat capul, îndârjindu-se din nou, deși încă simțea un strop de compasiune.

— Și de ce-aș face ceea ce vrei tu?

Chiara a făcut un pas în față și a lovit cu palma în ușă, privind-o cu ochi furioși.

— Pentru că ei sunt cei buni și nu merită furtuna de rahat pe care ai stârnit-o, prințesă. Niciunul dintre ei. Mai ales Tristan.

Morana a simțit că i se strânge stomacul.

— Ce știu tu despre ce merită el?

Chiara a zâmbit.

— Știu că mi-a tras-o în mod regulat aproape doi ani și Tristan nu face nimic în mod regulat.

Foc.

Nu exista alt cuvânt pentru ceea ce i-a cuprins pieptul, mistuind-o pe dinăuntru. Simțea cum i se ridică usturimea pe gât, apoi pe obraji, umezindu-i în cele din urmă și ochii. Dar nu putea să se dea de gol sau să se lase afectată. Iar asta o durea. *O durea cu adevărat.* Nu faptul că el se culcase cu femeia asta, ci c-o făcuse în mod regulat. Pentru că asta dovedea că ea însemna ceva pentru el. Din punct de vedere sentimental. Iar asta o durea al dracului de tare.

Folosindu-se de anii de experiență, Morana și-a păstrat calmul și nici măcar nu și-a încovoiat degetele în palmă, alegând să-i zâmbească celeilalte.

— Ţi-a tras-o. La timpul trecut, doamnă Mancini. Dar eu sunt prezentul şi viitorul apropiat.

Zâmbetul Chiarei a dispărut.

— O să se întoarcă la mine.

— Poate, a spus Morana, ridicând din umeri.

Pe urmă, s-a aplecat spre ea.

— Sau poate o să-l distrug iremediabil pentru orice altă femeie.

Morana a păşit peste prag înainte ca cealaltă să mai spună ceva.

— Acum, ţi-ai făcut datoria şi m-ai avertizat. Nu voi ţine cont de avertismentul tău. Ştim amândouă cum stăm şi că niciuna nu dă înapoi. Oricum ar fi, mi-e foame, aşa că te rog să mă scuzi.

Fără să mai spună un cuvânt, Morana a închis uşa în urma ei şi a plecat, fără să privească înapoi la femeia care tocmai turnase gaz peste ceea ce fusese doar o mică scânteie. Acum era un incendiu, un foc mistuitor care voia să distrugă. Pe el. Voia să distrugă pentru oricine altcineva.

Pentru prima dată în relaţia lor complicată, şi-a scos telefonul şi i-a trimis ea prima un mesaj.

Morana: *Vaginul meu tocmai a devenit intangibil pentru tine.*

El i-a răspuns aproape instantaneu.

Tristan: *?*

Semnul întrebării. Îi trimisese un nenorocit de semn de întrebare. Morana clocotea de furie.

Morana: *Nu că ar conta. Sunt convinsă că femeia cu care ţi-o tragi regulat ar fi foarte bucuroasă să te primească în patul ei.*

Niciun răspuns imediat. Bineînţeles. Morana a coborât scările, abia uitându-se la tablourile de pe pereţi. Păşea cu grijă pe trepte, iar ghemul de foc creştea tot mai mare în stomacul ei. Un mesaj nou i-a făcut telefonul să vibreze.

Tristan Caine: *Eşti geloasă?*

Doamne, probabil era cel mai prost bărbat de pe faţa pământului! Nu puteai să întrebi o femeie a naibii de geloasă dacă era geloasă. Pur şi simplu, *nu se face.*

Morana: *O să te întreb acelaşi lucru după ce-mi găsesc un mascul feroce la bufetul din conacul ăsta.*

El nu i-a răspuns.

Morana a clătinat din cap, încercând să scape de norul ciudat de deasupra capului şi să-şi recapete buna dispoziţie. Dar nu prea a reuşit.

În cele din urmă, a ajuns la parter, unde era aproape pustiu, cu excepţia celor doi angajaţi care îşi vedeau de treburi. Morana i-a ignorat aşa cum au ignorat-o şi ei, mergând în direcţia sufrageriei (în care îşi amintea că intrase prin efracţie în urmă cu câteva săptămâni). Covorul gros ce acoperea holul şi coridorul îi înăbuşea paşii. Luminile erau dispuse de-o parte şi de alta a coridorului ca nişte torţe aprinse, sporind aspectul antic al casei. În strălucirea aceea caldă, Morana a intrat în sfârşit în sufragerie şi s-a oprit.

Încăperea era goală, cu excepţia unei doamne în uniformă de menajeră care aşeza tacâmurile pe masă.

Morana s-a uitat la masă — lungă, de lemn, unde încăpeau cel puţin treizeci de persoane — şi s-a întrebat dacă era aceeaşi la care fusese aşezată în copilărie sau dacă masa aia se afla în altă cameră. Era o parte a poveştii pe care n-o cunoştea. Şi dacă era, într-adevăr, aceeaşi masă, în aceeaşi cameră unde, în urmă cu douăzeci de ani, un băieţel nevinovat fusese traumatizat pe viaţă, Morana se întreba cum putea el să intre mereu în camera asta şi să mănânce la masa stropită de sângele tatălui său.

Acolo, în camera plină de demoni, amploarea torturii pe care el o suferise a lovit-o cu putere, făcând-o să se clatine. S-a sprijinit de tocul ferestrei de lângă ea, simţind cum i se frânge inima pentru el. Să fii nevoit să stai cu cei care te-au torturat şi „antrenat", să-i priveşti râzând şi spunând glume, să mănânci tăcut într-un loc care ţi-a transformat viaţa într-un iad... Cum ar putea cineva să se vindece vreodată de-o astfel de povară?

A întors spatele camerei şi a privit pe fereastră, încercând să-şi regăsească echilibrul. O durere adâncă, aproape insuportabilă, o făcea să simtă nevoia de a plânge — pentru el, pentru ea, pentru amândoi. Oare erau cu adevărat condamnaţi? Ce încerca să obţină? Cum putea să creadă că un bărbat atât de distrus ar putea vreodată să se vindece suficient pentru a fi cu ea? Povestea lor părea încheiată chiar înainte să înceapă. Gândul ăsta o copleşea cu o tristeţe greu de suportat. În sufletul ei se dădea o luptă: o parte o trăgea spre dovezile ultimelor două săptămâni petrecute împreună, cealaltă îi amintea de impactul pe care cei douăzeci de ani de suferinţă îl avea asupra lui.

Inspirând adânc, s-a uitat la întinderea nesfârşită de verdeaţă care înconjura casa, terminându-se cu umbra întunecată a pădurii. Luna, un semicerc delicat pe cerul întunecat, se ascundea şi reapărea dintre nori, într-un joc de-a v-aţi ascunselea. În apropiere, câţiva bărbaţi patrulau proprietatea, înarmaţi, iar alţii, îmbrăcaţi în costume,

erau adunați în jurul unui foc mic de tabără și discutau în șoaptă.

— Bună seara.

Morana s-a întors și a văzut un bărbat mai vârstnic și chipeș care intra în cameră, îmbrăcat într-un costum elegant, la fel ca ceilalți.

— Bună seara, i-a răspuns încet.

— Eu sunt Leo Mancini, s-a prezentat el, zâmbind.

Morana l-a privit de sus în jos și a mijit ochii.

— Tu ești acel Mancini căruia îi place să-și violeze soția sau e doar o rudă mai săracă de-a ta?

Bărbatul, care până atunci îi zâmbise, a uitat de maniere. Morana s-a încordat, îndreptându-se de spate și întâlnindu-i privirea cu o hotărâre de neclintit.

— Ai mare grijă, domnișoară Vitalio! a amenințat-o el.

Tensiunea din încăpere devenea tot mai intensă, spartă doar de zgomotul pașilor celor care intrau. Morana a întors privirea spre ușă și a văzut un grup de bărbați și femei necunoscute, un amestec de adulți și adolescenți, care umpleau încăperea. A recunoscut doar trei chipuri. Lorenzo Maroni a zărit-o lângă fereastră și a afișat zâmbetul care-i făcea pielea să se înfioare ca sub o ploaie de furnicături. Refuzând să-l privească mai mult decât era necesar, Morana și-a mutat intenționat atenția în altă parte, surprinzându-l pe Dante, care pășea pe sub arcadă. Purta un tricou alb și blugi, un pistol prins la curea, iar părul ud, pieptănat pe spate, îi accentua trăsăturile puternice. Era prima dată când îl vedea îmbrăcat atât de lejer. El a observat-o și i-a aruncat un zâmbet discret, pe care ea i l-a întors, simțind un val de ușurare că avea un aliat în locul ăsta străin.

Apoi, Tristan Caine a intrat în cameră, îmbrăcat asemănător, cu un tricou negru și blugi uzați, fără nicio armă la vedere. Nu era sigură dacă atitudinea lui era o demonstrație de curaj nesăbuit sau pură aroganță — poate ambele. Oricum, nu s-a putut abține să admire siguranța de sine pe care o emana. Privind la cei doi bărbați în mijlocul unei mulțimi îmbrăcate la patru ace, Morana s-a întrebat dacă ăsta era stilul lor obișnuit pentru cină sau un mesaj clar de sfidare la adresa lui Maroni și a regulilor sale. Judecând după expresia severă de pe chipul lui Lorenzo, era dispusă să parieze pe cea de-a doua variantă.

A simțit privirile curioase ale celor din jur când a traversat sala spre scaunul indicat de Lorenzo. Personalul aducea mâncarea în timp ce ceilalți se așezau la locurile lor, fiecare mișcare trădând anii de practică. Morana și-a tras scaunul, plasat strategic între un adolescent cu părul negru și un bărbat mai în vârstă, pe care nu-l cunoștea. Instinctiv, a căutat din priviri cei doi oameni cunoscuți. I-a găsit în partea opusă, așezați mai aproape de capătul mesei, unde Lorenzo trona ca un împărat autoproclamat.

— Faci parte din familie? a întrebat-o adolescentul curios.

Ea a clătinat din cap. Băiatul a deschis gura să întrebe ceva, când o umbră a trecut peste amândoi. Morana a ridicat ochii și l-a văzut pe Tristan Caine în spatele băiatului, cu o figură lipsită de emoție și ochii ațintiți asupra ei.

I s-a adresat băiatului.

— Vrei să stai lângă vărul tău?

Băiatul a făcut ochii mari.

— Dar n-am voie să stau aproape de capul mesei.

— Acum ai. Șterge-o!

Băiatul n-a așteptat să i se spună de două ori. S-a ridicat de pe scaun și s-a așezat lângă Dante cu

exuberanța tinereții. Morana l-a văzut pe Tristan Caine așezându-se lângă ea, extrem de conștientă că toate privirile erau îndreptate asupra lor și că silueta lui masivă și solidă era acum doar la câțiva centimetri de ea. A înghițit în sec, concentrându-se să respire și afișând o mască de indiferență construită cu grijă, de parcă nu era mare scofală. Nu. Nu era mare scofală. Tristan Caine schimba locurile stabilite la masă cu ani în urmă și se așeza lângă ea în fața tuturor — nu era mare scofală. Simțea mirosul lui specific de mosc, simțea aerul de fiecare dată când el inspira și expira ușor, simțea forța brută a prezenței lui mângâindu-i tot corpul.

A sosit și mâncarea. Nimeni nu scotea o vorbă. El nu scotea o vorbă. Morana simțea cum creștea tensiunea, dar ținea ochii în farfurie de parcă acolo s-ar fi găsit soluția pentru pace în lume.

— Tristan, s-a auzit vocea puternică a lui Maroni din capul mesei.

Sunetul tacâmurilor a încetat. Morana a lăsat capul în jos, știind că bărbatul de lângă ea ridicase ochii tăcut.

— Să nu se mai repete, l-a avertizat el.

Bărbatul de lângă ea i-a răspuns pe același ton.

— Ar fi bine să nu.

Fir-ar să fie! Morana a ridicat ochii la timp ca să-l vadă pe Maroni cum se burzuluia. Tristan Caine mânca în continuare. Nimeni n-a spus nimic și toți au reînceput să mănânce. Morana s-a uitat la supa din fața ei, dar își pierduse apetitul din cauza tensiunii din corp. S-a forțat să guste puțin, dar aproape a scăpat lingura când o mână s-a strecurat în despicătura rochiei și a apucat-o de interiorul coapsei de parcă avea tot dreptul s-o facă. Știa ce însemna asta. O punea la încercare.

Morana și-a relaxat corpul, strângând coapsele cu fermitate și prinzându-i mâna între ele, la doar câțiva

centimetri de centrul pulsând de dorință. El și-a flexat degetele, iar mișcarea i-a trimis un val electric prin trup, ca o săgeată ce-și găsea ținta. Nu și-a desfăcut picioarele, refuzând să-i facă loc să se miște. În schimb, el a strâns-o cu putere de coapsă, iar degetele lui i-au forțat picioarele să se destindă suficient cât să-și elibereze mâna. Morana a simțit absența ca pe o urmă fantomatică peste pielea ei. Căldura rămasă după atingerea lui îi înfierbânta carnea și știa că urma mâinii sale avea să-i învinețească pielea de pe interiorul piciorului. Gândul că el fusese atât de aproape o tulbura, iar dovada prezenței lui era acum vizibilă pe pielea ei. Era udă.

— Morana!

Vocea lui Maroni a spulberat zăpăceala indusă de dorință, înfrigurând-o. A ridicat ochii și l-a văzut ștergându-se la gură cu șervetul.

— L-am anunțat pe tatăl tău că ești aici.

Morana s-a încordat, dar nu și-a luat ochii de la el.

— Minunat, a răspuns ea pe un ton nonșalant.

Maroni a rânjit în barbă, aruncând o privire în jurul mesei.

— Oameni buni, ea este Morana Vitalio, fiica lui Gabriel Vitalio.

Atmosfera din jurul mesei, care fusese una de curiozitate relaxată, s-a răcit brusc la anunțul lui. Toți ochii s-au întors spre ea, însă ai ei au rămas la bărbatul din capul mesei, care a continuat să vorbească.

— E oaspetele nostru, bineînțeles, așa că toată lumea o va trata ca atare. Oricine observă că cineva nu o tratează ca pe un oaspete să vină să-mi raporteze.

Morana a auzit cât se poate de clar avertismentul lui. Nu era cazul să se simtă ca acasă.

Maroni a mers mai departe.

— O să stea în camera de oaspeți de la etaj, le-a spus el tuturor. Nimeni să n-o deranjeze. La urma urmei, e fiica tatălui ei.

Ea și-a încleștat fălcile și a strâns pumnul, simțind nevoia acută să se ridice de la masă și să-i tragă un pumn ticălosului.

Maroni s-a uitat în jurul mesei și ochii i s-au oprit la Tristan Caine.

— Și nimeni să nu se atingă de ea.

El i-a pus din nou mâna pe coapsă. De data asta, l-a lăsat în pace.

— Dar trebuie să ai grijă, Morana. Din păcate, accidente se pot petrece oriunde.

Ceea ce însemna că oricine putea să-i facă rău fără ca el să ridice un deget. Morana știa ce făcea Maroni. Era prinsă la mijloc în lupta dintre el și bărbatul de lângă ea, dar se poziționase așa de bunăvoie. Știa în ce se băgase.

Și asta a făcut-o să-i dea replica.

— Și dacă vreau să mă atingă cineva?

Maroni a ridicat ochii la ea, surprins. Nu se așteptase la asta. Apoi, a afișat zâmbetul ăla alunecos care o făcea să vrea să-i spargă capul.

— Atunci o să primești mai mult decât ți-ai dorit, fetițo.

Nenorocitul. Dracului!

Îi clocotea sângele. A dat să se ridice, dar mâna de pe coapsa ei a strâns-o mai tare, ținând-o pe loc și spunându-i să-și păstreze calmul. Pentru prima dată de când începuse cina, s-a uitat la el, clocotind de furie. Dar furtuna pe care o vedea în ochii lui a făcut-o să se oprească. Ochii lui, albaștri și magnifici, erau îndreptați spre Lorenzo Maroni și promiteau amenințări cu moartea care-i stârneau fiori pe șira spinării. Și-a dat seama că

n-ar fi putut niciodată să-l urască pe Maroni atât de mult ca el. Iar asta o mai liniștea puțin.

— Cred că doar pe copii reușești să-i sperii, tată, a comentat Dante cu răceală de pe scaunul lui. Lasă-i să mănânce în pace.

Atunci copiii au început să mănânce în grabă. Adulții le-au urmat exemplul. Restul cinei a trecut pe nesimțite, deși tensiunea încă plutea în aer. Pe parcursul cinei, el a rămas cu mâna pe coapsa ei, fără să o mângâie, fără să se miște, fără să facă nimic altceva decât să stea acolo. Morana nu mai trăise niciodată așa ceva — modul în care o simplă atingere putea s-o ancoreze. Singura dată când se apropiase de acest sentiment fusese cu el, în timpul atacului ei de panică. Dar acum era diferit. De data asta era conștientă, atentă la totul, deși încă răvășită, iar atingerea lui — deloc sexuală, deloc senzuală, doar o atingere simplă — îi oferea stabilitate. Își dădea seama cât de flămândă fusese toată viața după senzația asta, cât de mult tânjise pielea ei după contactul cu altcineva și nu-l avusese niciodată, cât de mult dorise atingerea lui firească. Doar greutatea mâinii lui pe pielea ei o făcea să se simtă ușoară, mai ușoară decât fusese vreodată.

După ce au terminat cina, copiii s-au scuzat și au ieșit din încăpere. O parte dintre adulți s-au luat după ei și, sărind peste desert, au plecat. Morana voia să facă același lucru și să scape din spațiul acela sufocant. Nu a făcut-o pentru că nici el nu a plecat.

— Știai că ai fost aici acum mulți ani, Morana? a început Maroni discuția, sorbind din pahar. De fapt, ai stat și te-ai jucat chiar pe masa asta.

Morana a simțit cum bărbatul de lângă ea se încordează și, pentru prima dată, din instinct, i-a pus mâna pe coapsă, sperând să-l ancoreze cu atingerea ei așa cum făcea și el. A simțit mușchii fermi de pe picioarele lui și i-a strâns cu putere.

— Tată! l-a avertizat Dante.

— A fost o zi îngrozitoare! a continuat Maroni. O zi îngrozitoare! Îți mai amintești, Morana?

Ea a afișat un zâmbet relaxat.

— Normal că nu. Spre deosebire de dumneata, eu nu sunt o fosilă, domnule Maroni.

Dante a tușit să-și ascundă râsul, dar înțepătura ei i-a șters zâmbetul lui Maroni de pe față.

— Sunt aici de multă vreme, într-adevăr. Și am rămas aici dintr-un motiv întemeiat.

Morana și-a păstrat zâmbetul pe buze.

— Teroarea.

— Puterea.

Morana a dat din cap, prefăcându-se că era de acord.

— Senilitatea. Un semn de bătrânețe.

Tăcerea de la masă ar fi fost înfricoșătoare dacă n-ar fi simțit mâna de pe picior strângând-o ușor.

— Îți iei nasul la purtare, fato, a spus Maroni, cu o voce atât de joasă, încât Morana a simțit că se înfuriase.

Se săturase de porcăria asta.

— Am să-ți explic ceva cât se poate de clar. Cred că mă confunzi cu o persoană pe care poți s-o intimidezi, domnule Maroni, a spus Morana, cu o voce care-i reflecta tăria de caracter. Eu nu sunt așa. Eu sunt cutia Pandorei pentru tine. Așa că, dacă aș fi în locul tău, aș avea grijă să rămân cât se poate de vie și de fericită. Pentru că, după ce se deschide cutia, puterea, imperiul și tu însuți o să vă prăbușiți și nu o să poți opri declinul.

Chiara Mancini a strănutat și Morana a întors ochii spre ea. Tristan a strâns-o dureros de picior. Sătulă,

complet sătulă de seara asta oribilă, Morana şi-a împins scaunul în spate, dându-i mâna laoparte.

— Te rog să mă scuzi, i s-a adresat lui Maroni.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, s-a ridicat şi s-a întors cu spatele, apoi a părăsit încăperea. A ieşit pe uşa laterală ca să ia puţin aer. Păşind pe verandă, a privit în jur, căutând un loc liniştit, şi a văzut focul la câţiva metri în stânga, precum şi bărbaţii care patrulau în dreapta. S-a întors, a ocolit casa, respirând aerul curat, şi s-a uitat înăuntru prin ferestrele întunecate. Cele luminate aveau draperiile trase.

— Ai grijă când ieşi singură.

Morana s-a oprit şi l-a văzut pe Dante lângă ea, fixându-i cu privirea pe bărbaţii de lângă foc.

— M-am săturat să mi se spună mereu să am grijă.

Relaxându-şi trupul masiv, el a scos o ţigară şi a aprins-o, apoi a tras adânc fumul în piept. Morana a clipit, uimită.

— Fumezi?

— Fumam, a spus el, scoţând un nor de fum. Acum, doar ocazional.

— Şi care e ocazia acum?

Dante şi-a arcuit buzele într-un zâmbet.

— Am văzut spectacolul ăla frumos din casă. Mersi, apropo. Ţine-o tot aşa şi bătrânul o să facă atac de cord doar din cauza şocului că mai există cineva în afară de Tristan care e imun la puterea lui.

Morana a chicotit, înţelegând prea bine ce spunea.

— O să fac tot posibilul.

Au rămas tăcuţi câteva secunde. Dante fuma, iar Morana a căzut pe gânduri, apoi a rupt tăcerea.

— Care e treaba cu el şi Chiara?

— Care el?

Morana şi-a dat ochii peste cap.

— Dante!

Dante i-a aruncat o privire, zâmbind, apoi s-a întors din nou.

— Ar trebui să discuţi cu el despre asta.

— Aşa o să fac. Voiam să ştiu ce crezi tu, a clarificat Morana.

Dante a pufnit în râs.

— Chiara e o viperă — vicleană, frumoasă, otrăvitoare.

Morana a întors capul.

— Mi-a spus că soţul ei a violat-o.

— Aşa e, a confirmat Dante. Pe urmă, a început să vâneze băieţi care abia dacă aveau vârsta majoratului şi care nu-i aminteau de soţul ei. Nu-ţi irosi compasiunea pe femeia aia, Morana.

Ce chestie bolnavă! Simţea că i se face greaţă.

— Bine, atunci, a spus Morana, legănându-se pe picioare. Apropo, mulţumesc că mi-ai luat apărarea astăzi.

Dante a dat scurt din cap. Cum nu voia să creeze o situaţie stânjenitoare, Morana i-a urat noapte bună şi s-a întors în casă, sătulă de seara asta. Avea nevoie de somn, de un somn bun, şi după ce se trezea, coşmarul avea să-i pară mai uşor de suportat.

A urcat scările, bucuroasă că nu s-a întâlnit cu nimeni pe drum, s-a îndreptat spre camera ei şi a descuiat uşa. A intrat şi a împins uşa în urma ei. Dar nu a auzit sunetul lemnului care se lovea de lemn. Morana a încremenit, apoi s-a întors şi l-a văzut pe Tristan Caine ţinând uşa deschisă, rezemat de toc.

O, nu! Nu, pur și simplu nu. Nu avea chef să aibă de-a face cu el în seara asta.

Ignorându-l, s-a întors din nou și s-a dus la comodă, unde și-a descălțat pantofii. Ușa s-a închis în spatele ei. El a încuiat-o. Știa că era încă în cameră, după reacția propriului ei corp.

— Frumoasă rochie.

S-a oprit cu mâinile pe cercel și l-a văzut în oglindă cum se apropia.

— Mersi, a răspuns și și-a scos cercelul. Maroni mi-a trimis-o ca dar de bun-venit.

Ochii lui au scăpărat în oglindă. 1-0.

A făcut un pas în față, ajungând în spatele ei.

— Ți-a plăcut bufetul?

Morana a respirat adânc, cu ochii la el.

— Deocamdată doar am văzut felurile de mâncare. Dar, din câte am văzut, sunt convinsă că sunt foarte gustoase.

Nu a apucat să clipească și s-a trezit lipită de oglindă, cu capul tras pe spate de mâna care o ținea de păr. Ochii li s-au întâlnit în oglindă și i-a simțit respirația pe gât, caldă și plăcută. El s-a lipit cu pieptul de spatele ei, umflându-l cu fiecare respirație și sincronizându-se cu respirația ei. Inima Moranei a început să bată cu putere, sângele îi zvâcnea pe sub piele și întreaga ei ființă s-a bucurat că-l făcuse să răbufnească, să reacționeze.

— Uită-te la câte feluri de mâncare vrei, tigroaico, i-a susurat la ureche și în tot corpul vocea plină de păcat, dar singurul care o să-ți potolească foamea e chiar aici.

Morana și-a înăbușit un geamăt, simțind cum îi zgâria urechea cu dinții și zărindu-i privea înfierbântată.

— Mie nu-mi place să împart.

El a tras-o ușor de cap, inhalându-i mirosul.

— Nici mie.

Amândoi respirau cu dificultate. Apoi, ea și-a amintit că în cameră erau dispozitive de ascultare.

— Pot să ne-audă, i-a reamintit.

— N-au decât, a zis el, trasându-i linia gâtului cu vârful nasului. N-au decât să audă și ce-o să-i fac celui care pune mâna pe tine.

Și-a luat mâna din părul ei și a prins-o de gât, strângând-o în brațe și simțindu-i pulsul care se zbătea sub palma lui.

— O să rup fiecare deget al mâinii care te atinge, a șoptit el, desenând moartea pe pielea ei.

Cu silueta lui masivă în spatele ei, se uita la imaginea lor în oglindă, cu sfârcurile întărite de parcă le-ar fi mângâiat chiar vorbele lui.

— Pe urmă, o să-i tai gâtul, o tăietură superficială, și o să-l las să sângereze și să urle și o să-l jupoi de viu, a continuat el, făcând-o să se cutremure de teamă și plăcere.

O ținea cu mâna de gât și ochii săi o priveau cu ardoare.

— Apoi o să-i dau foc.

Morana se simțea posedată.

— Și dacă vreau să mă atingă? a repetat întrebarea pe care i-o adresase lui Maroni.

Buzele lui au zvâcnit și a tras-o mai aproape de corpul său.

— N-o să vrei.

— De unde știi?

— Pentru că, i-a răspuns el, aplecându-se spre gâtul ei și atingându-i ușor pielea cu buzele, doar lângă mine simți că trăiești.

Morana s-a înfiorat, degetele de la picioare i s-au încovoiat pe covor și maxilarul i-a tremurat ușor. El avea dreptate.

Nevrând să rămână în urmă, Morana și-a frecat curajoasă șoldurile de ale lui, simțind cum devenea rigid la spatele ei, și a declarat:

— Al meu.

Și pentru prima dată de când îl cunoștea, l-a văzut schițând un zâmbet. Un zâmbet mic, doar o arcuire ușoară a buzelor, dar sincer și real. Și asta i-a dat lumea peste cap, pentru că avea o gropiță în obraz.

Avea.

O.

Nenorocită.

De.

Gropiță!

A privit-o surprinsă, oarecum derutată de ceva atât de simplu, și s-a întrebat cine-i văzuse gropița ultima dată.

Ochii lor, care încă se priveau, purtau o întreagă conversație. Zâmbetul lui s-a șters ușor și ea a clătinat din cap, ridicând mâna în oglindă și ducând-o la spate ca să-i simtă pentru prima dată barba aspră în palmă.

Asta l-a împins dincolo de limită. Cu cealaltă mână, i-a ridicat rochia peste fund, iar ea s-a aplecat în față, lăsându-i loc să se miște, fără să-și ia ochii unul de la altul. I-a simțit degetele între picioare, verificând cât era de udă. Picura.

— Curată?

A simțit însemnătatea cuvântului în șoapta lui aspră. Știa că asta o să schimbe lucrurile, știa că îi aducea cu un pas mai aproape. A dat din cap, fără să spună nimic. Iar el i-a răspuns la fel.

Fără alte cuvinte, i-a simțit vârful penisului în spate. S-a ridicat pe vârfuri ca să fie la același nivel cu el și a înclinat șoldurile ca să aibă mai ușor acces la ea. El și-a retras degetele, oprindu-se sub genunchiul ei și ridicându-l. Ajutată de forța lui, Morana și-a proptit un picior de marginea comodei și pe celălalt l-a ridicat pe vârfuri. În tot acest timp, el a rămas cu cealaltă mână pe gâtul ei și cu ochii la ea. Morana și-a dat seama că era prima dată când vedea cum o penetrează, prima dată când o pătrundea fără prezervativ.

Nerăbdarea creștea, iar inima îi bubuia în urechi. Simțea pe piele fiecare loc în care se atingeau și era conștientă de fiecare respirație a lui.

Deodată, s-a împins în ea.

Moranei i-a scăpat un strigăt puternic când comoda s-a izbit de perete și a icnit în timp ce mușchii ei îi făceau loc. Faptul că întreaga cameră era plină de dispozitive de ascultare, faptul că lui nu-i păsa, iar ei nici atât, faptul că doar zgomotul loviturilor în mobilă i-ar fi putut alerta pe toți din casă despre ceea ce se întâmpla i-a trimis un fior pe șira spinării.

Ochii li s-au întâlnit și o înțelegere tacită a apărut în privirile lor. Tristan a tras-o spre el, înfigându-și scula mai adânc în ea și făcând-o să simtă valuri de căldură în tot corpul. S-a retras aproape de tot, făcându-i mușchii să tremure din cauza senzației de goliciune, apoi a pătruns-o mai adânc. Comoda s-a lovit și mai zgomotos de perete. Morana suspina, respira mai repede pe măsură ce el respira mai greoi. S-a încleștat în jurul lui ca o menghină. El și-a luat mâna de pe genunchiul ei și a început să-i maseze clitorisul care pulsa.

Asaltul de senzații a făcut-o să închidă ochii.

— Numele, a mârâit el.

Ea a deschis ochii ușor și l-a privit derutată.

— Spune-mi pe nume.

Moranei i-a stat inima. A înghiţit în sec, conştientă că el pulsa înăuntrul ei. Degetele lui o ţineau de gât; erau atât de mari, încât îl cuprindeau în întregime, iar senzaţiile de pericol şi de siguranţă se amestecau într-un elixir ameţitor.

— Domnule Caine, a şoptit ea, privindu-l în ochi.

El i-a prins pielea de pe gât între dinţi şi a tras.

— Numele.

— Tristan Caine, a murmurat ea.

El i-a ciupit clitorisul, făcând-o să mişte involuntar din şolduri.

— Tristan, a oftat ea, ţinându-se cu mâinile de comodă.

El şi-a rotit şoldurile, iar mişcarea subită aproape a făcut-o să leşine, atingându-i punctul magic.

— Ăsta e numele pe care o să-l strigi multă vreme, domnişoară Vitalio. Să nu-l uiţi.

— Nu mai vorbi atât şi trage-mi-o odată, domnule Caine, l-a provocat ea.

Iar el s-a supus. A început să i-o tragă în adevăratul sens al cuvântului.

Oglinda de pe comodă a început să se scuture atât de tare, încât zăngănea. Sunetul lemnului care se înfigea în perete se sincroniza cu ritmul în care el o pătrundea. Se priveau în ochi, chiar dacă oglinda tremura de fiecare dată când el intra şi ieşea, rotindu-şi şoldurile şi alternând mişcările. Muşchii ei îl strângeau în acelaşi timp, lăcrimând şi agăţându-se de el, iar frecarea din interiorul ei îi răspândea flăcări în tot corpul. Transpiraţia i-a acoperit pielea şi icnetele ei sugrumate s-au transformat în gemete zgomotoase, apoi în mici ţipete pe care nu şi le mai putea controla.

— Tristan, l-a strigat gâfâind ca să-l încurajeze, mișcându-și șoldurile odată cu el și privindu-l în oglindă.

Era erotic să-l vadă așa, să se vadă pe ea însăși așa, îmbrăcați și totuși atât, atât de goi.

— Mai tare, a mârâit el printre dinți.

Asta a făcut-o să se cutremure.

— Tristan, a gemut ea mai tare, simțindu-i fiecare denivelare a penisului, simțindu-i venele pulsând, complet gol înăuntrul ei pentru prima dată.

El a început să-i maseze clitorisul mai tare, mișcându-și șoldurile mai repede și împingându-i genunchii în perete. Ea se sprijinea pe vârfurile unui picior și pe genunchiul celuilalt, iar mâna lui, înfășurată în jurul gâtului ei, o ținea sus și în echilibru. Nu o strângea prea tare, dar destul de ferm încât să se simtă complet încercuită, complet posedată. Îl poseda și ea, ținându-l captiv înăuntrul ei cu fiecare împingere. Treptat, focul din corpul ei s-a concentrat pe miezul incandescent și a început să tremure toată, ametită de multitudinea de senzații.

Și atunci i-a simțit dinții pe gât. Mușcând cu putere.

Morana a explodat cu un strigăt, genunchii i s-au înmuiat și a uitat să-și mai țină echilibrul. Mușchii i s-au eliberat ca niciodată până atunci și inima i se zbătea nebunește, atât de tare, încât simțea fiecare bătaie în tot corpul. Simțind cum i se scurgea lichidul în jos pe coapse, i-a căutat ochii albaștri, magnifici, ce o priveau juisând ca să-și păstreze totul în memorie.

Deodată, el s-a retras și a aplecat-o peste comodă. L-a văzut cum și-a prins erecția în pumn, cu o expresie de plăcere intensă pe față, și cum a explodat pe spatele ei, lăsând sperma să i se scurgă pe rochie. Morana l-a privit fascinată, încă ametită de propria plăcere. A ascultat geamătul care i-a scăpat din piept când și-a frecat-o timp

de câteva secunde, storcând fiecare picătură și răsuflând adânc.

Ochii lui, care se închiseseră, s-au deschis din nou și i-au găsit pe ai ei. Și-a băgat penisul în pantaloni și și-a tras fermoarul. Morana s-a îndreptat încet de spate și l-a văzut cum a ridicat mâinile spre sânii ei pentru prima dată. Nu ca să-i atingă, nu. Nici acum nu-i atingea sânii, nici măcar când sfârcurile se întindeau spre palmele lui, chinuite de o dorință pe care doar degetele sale o puteau potoli. Nu i-a atins. A apucat doar rochia de decolteu cu ambele mâini și a sfâșiat-o dintr-o mișcare, iar sunetul materialului rupt a răsunat puternic în încăpere. S-a uitat îndelung la ea, fără să-și coboare ochii spre sutienul dezvelit acum de rochia care se mai ținea doar în mâneci.

Încet, în tăcere, el a tras mânecile în jos și a împins rochia la podea.

— Scapă de rochie.

După ce a mârâit acel ordin, s-a întors cu spatele și a ieșit, încuind ușa după el cu un clic.

Morana a clipit, fiindcă totul se petrecuse prea repede ca să aibă timp să proceseze. Ce naiba se întâmplase?

A coborât ochii la rochia verde aruncată pe podea, pe care i-o trimisese Maroni. Era ruptă, zdrențuită, iar sperma lui se usca pe material. Cu cât se uita mai mult la rochie, cu atât zâmbetul leneș pe buzele ei se lățea. I-a scăpat un hohot de râs, căci situația i se părea brusc amuzantă. Ridicând rochia, s-a dus la coșul de gunoi din baie și a aruncat-o. Fredonând încet, s-a întors să se spele pe mâini și s-a privit în oglindă. A rămas cu ochii la semnul roșu de pe gât, unde o mușcase. A atins semnul cu grijă, cu un zâmbet larg pe față.

Și-a făcut repede un duș, s-a schimbat în pijamaua ei drăguță, s-a urcat în noul ei pat, unde cuțitul era la loc

sigur sub o pernă, și a strâns o alta la piept. S-a lipit de ea, gândindu-se la caruselul de emoții prin care trecuse. Prima ei zi în Tenebre. Deși se afla în orașul dușmanilor, în casa lor, plină de străini ostili, o mică fărâmă de fericire și-a făcut loc în inima ei. În multe feluri, ducea o viață mai bună decât în urmă cu câteva săptămâni. Găsise o prietenă adevărată în Amara și un protector în Dante. Și, în toată nebunia și haosul acela, îl găsise pe Tristan.

Tristan.

Tristan și atât.

A respirat adânc, inima strângându-i-se la gândul pașilor uriași pe care îi făcuseră.

Nu știa dacă el îi va recunoaște mâine sau dacă va reveni la felul său obișnuit de a fi. Nu știa cum va reacționa Maroni la cuvintele ei. Nu știa dacă cineva va încerca să-i facă rău. Tot ce știa era că mâine se va trezi și va încerca să rezolve misterele care o bântuiau. Mâine va găsi un plan mai bun pentru a face față rechinilor. Mâine va găsi o strategie pentru a o înfrunta pe Chiara. Mâine o va suna pe Amara și va vorbi cu ea. Mâine.

Poate nu era în siguranță, dar conta. Conta pentru cineva. Iar el începuse să conteze foarte mult pentru ea.

Iar mâine, după cum se spune, avea să fie o nouă zi.

căldura

Nu a fost cea mai liniştită noapte din viaţa ei, dar nici cea mai rea.

Cea mai rea fusese cu mult timp în urmă, în casa tatălui ei, când unul dintre oamenii lui se strecurase pe furiş în camera ei. Era tânără, da, dar nu lipsită de apărare. I-a spart nasul cu piciorul, apoi l-a pocnit în cap cu veioza. Speriat de faptul că ripostase şi de zgomotul pe care îl făcea, bărbatul a fugit. Spre uşurarea Moranei, tatăl ei a aflat adevărul şi l-a pedepsit. Spre dezamăgirea ei, nu l-a pedepsit pentru că încercase să-i atace fiica, ci pentru că îndrăznise să-i sfideze autoritatea sub propriul acoperiş. Aceea a fost prima noapte în care Morana a dormit cu arma sub pernă şi a repetat de atunci figura în fiecare noapte, dormind cu arma la îndemână fiindcă ştia că nu era deloc în siguranţă.

Cea mai liniştită noapte, spre uimirea ei, fusese în apartamentul bărbatului care jurase s-o omoare. Noaptea în care tatăl ei îi spulberase speranţele la baza scării, noaptea în care, fără să-şi dea seama, căutase alinare şi siguranţă pe teritoriul singurului bărbat care ar fi trebuit să o sperie, dar nu o făcuse. Noaptea în care Dante şi-a

croit drum în inima ei și Tristan a făcut-o să se simtă în siguranță, așa cum nu se simțise niciodată în viața ei. Dormise în noaptea aia — vulnerabilă, expusă, rănită și neînarmată — absolut conștientă că nu avea să pățească nimic, din partea nimănui, câtă vreme Tristan era acolo.

Tristan.

Morana a schițat un zâmbet, simțind aceeași căldură în piept ca seara trecută. El o rugase să-i spună pe nume și asta făcuse. Nu doar verbal, ci și în gând. Dintr-un motiv bizar, niciodată nu se gândise la el doar ca fiind Tristan. Poate era prea personal; poate îi îngăduia o intimitate pe care nu fusese dispusă s-o recunoască. Dar el o spusese aseară răspicat și înlăturase o barieră mentală pe care ea o crease între ei. Bariera era acum dată laoparte, iar amprenta atingerii lui se vedea clar pe pielea ei, ca sunetul vocii lui pline de whiskey și păcat care cerea să-și audă numele pronunțat de vocea ei.

Tristan.

Acum era Tristan.

Tristan al ei.

Căldura s-a extins.

Morana s-a așezat pe pervazul ferestrei, uitându-se la proprietate. Soarele se juca de-a v-ați ascunselea cu norii, așa cum făcuse și luna cu o seară în urmă. Lumina strălucea puternic pe peluzele luxuriante, iar umbrele apărute la marginea pădurii erau întunecate. În depărtare, apa limpede a lacului scânteia. Pe malul apei se vedea o căsuță, ascunsă de liziera copacilor care creau un hotar vizibil între interior și exterior. A înțeles atunci ce voise să spună Dante — că Tristan fusese unul de-ai lor pentru străini și un outsider pentru cei din familie, neaparținând, de fapt, nimănui, doar lui însuși. A înțeles de ce avea acum apartamentul de pe acoperișul unei clădiri, de unde putea să vadă lumea de la ferestrele mari

și frumoase, fără ca cineva să-l vadă pe el, fără să intre nimeni decât dacă-l invita pe teritoriul său. Încărcată de revelația asta, prima lor noapte lângă fereastră căpăta pentru ea o frumusețe și mai profundă, iar schimbarea din relația lor părea cu atât mai semnificativă.

Bărbați patrulau proprietatea, la fel cum o făceau și în casa tatălui ei, dar mult mai discret. Erau bărbați antrenați, agili. Se putea observa asta cu ușurință doar din felul în care se mișcau, din naturaleța cu care țineau armele. Morana i-a privit atentă timp de un minut, până când o mișcare i-a atras atenția spre casa de la marginea lacului. Se distingea silueta mică a lui Tristan ieșind din casă și oprindu-se pe malul lacului, cu mâinile în buzunare, privind în depărtare. Fascinată de ocazia de a-l observa fără ca el să știe, Morana a rămas nemișcată, incapabilă să-și dezlipească privirea de figura lui.

Stătea pe loc, aproape nefiresc de imobil, atât de nemișcat, încât ar fi putut fi o statuie de la distanța aia și nimeni nu și-ar fi dat seama. Imobilitatea sa, chiar și când stătea singur, a făcut-o să-și dea seama că alături de ea *nu* era nemișcat. Încă de la început, avusese o energie anume, o energie care se înfășurase în jurul ei iar și iar. Chiar și în momentele în care trupul lui nu se mișcase, energia lui fusese mereu activă — împingând, trăgând, încercuind, ținând și atașându-se de ea. Nu știa dacă o făcea intenționat sau dacă nu reușea să se controleze (deși înclina spre a doua variantă, dat fiind cât de frustrat fusese la început în prezența ei), dar acum, când îl analiza cu atenție, contrastul părea evident.

A văzut silueta imensă a lui Dante îndreptându-se cu o grație agilă dinspre copaci către silueta nemișcată a lui Tristan. Când s-a apropiat de el, Morana s-a întrebat unde era partenerul său. Stăteau unul lângă altul, ca frații, într-un mod de neînțeles în lumea lor, iar Dante a scos încă o țigară din buzunar. L-a văzut pe Tristan uitându-se

la ţigară înainte de a privi din nou drept în faţă. Pe urmă, au vorbit despre ce or fi vorbit. Ea nu înţelegea mai nimic din limbajul trupurilor. Tristan stătea pe loc, iar Dante părea relaxat. Soarele a strălucit puternic deasupra lor multă vreme în primele ore ale dimineţii, iar răcoarea vântului ce intra pe fereastră i-a mângâiat braţele Moranei.

S-a cuibărit mai bine în pătură, foindu-se pe pervazul ferestrei.

Mişcarea a părut să le distragă atenţia, pentru că Tristan a întors capul deodată şi s-a uitat drept la fereastra ei. Ştia că nu putea s-o vadă, aşa cum nici ea nu-l putea vedea, dar simţea cum căldura privirii lui o încălzea mai bine decât pătura. Un fior i-a trecut pe şira spinării, iar muşchii dintre picioarele ei au zvâcnit la amintirea serii trecute şi s-au încordat, retrăind senzaţia plăcută a cărnii lui în mijlocul lor.

S-a întors şi Dante să se uite la ea. A ridicat mâna fără ţigară ca să o salute. Morana a zâmbit văzând gestul lui şi i-a făcut un semn discret.

Atunci i-a vibrat telefonul.

Tristan: **a trimis o imagine**

Morana s-a uitat la imaginea cardului său de credit, cu numele şi detaliile cât se poate de clare. Derutată, i-a răspuns.

Morana: *???*

A ridicat ochii spre el şi i-a văzut faţa întoarsă spre telefonul din mână, pe cealaltă ţinând-o în buzunar şi tastând răspunsul cu degetul mare. Probabil apăsase pe „trimite" pentru că, o secundă mai târziu, telefonul i-a vibrat din nou.

Tristan: *Cumpără-ţi tot ce ai nevoie. Ori n-ai cardul cu tine, ori n-ai acces la cont, altfel ai fi făcut-o înainte să-ţi dea Amara haine.*

Morana s-a uitat lung la mesaj, cuprinsă de sentimente contradictorii. Nu se înşela în totalitate. Avea cardurile la ea, dar hackerul paranoic din ea nu dorise să comande nimic din apartamentul lui cât fusese acolo, ca să nu rişte să atragă atenţia tatălui ei. Pe atunci, încă îi mai păsa. Acum, că Maroni avusese amabilitatea de a-l informa, nu-i mai păsa absolut deloc.

Morana: *Mulţumesc. E foarte drăguţ din partea ta. Dar o să-mi folosesc propriul card ca să-mi cumpăr ce-mi trebuie.*

A observat cum s-a uitat din nou la telefon şi, din câte şi-a dat seama, a respirat sau a oftat. Pe urmă, a scris.

Tristan: *Cum vrei. Cardul meu, cardul tău, nu contează. Câtă vreme nu e nevoie să mai distrugem şi alte haine.*

Păi, dacă punea problema aşa... Morana a simţit cum i se arcuiesc buzele la aluzia lui.

Morana: *În cazul ăsta, s-ar putea să mai accept şi alte haine de la Maroni doar ca să le rupi de pe mine. Mi-a făcut plăcere.*

A ridicat încet ochii şi a văzut că se uita din nou la fereastră, la ea. A început să-i bată inima cu putere, doar pentru că i-a văzut reacţia la mesajul ei şi pentru faptul că nu şi-a luat ochii de la ea multă vreme. Pe urmă, s-a întors din nou la telefon.

Morana a răsuflat adânc, dându-şi seama că îşi ţinuse respiraţia până atunci. A simţit apoi cum îi vibra din nou telefonul în palmă.

Tristan: *Fă cumpărăturile.*

Morana a oftat, puţin dezumflată de răspunsul lui dezamăgitor. Se aşteptase la un mesaj de genul „Eu, Tarzan; tu, Jane". Telefonul i-a vibrat din nou şi s-a uitat repede la ecran. Surprinzător, mesajul era din partea altui bărbat.

Dante: *Dragă Morana, orice i-ai spus lui Tristan, fii bună şi nu mai continua. Îl mănâncă palmele să-i tragă tatei un pumn, iar asta ne-ar încurca planurile. Nu vreau să mă bag în ce se întâmplă între voi, dar te rog să nu-l provoci chiar acum. Vreau să fie concentrat. Mulţumesc. Dante.*

Moranei i-a scăpat un hohot de râs când a văzut cum îşi formulase Dante mesajul, iar amuzamentul din tonul lui era la fel de clar ca exasperarea pe care şi-o imagina pe chipul lui. Asta a readus valul de căldură pe care plutise, ştiind că ceea ce scria Tristan şi ceea ce simţea erau două lucruri complet diferite. S-a întrebat de câte ori îl „provocase", după cum se exprimase Dante atât de elocvent. Ei bine, dacă tot era vorba de provocări...

Morana: *Dragă Dante, desigur, înţeleg perfect. Dacă ar şti că-mi spui asta, bănuiesc că ar mai exista un Maroni pe care ar vrea să-l pocnească. Dar e irelevant. Apropo, poţi să-mi trimiţi numărul Amarei? Vreau să vorbesc cu ea. Mulţumesc. Morana.*

Avea numărul Amarei. Bineînțeles că-l avea. Dar voia să sublinieze o idee.

Dante: *Pe mine vrea să mă pocnească din cinci în cinci minute. Eu pe el, din patru în patru minute. Știu că ai numărul Amarei. Salut-o din partea mea. Mersi.*

Morana a zâmbit.

Morana: *Vă admir pe voi, bărbații, pentru stăpânirea voastră de sine.*

Morana: *Și nici eu nu vreau să mă bag în ceea ce se întâmplă între voi doi.*

Dante: *Touché.*

Plină de energie și cu adevărat fericită pentru prima dată că avea o relație neobișnuită în care putea să fi ea însăși, fără să-și facă griji, o relație de prietenie în care putea să fie sarcastică și să i se răspundă cu aceeași monedă, Morana se simțea eliberată într-un mod inexplicabil. Scuturându-se de asemenea gânduri, i-a trimis încă un mesaj lui Dante, făcându-și planurile pentru ziua respectivă.

Morana: *Din moment ce ai spus că pot veni în aripa ta când am nevoie, am trei întrebări. A. Are dispozitive audio-video? B. Ai o bucătărie? C. Ai Wi Fi?*

L-a văzut pe Dante vorbind cu Tristan despre ceva. Tristan a dat din cap și Dante a tastat un mesaj. Interesant.

Dante: *A. Nu, nu există încălcări audio-video ale intimităţii. Există camere de supraveghere în afara uşii, dar niciuna în interior.*

Dante: *B. Da, există o bucătărie şi un frigider plin, aşa că poţi să mănânci. Poţi să şi comanzi ceva din casa mare şi un angajat îţi aduce totul la uşă.*

Dante: *C. Şi da, sigur că există Wi Fi. Presupun că vrei să vii să lucrezi aici?*

Morana: *Da, dacă eşti de acord. Aş vrea să iau din nou urma codurilor. Cu tot ce s-a întâmplat în ultima vreme, e timpul să mă apuc iar de treabă. Deci, A. Grozav. M-aş simţi mai confortabil dacă aş putea să dau telefoane şi să lucrez acolo unde nu mă ascultă şi nu mă urmăreşte nimeni. B. Aş prefera să mănânc acolo decât să comand ceva din casa mare. În cel mai bun caz, cineva o să scuipe în mâncare; în cel mai rău, o să mă otrăvească. C. Îmi aduc propriile echipamente.*

Dante: *E în regulă. Nu te deranjează nimeni acolo. Fă-te comodă şi spune-mi dacă mai ai nevoie de ceva.*

Morana s-a uitat la mesajul lui simplu şi i s-au umezit ochii. Clipind să-şi alunge lacrimile neaşteptate, a tastat.

Morana: *Mulţumesc. Am nevoie doar de instrucţiuni cum să ajung.*

Dante: *O să trimit pe cineva să te însoţească.*

Morana: *Mersi.*

Îndepărtându-se de fereastră, Morana s-a îmbrăcat repede cu o pereche confortabilă de blugi şi un tricou şi s-a încălţat cu pantofi fără toc, bucuroasă că-şi va putea comanda lucrurile azi. După ce s-a pieptănat şi s-a dat cu un ruj roz aprins, şi-a pus ochelarii şi şi-a luat cuţitul de lângă pernă. Şi-a luat laptopul de pe un raft, şi-a strâns toate lucrurile importante şi tot ce-i trebuia peste zi. Pe urmă, a pus cuţitul într-un buzunar interior al poşetei şi a tras fermoarul. Cu poşeta pe umăr, şi-a luat telefonul de pe pat şi a văzut un mesaj nou luminând ecranul.

A deblocat telefonul şi a descoperit că era de la Tristan.

Tristan: *Eu şi Dante vom fi plecaţi toată ziua. Să nu vorbeşti cu nimeni. Să nu te duci în casa mare până nu ne întoarcem.*

Morana a ridicat din sprâncene văzând tonul mesajului şi a clătinat din cap.

Morana: *Da, domnule Caine. Desigur, domnule Caine. Mai doriţi ceva, domnule Caine?*

A durat câteva secunde să primească un răspuns.

Tristan: *Mai vedem noi cât de obraznică eşti diseară.*

Morana a simţit că i se taie respiraţia.

Morana: *Ce se întâmplă diseară?*

Tristan: *Ceva ce trebuia să se întâmple de multă vreme.*

Morana: *Şi anume?*

Tristan: *Gura ta, tigroaico.*

Vai!

Morana şi-a făcut vânt cu mâna liberă, dar curentul rece nu a reuşit să-i domolească bătăile inimii sau să-i răcorească obrajii aprinşi de cele două cuvinte. Două cuvinte afurisite. Gura ei. Ce era cu gura ei? Ce avea să facă el cu gura ei? Să-i traseze conturul cu degetele? Să-i ronţăie buzele cu ale lui? Să-şi împletească limba cu a ei? Sau avea să fie ceva mai primar? O va lăsa să-i guste carnea? Să-l exploreze? Să-i exploreze muşchii de pe piept, să-i atingă pectoralii, să-i lingă cicatricile, să-i sărute muşchii abdominali, să coboare din ce în ce mai jos...

Vai!

Morana a simţit că vibrează de căldura pe care asemenea gânduri i-o stârneau în sânge, curgând, pulsând şi zvâcnind peste tot. Trezindu-se din visare, a respirat adânc şi a încercat să-şi adune gândurile. A respirat adânc câteva secunde, până când a simţit că nu-i mai arde pielea, a pus telefonul în buzunar şi a ieşit din cameră. Din fericire, nu a văzut pe nimeni pândind lângă uşă.

După ce a încuiat uşa (de parcă ar fi însemnat ceva în casa Maroni), a luat-o spre scări şi a coborât, nerăbdătoare să iasă cât mai repede şi să meargă în aripa lui Dante. Avea multe de făcut azi, printre care să-şi comande haine şi s-o sune pe Amara. Îi spusese adevărul lui Dante. În ultimele zile, cu tot ce se întâmplase între ea şi Tristan, adevăratul motiv pentru care se întâlniseră rămăsese pe planul doi.

Încă mai exista un set de coduri periculoase dispărute. Încă mai era un individ malefic care încerca să-i însceneze totul lui Tristan. Şi mai era o persoană

misterioasă, expertă în computere, care-i trimitea informații aparent aleatorii. Iar acum, apăruse un nou fir pe care știa că trebuie să-l urmeze în secret, fără să spună nimănui — dispariția fetelor de acum douăzeci de ani. Indiferent de relația sau dinamica dintre ea și Tristan, faptul că fusese răpită și adusă înapoi, că alte fete dispăruseră fără urmă o tulbura adânc. Trebuia să dezgroape toate secretele îngropate. Și dacă exista cea mai mică șansă s-o găsească pe Luna, nu avea să se oprească până nu reușea. Dar, oricât de mult o durea, nu putea, nu încă, până nu avea dovezi solide, să-i spună lui despre asta.

Pierdută în gândurile ei, nu l-a văzut pe Maroni ieșind din living pe când se îndrepta către ușa de la intrare.

— Morana.

Vocea lui a făcut-o să se oprească. S-a întors și l-a văzut venind spre ea, cu zâmbetul acela pe față care mereu îi dădea fiori pe șira spinării. Și-a făcut curaj, strângând mai tare bareta poșetei.

— Domnule Maroni, l-a salutat cu voce calmă, sigură pe ea.

Maroni s-a oprit chiar înainte de a-i invada spațiul personal și a înclinat capul într-o parte, examinând-o cu ochii lui negri.

— Știi, am încercat ani întregi să ajung la Tristan. Seara trecută a fost prima dată când l-am văzut reacționând.

Morana a tăcut, lăsându-l să vorbească și s-o studieze, având grijă să nu i se vadă emoțiile pe față.

Maroni a zâmbit.

— Interesant, nu-i așa? Câte nu i-am făcut acestui băiat! Am încercat douăzeci de ani să-l înfrâng. Cu cât am încercat mai mult, cu atât a devenit mai puternic.

Maroni a oftat. Morana a simţit că-i fierbe sângele, dar a rămas tăcută.

— Tortură, crimă. Nici nu clipea. Începusem să cred că era maşinăria perfectă de ucis. Până aseară, când am văzut-o cu ochii mei. Cred că i-am găsit, în sfârşit, călcâiul lui Ahile. Aşadar, îţi mulţumesc pentru asta, Morana.

Veninul pe care îl simţea în inimă pentru omul ăsta era uluitor. Zâmbetul de pe faţa lui, la gândul de a-l distruge pe bărbatul la care ajunsese să ţină, îi trezea instincte pe care nu le mai simţise niciodată. Era de neînţeles cum ieşise un bărbat ca Dante dintr-un asemenea monstru. Stăpânindu-şi furia, Morana i-a zâmbit blând lui Maroni.

A văzut, cu oarecare satisfacţie, că zâmbetul lui a şovăit, doar puţin, pe sub barba îngrijită.

— Aici te înşeli, domnule Maroni, a spus ea încet, pe un ton calm. Presupui, cu mintea ta limitată, că femeile nu sunt bune decât pentru două lucruri — să fie soţii sau târfe. Eu nu sunt nici una, nici alta. Sunt o femeie care s-a eliberat de lanţurile în care au pus-o bărbaţii ca tine. Sunt o femeie care cunoaşte libertatea asta datorită celor doi bărbaţi buni care m-au făcut să cred din nou.

Maroni a deschis gura să vorbească, dar Morana a ridicat mâna, pentru că nu terminase şi focul din sufletul ei încă ardea. S-a aplecat în faţă, reuşind să-l privească de sus pe bărbatul care era mult mai înalt ca ea şi vorbindu-i pe un ton ameninţător.

— Nu sunt o victimă. Sunt însăşi răzbunarea, i-a spus printre dinţi. Ia aminte la vorbele mele, domnule Maroni. O să te fac să plăteşti — pentru fiecare cicatrice pe care i-ai făcut-o lui Tristan; pentru fiecare suferinţă pe care i-ai provocat-o lui Dante; pentru că ai alungat-o pe Amara de acasă. Şi pentru toate fetele care au dispărut.

L-a văzut căscând puţin ochii la ultima parte şi a dat din cap.

— O, da! Ştiu că eşti implicat. Doar că nu ştiu cum. Dar după ce aflu, o să te fac să plăteşti.

— Presupui c-o să trăieşti până atunci, a ameninţat-o Maroni, dispărându-i de pe faţă orice urmă de politeţe.

Morana a scos un chicotit lipsit de veselie.

— Spui că nu l-ai văzut niciodată pe Tristan reacţionând până aseară. Încearcă numai să mă omori şi o să vezi ce-o să fie pe capul tău. Încearcă numai. Te provoc, la naiba!

Văzând-o atât de insolentă, Maroni a ridicat mâna spre gâtul ei, dar s-a oprit în aer, la câţiva centimetri de pielea ei. Morana s-a uitat la mâna lui, apoi la el, fixându-l cu o privire neclintită.

— N-ai idee ce-ai făcut, fetiţo, a şoptit Maroni cu o privire letală.

Morana ar fi trebuit să fie înspăimântată. Era un bărbat care făcea oameni în toată firea să facă pe ei. Dar văzuse ochi mai ameninţători şi mult mai furioşi decât ai lui.

— Ţi-am spus să nu mă ameninţi, a zis ea cu o voce la fel de joasă. Tocmai ai făcut-o. Acum, o să vezi cum cad piesele de domino.

— Respect, fetiţo! s-a răstit Maroni.

Morana a ridicat dintr-o sprânceană.

— Trăiască regele! Regele a murit!

Fără să mai spună nimic, s-a întors cu spatele şi a ieşit pe uşă în lumina caldă şi frumoasă a soarelui. Adrenalina încă îi străbătea corpul, răscolindu-i stomacul otrăvit de gândul că omul ăsta încă mai respira după tot ce făcuse. Ştia în adâncul sufletului că era cumva implicat

în dispariția fetelor. Nu era invincibil și ea avea să i-o dovedească.

Silueta tăcută a lui Vin, care stătea afară, lângă un stâlp, a făcut-o să se oprească. Tăcea, la fel ca atunci când o însoțise până în cameră.

— Tu mă însoțești acasă la Dante? l-a întrebat, pe jumătate așteptându-se ca el să nu-i răspundă.

A surprins-o cu un „da" simplu și șoptit, apoi și-a scos ochelarii de soare din buzunarul costumului negru și i-a făcut semn să meargă alături de el.

Morana a mers pas la pas cu el, luând-o spre latura de vest a proprietății, și a scrutat totul în jur. Bărbații pe care-i văzuse de la fereastră încă flancau proprietatea. Erau porțiuni vaste de gazon între casă și liziera pădurii spre nord, separând lacul și ceea ce se întindea dincolo de el. Către vest, se vedeau două aripi diferite, una zugrăvită în alb și cealaltă nezugrăvită, din cărămidă roșie, dispuse la colțuri aproape opuse ale domeniului. Cea albă era imensă, ceva mai în spate față de casa roșie. Avea un acoperiș plat deasupra etajului trei și balustrade negre din fier forjat la balcoane. Casa de cărămidă roșie era mult mai mică prin comparație și avea acoperișul înclinat pe o parte deasupra primului etaj, cu o verandă simplă de jur împrejur.

Se îndreptau spre casa roșie.

— Cea din dreapta e a lui Dante, a întrerupt Vin tăcerea, arătând cu mâna spre casă.

Morana s-a mirat că A — se oferise să-i explice, și B — că-i spusese lui Dante pe nume. Lăsând asta deoparte pentru moment, a profitat de ocazie să obțină mai multe informații.

— Și cea albă din stânga? l-a întrebat, ținând pasul cu mersul lui sprinten.

— E clădirea pentru angajați, i-a spus Vin. Au apartamente în interior.

Morana a dat din cap, curioasă.

— Și centrul de instruire?

Vin a șovăit o fracțiune de secundă, apoi a grăbit pasul din nou, aruncându-i o privire din spatele ochelarilor. Morana a afișat o expresie nevinovată pe chip.

După un moment lung, în care i s-a părut că nu avea să-i răspundă, Vin a vorbit.

— E în direcția opusă. Te sfătuiesc să stai cât mai departe posibil de locul ăla.

S-a notat.

— De ce mi-ai dat cuțitul ieri? a pus ea întrebarea care nu-i dădea pace de când îl văzuse. Nu că n-aș fi recunoscătoare, pentru că sunt. Dar nu înțeleg motivul.

Închizând gura, Morana a clipit, surprinsă de ea însăși. Pălăvrăgea în mintea ei, desigur. Tot timpul. Dar era prima dată când îi scăpase pe gură ce avea în cap. Trebuia să fie mai atentă, mult mai atentă.

Vin a ridicat din umeri. Și nu a spus nimic.

Nu era suficient.

— Serios, a insistat ea. Trebuie să știu dacă ești unul dintre băieții buni.

Vin i-a aruncat încă o privire.

— Niciunul de aici nu-i un băiat bun, domnișoară. Dar o să-ți trag un glonț în cap? Doar dacă mă superi cu ceva. Pe mine sau pe arma mea nu ne interesează pe cine altcineva superi sau nu.

OK, era suficient.

Morana a dat din cap, bucuroasă că se lămurise problema. Au ajuns acasă la Dante și Vin a bătut scurt la ușă. Câteva secunde mai târziu, le-a deschis o femeie în

vârstă, cu părul cărunt, cu fața blândă și ridată și ochii verzi uluitori ai Amarei. Femeia nu putea fi decât mama ei. Iar faptul că Dante o adusese în aripa lui ca angajată îi dezvăluia și mai multe lucruri despre el.

Vin a dat din cap spre ea și mama Amarei, apoi a plecat fără să mai spună nimic. Pe fața femeii apăruse un zâmbet larg, cu gropițe, văzând-o pe Morana. Șocând-o al naibii de tare, femeia a întins mâinile asprite de anii de muncă grea și le-a luat pe ale Moranei, cu ochii umezi de lacrimi.

— Fetița mea mi-a spus că ești prietena ei, i-a zis femeia, vorbind cu accent. Vezi tu, ea nu are prieteni. Îți mulțumesc.

Puritatea din inima femeii a atins ceva în sufletul Moranei, ceva ce credea că murise de mult — dovada iubirii universale a unui părinte. Strângând la rândul ei mâinile femeii, fremătând de emoție, Morana i-a răspuns încet:

— Fiica dumitale are cel mai bun și mai generos suflet din câte am cunoscut vreodată. Mi-a fost o prietenă adevărată și puternică. Și îi este foarte dor de dumneata.

Femeia a zâmbit printre lacrimi și și-a tras mâinile înapoi ca să și le șteargă. Deschizând ușa mai larg, a invitat-o pe Morana în casă.

— Intră, copilă! i-a spus cu afecțiune, apoi a încuiat ușa și a condus-o pe Morana înăuntru.

Casa era caldă — pereții, draperiile, mobila de lemn, tonurile de maro, roșu și crem o învăluiau pe Morana în căldura lor. Aromele de ouă, cafea și paciuli se amestecau cumva, iar ferestrele deschise lăsau să intre adierea ușoară și clinchetul clopoțeilor ce sunau afară. Părea diferit de toate locurile în care fusese vreodată. Cald. Primitor. Îmbietor.

— Dante mi-a spus că vii, a continuat femeia mai în vârstă, îndrumând-o pe Morana către canapeaua comodă, de pluş maro, şi invitând-o să ia loc.

Morana s-a sprijinit în perne.

— Fă-te comodă. Ai luat micul-dejun?

Morana a clătinat din cap, copleşită de emoţii. Femeia a zâmbit.

— Am să-ţi aduc ceva de mâncare şi o cafea. Îţi place cafeaua, da?

Morana a dat din cap. Femeia a mângâiat-o uşor pe cap, cu lejeritatea unui părinte care mai făcuse asta de nenumărate ori. I se întâmpla pentru prima dată, din câte îşi amintea Morana. Şi a simţit cum îi tremură bărbia.

— Fă-ţi treaba şi, dacă ai nevoie de ceva, strigă-mă, a spus femeia şi s-a întors să plece.

— Cum să-ţi spun? a întrebat Morana deodată.

Femeia a zâmbit şi faţa i s-a luminat şi s-a zbârcit totodată.

— Zia, bineînţeles. Aşa îmi spune Dante.

Morana a zâmbit, privind-o cum se îndepărtează, şi a răsuflat uşurată. Mai zdruncinată de interacţiunea asta simplă decât se aşteptase, a observat că-i tremurau mâinile când a scos din poşetă laptopul şi celelalte echipamente de care avea nevoie. Şi-a instalat încet totul pe masă, în faţa ei, apoi şi-a vârât picioarele sub ea şi s-a aşezat comod.

Femeia s-a întors cu o tavă cu o omletă ce părea delicioasă, felii de pâine prăjită, fructe proaspete şi cafea. Morana i-a mulţumit când i-a pus tava în braţe şi a ieşit, închizând uşa după ea ca să-i ofere intimitate. Când a auzit cum îi ghiorăia stomacul pentru că nu mâncase bine la cină, Morana a devorat încântată micul-dejun.

În câteva minute, a curățat farfuriile și stomacul ei era din nou mulțumit.

După ce a pus tava alături pe podea, Morana a luat o gură de cafea și s-a ocupat de prima problemă — a făcut cumpărături online. De obicei, asta nu-i lua mult timp. Știa ce fel de haine purta și cu ce-i plăcea să se îmbrace. Dar în dimineața asta nu s-a grăbit deloc să-și aleagă ținutele care variau de la „destul de confortabile ca să lâncezești în ele" la „inconfortabile, dar extrem de elegante". Zia a intrat zâmbind și a luat tava, iar Morana i-a răspuns la fel. Pe urmă, și-a comandat lenjerie intimă. Lenjerie bună, sexy, gândindu-se la o persoană anume și tendința sa de a-i sfâșia hainele. Au urmat pantofii și produsele cosmetice. Apoi, accesoriile. Până a terminat tot, s-a făcut după-amiază. Cheltuise mult și irosise mult timp, dar se simțea bine. Fixând livrarea pentru a doua zi, a scris adresa casei și s-a ridicat.

Întinzându-se, Morana a mers spre fereastra din living și a privit proprietatea dintr-un unghi diferit. De acolo, vedea conacul imens în vârful dealului, în toată splendoarea lui, precum și peluzele și porțile. Tot de acolo vedea și lacul mai la vale și casa de pe mal. Deși era încă foarte departe, era mai aproape decât de la fereastra ei. A văzut că era o căsuță maronie și că avea un singur etaj, dar nimic mai mult.

Cu ochii la casă, Morana și-a scos telefonul din buzunar și a format numărul femeii pe care ajunsese s-o considere prietenă. A sunat de două ori înainte să-i răspundă.

— Morana, a întâmpinat-o vocea răgușită a Amarei.

Dacă n-ar fi cunoscut trecutul urât al Amarei și n-ar fi văzut cicatricea oribilă de pe gât care-i afectase coardele vocale, Morana ar fi crezut că avea o voce extrem de senzuală. Dar ceva atât de brutal nu putea fi asociat cu ceva atât de frumos. Nu-i așa?

Alungându-şi gândurile tulburătoare, Morana a răspuns cât se poate de încântată.

— Am avut parte de două primiri minunate aici, datorită ţie.

Amara a chicotit.

— Locul ăla e o capcană. Noi, fetele, trebuie să ne susţinem reciproc. Aşa că m-am gândit că o să ai nevoie de cât mai mulţi oameni de partea ta.

— Apreciez, a zâmbit Morana. Mulţumesc. Pentru tot.

— Oricând, Morana, s-a auzit vocea blândă a Amarei.

După o secundă de tăcere, a întrebat:

– Cum e în Tenebre?

Morana a pufnit în râs.

— Vremea a fost plăcută până acum. Oamenii sunt surprinzători.

— Cum aşa?

— Ei bine, a spus Morana, aşezându-se pe pervaz şi jucându-se cu marginea ferestrei, aşa cum spuneam, sora ta vitregă m-a surprins. La fel şi mama ta.

— N-aş avea încredere deplină în Nerea dacă aş fi în locul tău, a avertizat-o Amara în legătură cu sora ei vitregă, luând-o prin surprindere. Adică s-a purtat mereu frumos cu mine şi ţine mult la mine. Dar tu eşti o străină, iar ea poate fi şi aspră. Am pus o vorbă bună pentru tine, dar mă îndoiesc sincer că o s-o vezi prea mult. Călătoreşte mult în afara oraşului.

Morana s-a topit toată auzind sinceritatea Amarei.

— Aşa o să fac. Mi s-a părut OK până acum, dar o să am grijă. Apropo, mama ta m-a rugat să-i spun Zia. E numele ei sau înseamnă ceva?

Morana a auzit zâmbetul din vocea Amarei.

— Înseamnă mătușă.

Mătușă. O femeie necunoscută, pe care nu o întâlnise până atunci, o rugase să-i spună mătușă doar pentru că se purtase frumos cu fiica ei. Nu avusese niciodată o mătușă. Mai ales una care s-o mângâie pe păr și să-i dea de mâncare. Nodul din gât i s-a strâns și mai tare.

— E o femeie minunată, a spus Amara și vocea i s-a frânt la capătul vorbelor emoționante. Dar să nu-i spui secretele tale, pentru că o să i le spună pe toate lui Dante. Îl iubește nespus de tare.

— Oare pentru că-l iubești și tu? a întrebat Morana, înainte să-și dea seama brusc că poate ar fi fost mai bine să tacă.

Spre marea ei ușurare, Amara a râs, cu vocea gâtuită din cauza presiunii puse pe coardele vocale.

— Nu. Poate. Cine știe? Mama l-a iubit mereu pe Dante, chiar și atunci când nu știa nimeni că sunt îndrăgostită de el. Cred că pur și simplu a avut un sentiment matern față de el după moartea mamei lui.

Morana voia să mai pună și alte întrebări, dar nu a făcut-o, știind că Amara nu i-ar fi povestit nimic legat de Dante. După o mică pauză, cealaltă a întrebat:

— El ce mai face?

Morana nu și-a putut stăpâni tremurul buzelor.

— E bine. Mi-a luat apărarea de mai multe ori deja în fața tatălui său.

Amara a oftat.

— Ce bine! Mă bucur să aud asta.

Morana a ezitat.

— Știi dacă o să te poți întoarce vreodată acasă?

— Nu. Cel puțin nu înainte ca Maroni să coboare de pe tron sau Dante să se însoare în altă parte.

— Și asta nu te deranjează? a întrebat Morana.

Vocea Amarei a devenit mai blândă.

— Mă deranja înainte. Acum, nu. Poate fi cu oricine dorește.

Schimbând subiectul, fiindcă știa că zgândărea răni mai vechi, Morana și-a schimbat poziția pe pervaz.

— Apropo, știi ceva despre Tristan și Chiara Mancini?

Tăcere. Preț de un moment lung. Apoi, Amara a oftat.

— El a fost prima ei aventură extraconjugală după ce a venit la Tenebre. L-a ales pentru că, culcându-se cu el, îi rănea cel mai mult în orgoliu pe Lorenzo și pe soțul ei. Și cred că Tristan s-a culcat cu ea din același motiv.

Morana a înghițit în sec.

— Ea a sugerat că a făcut-o constant multă vreme.

Amara a pufnit imediat.

— O, zău așa! Femeia aia e o reptilă.

Dante spusese ceva asemănător. Interesant.

— A vrut să crezi asta pentru că e genul care se simte imediat amenințată de orice altă femeie. Mai deșteaptă, mai frumoasă, nu contează. Și oricum, dacă a existat vreodată o femeie cu o prezență constantă în viața lui Tristan, tu ai fost aceea, chiar dacă erai absentă.

Într-un fel ciudat, asta o bucura. A scos un oftat de ușurare. Auzind-o, Amara a continuat pe un ton ferm.

— Nu o lăsa pe ea sau pe altcineva să te supere, Morana. Am vorbit serios. Niciodată nu l-am văzut pe Tristan atât de plin de viață ca atunci când e cu tine. Cred cu tărie că sunteți capabili să construiți ceva bun. Nu lăsa

nimic să strice asta, mai ales în locul ăla. Casa aia e plină de oameni care şi-ar dori nespus să-l vadă pe Tristan distrus. Aşa că fii puternică pentru amândoi.

Morana a respirat adânc.

— Aşa o să fac. Mulţumesc, Amara.

— Oricând, aşa cum am mai spus, i-a răspuns Amara cu vocea ei caldă, răguşită. Dacă ai nevoie de informaţii din culise sau pur şi simplu de o discuţie ca între fete, sunt alături de tine. Aş vrea să rămânem prietene, indiferent ce se întâmplă cu Tristan sau cu Dante.

Morana se trăgea de bluză, cu un zâmbet pe buze.

— Şi eu la fel.

— Bine. Acum trebuie să închid, dar vorbim mai târziu, OK?

— OK.

Morana a ridicat ochii spre cer şi a simţit că i s-a luat o povară de pe piept. După ce şi-au spus la revedere şi au stabilit că vor vorbi din nou, Morana a pus telefonul laoparte şi s-a uitat la norii care dansau pe cerul albastru, la nuanţele contopite de cenuşiu şi alb, ce creau ceva magic. Şi s-a minunat. S-a minunat de tot şi de toţi cei pe care-i câştigase în ultimele săptămâni. Într-un interval atât de scurt, îşi făcuse prieteni, relaţii. Avea oameni cărora le-ar fi păsat dacă se întâmpla ceva cu ea, avea oameni pe care voia să-i protejeze.

Era un lucru foarte ciudat, emoţia asta nouă pe care o simţea în piept. Se agăţa de ea, o păstra şi o preţuia.

Pentru că era importantă.

îmbrățișarea

Morana i-a mulţumit în gând Amarei încă o dată pentru că-i spusese adevărul. Faptul că Tristan nu fusese împreună cu femeia aceea atât de mult pe cât încercase ea să-i dea de înţeles o liniştise. Ea fusese singura constantă în viaţa lui, chiar dacă erau legaţi de un trecut traumatizant. Dar aveau posibilitatea să creeze ceva frumos. O simţise, o intuise, o gustase.

Cu gândul ăsta plăcut, a mâncat puţin din salata pe care Zia i-o lăsase, fără să facă gălăgie, pe când vorbea la telefon cu Amara şi s-a apucat în sfârşit de lucru. Codurile trebuiau urmărite. Mai important, orice daună pe care o provocaseră deja sau pe care ar fi trebuit s-o provoace trebuia controlată. S-a apucat să scrie repede un nou set de coduri, aşa cum îi spusese lui Dante că va face în urmă cu câteva zile. Codurile noi aveau rolul de-a o alerta imediat ce codurile originale erau utilizate şi de a limita orice daună pe care ar fi intenţionat s-o provoace. În plus, le personaliza ca să refacă traseul şi să identifice orice element unic al codurilor originale, astfel încât, chiar dacă erau folosite separat, de oriunde şi de oricine,

să afle. Persoana asta se pricepea la informatică, aşa că nu voia să-şi asume niciun risc.

A avut nevoie de câteva ore de muncă asiduă şi de concentrare. Cu căştile pe urechi şi ochelarii pe nas, asculta playlistul cu muzică instrumentală. Zia a venit şi a plecat, nu a deranjat-o nici măcar o dată şi a închis mereu uşa după ea. Telefonul Moranei a vibrat o dată, dar nu l-a verificat. Dar după câteva ore şi cu degetele înţepenite, a terminat în sfârşit codurile noi şi le-a pus în funcţiune, întinzând capcana. Exista o singură piedică în calea geniului ei — cel care avea codurile trebuia să le folosească, altfel programul nu funcţiona. Avea să ruleze ani întregi dacă nu se întâmpla asta. Dar se baza pe faptul că vinovatul avea să le folosească. Altfel, de ce ar fi pus cineva la cale o schemă atât de elaborată, în care Jackson s-o cucerească, să-i fure codurile şi să-i însceneze totul lui Tristan? Trebuia să le folosească la un moment dat, nu-i aşa? Altminteri, ce rost ar fi avut să le fure?

Obosită după ce se concentrase atâtea ore la ce avea de făcut, Morana s-a întins, simţindu-şi coloana înţepenită, şi-a trosnit gâtul şi s-a uitat pe fereastră. Era deja întuneric, pentru că timpul trecuse repede cât lucrase netulburată. Iar codurile erau printre cele mai bune pe care le făcuse vreodată.

A pus mâna pe telefon să vadă mesajul pe care îl primise şi a văzut numele tatălui ei.

Tata: *E adevărat că eşti în Tenebre?*

Morana s-a uitat mult timp la mesaj, întrebându-se dacă era cazul să-i răspundă, dar s-a răzgândit. La dracu' cu el şi planul lui! Nu-i era datoare cu nimic. Pentru prima dată în viaţă, avea ceva bun, chiar şi în mijlocul haosului. Nu voia să-l lase să mânjească totul. Niciodată.

Scârbită, a aruncat telefonul într-o parte, pe pernă, şi a ridicat picioarele pe masă, încrucişându-le în dreptul gleznelor. După ce şi-a pus laptopul în poală, Morana a coborât în bară programele pe care le iniţializase şi a deschis altă fereastră. Numele tatălui ei îi amintise de ceea ce voise să caute după ce trăsese cu urechea la discuţia dintre Dante şi Tristan în noaptea Alegerii, cum îi plăcea s-o numească. Da, cu A mare. Dante pomenise că Tristan Caine ar fi intrat pe teritoriul tatălui ei după dispariţia ei. Iar Morana era extrem de curioasă să afle ce se întâmplase.

Tocmai de asta intra acum pe camerele din biroul tatălui ei, instalate chiar de ea cu ani în urmă. El nici măcar nu ştia de existenţa lor. Morana, care pe atunci nu ştia mai nimic, voia să fie la curent cu noutăţile. Nu exista un mod mai bun decât să pui camere în biroul şefului. Urmărirea şi ascultarea conversaţiilor nu o ajutau doar să fie informată, ci îi şi permiteau să facă rost de muniţie — dosarele alcătuite despre foarte mulţi oameni din lumea lor. Cel mai important era chiar tatăl ei. Ştia majoritatea afacerilor murdare în care era implicat, îşi luase notiţe despre conversaţii şi întâlniri şi le păstrase pentru zile negre.

Era mecanismul ei de siguranţă.

Închizând ochii şi încercând să ignore dezamăgirea şi durerea pe care i le provocase el, Morana s-a concentrat pe sarcina mult mai importantă pe care o avea acum. După ce a tastat în grabă mai multe parole, a intrat în sistem şi a scris data pentru care voia să obţină filmările. A scris apoi ora ultimului mesaj pe care i-l trimisese atunci lui Tristan şi a apăsat „enter".

Pe ecran a apărut imaginea de pe camera din colţul din dreapta al biroului, de unde se vedea interiorul încăperii. Era gol. După ce a derulat câteva minute, Morana a apăsat „play" când a intrat tatăl ei cu paşi grăbiţi. El a

pus mâna pe telefonul de pe birou şi a vorbit în receptor. Vocea îi suna aspră şi neclară în căşti.

— S-a rezolvat?

Morana ştia că se referea la maşina ei, maşina ei dragă, care sărise în aer. Nu părea prea fericit de ce-i spunea persoana de la capătul firului. S-a aşezat pe scaun şi şi-a dus mâna la frunte.

— Cum adică nu răspund la telefon? Sună-i! Vreau să ştiu dacă s-au ocupat de ea.

„Ocupat de ea." *Drăguţ.*

Morana observa totul impasibilă. Tatăl ei a lăsat telefonul şi s-a uitat îndelung pe fereastră. I-ar fi plăcut să creadă că exista o urmă de remuşcare, de tristeţe în sufletul lui după ceea ce-i făcuse unicei sale fiice, dar nu credea că era posibil. Un om care îşi lăsase fata să cadă pe scări şi care dăduse ordin să fie aruncată în aer era incapabil de remuşcări. Singurul motiv pentru care o căuta acum era că Maroni îl informase de prezenţa ei şi asta îl călcase pe nervi.

A văzut apoi că ceva i-a atras atenţia dincolo de fereastră. A început să-i bată inima mai repede.

Aplecându-se în faţă fără să-şi dea seama, Morana a privit uluită cum Tristan a dat buzna în biroul tatălui ei. Fără avertizare, fără explicaţii. A intrat pur şi simplu de parcă era la el acasă, fără să se uite la cei trei bărbaţi din spatele lui care îl ameninţau cu armele. Era atât de încordat, încât ar fi putut să explodeze dintr-o clipă în alta. Era o bombă şi ticăia.

— A intrat cu forţa, a explicat unul dintre bărbaţi, gâfâind. Am încercat să-l oprim, dar i-a culcat la pământ pe doi de-ai noştri.

Morana a privit, fascinată şi şocată, cum Tristan Caine — nu, Predatorul — s-a aşezat pe un scaun faţă în faţă cu tatăl ei, tremurând de furie cum nu-l mai văzuse

niciodată până atunci. Cu inima bubuind, nu a îndrăznit să miște un mușchi, privind cum tensiunea din încăpere creștea.

— Îmi amintesc de tine, băiete, a spus tatăl ei, lăsându-se pe spătarul scaunului, cu ochii la Tristan. L-ai împușcat pe tatăl tău drept în cap. Un băiat de vârsta ta. E greu să uiți așa ceva. Când ne-am văzut de curând, nu te-am recunoscut. Dar acum te recunosc.

Predatorul îl privea pur și simplu în ochi.

— Unde e?

Tatăl ei i-a zâmbit la fel ca Maroni.

— Și îmi amintesc cum te-ai dus la ea și i-ai șters sângele de pe față.

Morana a simțit că-i crește pulsul, fără să-și amintească incidentul cu pricina. Însă gândul, ideea că un băiat ștergea sângele de pe fața unui copil, că făcuse asta pentru ea, a făcut-o să simtă o strângere de inimă.

— Unde e?

— Și cum te uitai la ea la restaurant, a continuat tatăl ei, prefăcându-se netulburat de privirea bărbatului extrem de periculos.

Morana însă vedea că era îngrijorat. Îi zvâcnea obrazul.

— Surprinzător, nu? Ce femei te atrag. Voiam să se mărite cu fiul unuia dintre partenerii mei. Ba chiar planificasem totul. Dar târfa aia mică și-a desfăcut picioarele pentru tine, nu-i așa?

Cât ai clipi, Tristan Caine s-a ridicat de pe scaun și a ocolit masa, apoi i-a răsucit tatălui ei mâna la spate și, apucându-l de ceafă cu cealaltă, i-a apăsat fața pe masă.

— Numele ei, s-a aplecat Tristan să-i șoptească, e Morana.

Fiori.

Morana a oprit filmarea, încercând să-şi tragă sufletul şi simţind cum i se întoarce stomacul. Se uita la bărbatul pe care îl lăsase s-o pătrundă în diverse feluri, la silueta lui încremenită pe ecran, aplecată peste tatăl ei, pronunţând cu buzele deschise ultima silabă a numelui ei.

Înghiţind în sec, a apăsat iar „play". Armele erau îndreptate spre el. Tatăl ei scâncea. A trecut-o un fior când l-a auzit spunându-i pe nume pentru prima dată, când a simţit cum se încolăceau silabele pe limba lui, când şi-a auzit numele amestecat cu whiskey şi păcat. Răsuflând anevoie, a urmărit filmarea fascinată.

— Dacă o mai faci târfă o dată, a continuat Tristan, ceea ce i-am făcut tatei o să pară o joacă de copii pe lângă ce-o să-ţi fac ţie.

I-a răsucit mâna mai tare, făcându-l pe Gabriel Vitalio să strige de durere. Nici măcar nu se uita la armele aţintite spre el.

— Acum, te mai întreb o dată. Unde e?

Vorbele tatălui ei păreau bălmăjite din cauza obrazului strivit de lemn. Tristan i-a ridicat puţin capul.

— E moartă.

Linişte.

Liniştea ce a cuprins camera i-a făcut pielea de găină şi nici măcar nu era acolo. A aşteptat cu răsuflarea tăiată, cu inima la gât, cu ochii lipiţi de ecranul alb-negru.

— Minţi, a spus Tristan cu voce clară.

— Nu mint, a răspuns tatăl ei. Chiar eu am dat ordinul.

Tristan i-a izbit capul de masă şi l-a tras cu putere de degetul mare, iar trosnetul a răsunat prin încăpere. Tatăl ei a urlat, iar unul dintre oamenii săi a tras. Tristan s-a ferit, a scos arma şi s-a uitat lung la ceilalţi, ţinându-l pe tatăl ei imobilizat.

— N-am nicio problemă cu voi, le-a spus el. Plecaţi acum şi scăpaţi cu viaţă. Altfel, muriţi.

Morana a văzut cum au ezitat, iar doi dintre ei au plecat, pentru că-i cunoşteau reputaţia. Al treilea, care încerca să fie curajos, ţinea arma ridicată. Tristan a ridicat din umeri, l-a împuşcat în umăr şi a arătat cu arma spre uşă. Bărbatul a fugit, lăsându-l singur cu tatăl ei.

Tristan a slăbit puţin strânsoarea şi şi-a pus arma în betelia pantalonilor.

Tatăl lui îl privea cu ochi înveninaţi. Tristan s-a aşezat pe marginea biroului şi s-a aplecat în faţă.

— Unde e?

— E moartă.

Tristan a zâmbit, un zâmbet rece şi dur, fără gropiţele pe care ea ştia acum că le are.

— Mai ai nouă degete pe care pot să le rup. Apoi, două încheieturi. Două coate. Doi umeri. Şase coaste pe care pot să ţi le rup fără să-ţi provoc răni interne, şi să nu mai spun despre ce se află în partea de jos. Iar la vârsta ta nu se vindecă bine, bătrâne.

A înclinat capul, ţinându-l de mână pe tatăl ei aproape cu nonşalanţă.

— Am destul timp şi răbdare să te fac să simţi o durere cum n-ai mai simţit niciodată. O durere care o să te facă să-ţi doreşti să mori. Aşa că te întreb din nou. Unde e?

L-a prins de celălalt deget mare.

Morana a văzut cum îi tremura braţul şi cum şi-a încleştat fălcile, uitându-se la ceva mai rău decât moartea.

— Nu te mint. Eu am dat ordinul.

— Unde?

— Un cimitir din spatele aeroportului, a recunoscut tatăl ei. Oamenii mei au urmărit-o de multe ori când se ducea acolo.

Tristan s-a îndreptat de spate, i-a dat drumul la mână și s-a întors să plece.

— Ea e slăbiciunea ta, Predatorule? l-a oprit deodată vocea tatălui ei.

Tatăl ei, evident cel mai prost om de pe planetă, îl stârnea pe Tristan în loc să-l lase să plece.

— După atâția ani, aș fi crezut că e ultima persoană pe care s-o cauți.

Tristan s-a întors, a ridicat o sprânceană și a rămas cu mâinile relaxate pe lângă corp.

— Știi că riști un război, nu-i așa?

Tristan a chicotit, deși nu părea vesel.

— Nu te țin boașele pentru un război, bătrâne. N-ai avut boașe atunci, să-ți protejezi fata când era lipsită de apărare, cu o armă la tâmplă. Nu le ai nici acum.

Tatăl ei s-a ridicat, jignit în mândria lui masculină. Serios, cum de era rudă cu ticălosul ăsta încrezut și egoist?

— Întotdeauna am protejat-o pe fiica mea. Ai fost prost să vii aici, a spus tatăl ei.

Tristan s-a întors spre birou și s-a aplecat, sprijinindu-se în palme.

— Dacă s-a atins cineva de un fir de păr de pe capul ei, o să mă întorc aici. Nu, nu pe furiș. De data asta, o să vin la tine acasă și o să te omor și am s-o fac fără să mă grăbesc.

— Nu mă amenința.

— Te avertizez. Pune câți paznici vrei, a spus Tristan în felul său calm și periculos. Și roagă-te ca ea să fie teafără.

— De ce-ţi pasă atât de mult de ea? a întrebat tatăl ei direct.

Morana a simţit că-i stă inima auzind întrebarea lui şi a aşteptat răspunsul cu mâinile tremurând.

Tristan nu a răspuns timp de câteva secunde. Pe urmă, a vorbit:

— Asta ştiu doar eu, iar ea urmează să afle, a răspuns pe un ton ameninţător. Şi nimeni altcineva.

Întorcându-se cu spatele, s-a îndreptat spre uşă, apoi s-a oprit şi l-a ţintuit cu o privire brutală.

— Stai departe de ea, bătrâne, l-a avertizat cu voce fermă. Dacă mai vii după ea, vin şi eu după tine.

— Probabil are o păsărică magică dacă tu...

Tatăl ei n-a apucat să termine fraza dezgustătoare, fiindcă s-a trezit ţintuit pe scaun după ce Tristan i-a tras un pumn în nasul de-abia vindecat. Sângele i-a ţâşnit din gură şi a făcut-o să-şi dea seama că probabil îi scosese şi un dinte.

Tristan l-a apucat strâns de fălci şi s-a aplecat până au ajuns nas în nas.

— Încă o vorbă, a spus el pe un ton care i-a stârnit fiori Moranei. Dă-mi încă un motiv să-ţi tai limba.

Tatăl ei se uita la Tristan, amuţit.

— O vorbă, l-a îndemnat Tristan, iar masca îi căzuse de pe ochi.

Tatăl ei a clătinat tăcut din cap.

— Acum ascultă-mă şi ascultă-mă bine, a spus Tristan, scuturându-l. Ea se află sub protecţia mea. A mea. Nimeni nu-i face vreun rău. Nimeni nu vorbeşte prostii despre ea. Nici eu, nici tu, nici altcineva. Data viitoare când te aud vorbind altfel decât aşa cum merită o femeie ca ea, îţi tai limba şi le-o arunc câinilor tăi. Data

viitoare când văd că te apropii de ea, te omor. Stai. Dracului. Departe. De. Ea. Ai înțeles?

Tatăl ei a dat din cap.

Tristan a făcut la fel.

— Bine. Și atunci când o să uiți, adu-ți aminte cum l-am ucis pe tatăl meu pentru ea când eram un copil. Și gândește-te la oamenii pe care-i pot omorî acum, când sunt bărbat, doar ca să fie ea în siguranță.

Tatăl ei a dat din nou tăcut din cap.

De data asta, Tristan Caine a ieșit din cameră.

Morana s-a lăsat pe spate, *șocată*.

Copleșită.

Cu ochii lipiți de ecran, l-a văzut pe tatăl ei dând telefoane și câte și mai câte. A derulat imaginile și le-a urmărit de la început. Intrarea, degetul rupt, amenințările, focul de armă, alte amenințări și ieșirea. Pe urmă, s-a uitat iar și iar, până când fiecare poziție, fiecare nuanță, fiecare cuvânt i s-au întipărit în inimă. Fiecare vorbă a lui o lovea drept în inimă, deschizând-o treptat, până când s-a rupt în două și l-a lăsat să intre.

Nu-și amintea ca cineva să-i fi luat vreodată apărarea. Trăise alături de bărbați care ar fi trebuit să fie puternici, dar trăise cu frică. Trăise alături de tatăl ei, care se făcea că nu vede când bărbații o pipăiau pe sub masă. Trăise singură, fără să creadă că într-o bună zi cineva avea să dea buzna fără frică în biroul tatălui ei ca să-l rănească, să-l amenințe, numai de dragul ei.

Iar el asta făcuse. Chiar înainte să i-o ceară, el făcuse deja o alegere. Înainte să afle că ea știa, voise să o protejeze. Înainte să se deschidă în fața lui așa cum făcuse, el o dorise. Toată confruntarea cu tatăl ei — cu câteva ore înainte de-a o găsi, doar pe baza interacțiunilor

dintre ei, așa cum fuseseră — îi arătase caracterul protector și aprig și respectul pe care îl avea pentru ea.

O lacrimă i s-a rostogolit pe obraz când a pus laptopul deoparte. A șters-o, cu inima mai plină decât fusese vreodată. Cuibărită într-un spațiu cald și sigur, cu o femeie străină care își deschisese inima în fața ei, alături de prieteni și de un bărbat care ar fi mers curajos până la capătul pământului pentru ea, își simțea inima plină.

S-a ridicat și s-a dus la fereastră, cu lacrimi în ochi — de bucurie, de tristețe, de durere, de ușurare și de recunoștință, un amalgam de emoții pe care nu mai reușea să le deosebească. A privit peluzele, nemișcată, până când a auzit ușa de la intrare deschizându-se și vocea lui Dante răsunând în casă. Morana s-a întors spre ușă cu inima la gât și a așteptat să se deschidă.

Și s-a deschis.

Dante și Tristan au intrat, purtând aceleași costume ca dimineață, dar mai șifonate acum. Dante avea cravata strâmbă, iar Tristan nici nu o purta pe-a lui. Dante s-a uitat la ea și i-a zâmbit reținut. Tristan doar a privit-o.

Iar Morana nu s-a mai putut abține.

Fără să ezite, a alergat spre el, l-a cuprins cu brațele pe după gât și l-a strâns cu putere.

A simțit cum el a încremenit de uimire și și-a îngropat fața în scobitura gâtului său.

— Dante, i-a auzit vocea vibrând în piept.

— Aștept afară, a spus Dante.

Morana a auzit ușa închizându-se în spatele lor.

Și a simțit cum a cuprins-o ezitant în brațe, de parcă nu știa cum s-o țină. Morana l-a strâns mai tare pe după gât, ridicându-se pe vârfuri și lăsându-și toată greutatea pe el, lipindu-se pentru prima dată de trupul lui în felul

acela. Treptat, el a îmbrățișat-o mai tare, ținând-o cu un braț de talie și cu celălalt de ceafă.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat-o încet, aproape în șoaptă, iar vocea lui i-a sunat răgușită în ureche.

Copleșită de emoțiile care răbufneau înăuntrul ei, cu ochii înlăcrimați, a clătinat din cap.

— Ești bine? a întrebat-o apoi pe un ton mai relaxat.

Ea a dat din cap, lipită de gâtul lui.

Simțea că îl nedumerea comportamentul ei, dar acum nu-i mai păsa. Merita să îmbrățișeze un om care ținea la ea așa cum ținea el. Iar el merita să fie îmbrățișat de cineva care ținea la el așa cum ținea ea.

Fără să mai rostească un cuvânt, a ridicat-o în brațe și a pornit spre zona cu canapele. Morana s-a agățat de gâtul lui puternic, cu picioarele atârnate prin aer. El s-a așezat pe aceeași canapea pe care stătuse ea mai devreme, iar Morana și-a strâns picioarele ca să se facă comodă, așezându-se călare. A simțit pistolul de la brâul lui apăsându-i coapsa, dar a rămas ghemuită în spațiul cald dintre umărul și gâtul lui.

Mirosul lui, amestecul subtil de parfum și masculinitate, a învăluit-o. Îi simțea venele pulsându-i pe obraz în timp ce se cuibărea la pieptul lui. I-a simțit părul moale între degete, pe când se juca absentă cu șuvițele. Inima lui bătea în dreptul sânilor ei, striviți de pieptul lui. Mușchii fierbinți și tari se mulau pe formele ei, iar șoldurile lor păreau să se potrivească firesc.

Brațele lui îi înconjurau trupul fragil, nemișcate. Nu o mângâiau, nu explorau, nu făceau nimic. Simțea că el era pe jumătate speriat că ar putea declanșa ceva în ea și pe jumătate confuz din cauza motivului pentru care se agăța de el ca un koala de creanga sa preferată.

A rămas minute întregi așa, strâns lipită de el, iar el a lăsat-o să-l îmbrățișeze fără să protesteze. Morana și-a

desprins chipul de gâtul lui, coborând ochii pe mărul lui Adam, scos în evidenţă de gulerul descheiat al cămăşii albe.

A ridicat apoi ochii, încet, până i-a întâlnit privirea. Albastrul intens a făcut-o să ofteze uşor. Nu era privirea alertă a unui prădător, ci una răbdătoare, tandră, aproape inexplicabilă. Aştepta ca ea să-şi explice comportamentul neobişnuit.

Morana şi-a dus mâinile la obrajii lui, cuprinzându-i maxilarul puternic în palme. Barba lui scurtă i-a zgâriat uşor pielea într-un mod care îi trimitea fiori prin tot corpul. Apoi i-a spus, în doar două cuvinte, cu toate emoţiile adunate în inima ei copleşită:

— Mulţumesc.

Tristan s-a încruntat, puţin de tot, şi a înclinat uşor capul spre stânga, încercând s-o înţeleagă.

O clipă mai târziu, a întrebat-o:

— Pentru ce?

Morana i-a mângâiat obrajii cu degetele mari.

— Pentru că-ţi pasă.

Tristan nu înţelegea. Normal că nu. Cum ar fi putut să înţeleagă? Nu cunoştea tot trecutul ei. Nu ştia cât de mult ajunsese să însemne pentru ea. Nu ştia că Morana a văzut ce-i făcuse tatălui ei când o crezuse dispărută. Nu înţelegea, pentru că nu ştia că-i răsturnase din nou lumea cu susul în jos, că-i spintecase pieptul, că-i încălzise sufletul. Acum ştia că nu avea să-i mai fie frig sau să mai fie singură vreodată.

Şi nu avea cum să-i transmită, cum să-i spună toate astea. Aşa că a făcut-o în singurul mod de care era capabilă pe moment.

S-a aplecat şi l-a sărutat pe buze.

El a încremenit.

A încremenit tot.

A strâns-o ușor de șolduri, dar nu s-a mișcat sub ea. Moranei nu-i păsa. L-a îmbrățișat cu toată afecțiunea din inima ei și a înclinat capul, arătându-i tot ce simțea cu o sărutare. I-a ronțăit buzele, le-a sorbit, le-a sărutat cu blândețe, cu respect, oferindu-i tandrețea pe care știa că el n-o primise niciodată în douăzeci de ani.

Iar el a lăsat-o. A lăsat-o să-l scalde în tandrețea pe care o primea. O accepta. Nu a sărutat-o și el, dar nici nu a respins-o.

Morana i-a gustat buzele așa cum își dorise de multă vreme. Înclinându-și capul, și-a unit din nou buzele cu ale lui, lipindu-le o clipă înainte de a-i suge buza de jos. Simțea țepii din barbă zgâriindu-i pielea și firele din jurul gurii înțepând-o ușor.

Cineva a bătut la ușă.

Morana a pus capăt celui mai simplu și mai frumos sărut și s-a uitat în ochii lui.

— Tu, a șoptit ea în spațiul dintre ei, Tristan Caine, ești un om nespus de frumos. Iar inima mea bate pentru tine.

Confuzia și uimirea de pe fața lui erau neprețuite. Ăsta nu mai era Predatorul. Era băiatul care fusese numit monstru pentru că avusese curajul să facă ceea ce trebuia. Apoi îl lăsaseră în urmă, singur, și nimeni nu-i spusese vreodată cât de valoros era. Era băiatul care se îngropase adânc în bărbatul puternic de acum, care nu putea înțelege sau procesa nici acțiunile ei, nici gândurile din spatele lor. Ea pătrunsese dincolo de mască și găsise bărbatul, copilul.

Morana s-a ridicat fără să mai spună nimic. Faptul că a lăsat-o să se ridice arăta cât era de șocat.

Ea a deschis ușa și l-a găsit pe Dante uitându-se la ea și ridicând din sprâncene. Morana a clătinat din cap, iar el a rânjit.

— Ar trebui să mergem la casa mare. E ora cinei, a anunțat Dante, arătând spre ușa de la intrare. Putem vorbi pe drum.

Morana a dat din cap.

— E în regulă dacă las laptopul aici? Am lăsat niște programe pornite și nu m-aș simți confortabil cu ele în casa aia.

— Desigur.

— Ne lași o secundă? a întrebat vocea de whiskey și păcat din spatele ei, adresându-i-se lui Dante.

— Încă o secundă? a rânjit Dante, clătinând din cap și ieșind fără să mai spună nimic.

Morana s-a întors să întrebe despre ce voia să vorbească, moment în care s-a trezit împinsă în peretele de lângă ușă. Uimită, a ridicat ochii, abia reușind să-și tragă sufletul. I-a remarcat expresia sălbatică înainte ca el să-i zdrobească buzele cu ale lui.

Și-a chircit degetele în încălțări și l-a strâns de talie, pipăind arma ascunsă în pantalonii lui. Cu trupul în flăcări, cu inima bătându-i nebunește în piept, Morana s-a lăsat în brațele lui ca nisipul sub valurile oceanului. El a prins-o de păr și i-a dat capul pe spate, devorându-i gura. Era un sărut care nu semăna deloc cu cel de acum câteva minute. Era aspru, aproape dureros de intens, dar ceva pur, ca un curent subtil a trecut prin ei. Morana încă îi simțea confuzia în sărut, dar mai era și altceva acolo. Ceva prețios. Ceva ce nu înțelegea, iar el încerca să-i spună. A întredeschis buzele bucuroasă, iar limba lui a pătruns printre ele, strecurându-se în gura ei înainte de a se retrage. Întregul lui corp a împins-o în perete

— picioarele, şoldurile şi piepturile li se aliniau perfect — şi s-a aplecat, iar ea s-a ridicat pe vârfuri cât de mult putea.

Nenumărate senzaţii îi străbăteau corpul, sângele îi fierbea, arzând fiecare părticică din ea. Tristan a tras cu dinţii de buza ei de jos; ei i-a scăpat un geamăt. El l-a înghiţit, mişcându-şi limba peste a ei, lăsându-le să se împletească o secundă înainte de a se retrage din nou. Morana şi-a înclinat şoldurile spre el, trăgându-l mai aproape în timp ce el îi savura buzele, cu mâinile înfipte ferm, dar delicat în părul ei.

Nu era doar un sărut. Ci mult, mult mai mult de atât.

S-au desprins unul de altul, încercând să respire.

— Cina, a îngăimat ea cu mintea înceţoşată.

— Aş prefera să te mănânc pe tine, i-a răspuns el în şoaptă, sărutând-o febril încă o dată.

Morana s-a pierdut în sărutul lui, îngăduindu-şi să se înece pentru că era ancorată de el. Nu ştia dacă s-au sărutat timp de câteva secunde, minute sau ore. Ştia doar că, după ce s-au oprit, buzele i se umflaseră şi voia mai mult. La fel şi el. O simţea în corpul lui, o vedea în ochii lui albaştri.

— Aşa să mă săruţi data viitoare, i-a zis el, lăsând puţin spaţiu între ei.

Morana şi-a dat ochii peste cap.

— Mulţumesc pentru demonstraţie.

Când el s-a întors spre uşă, i-a zărit gropiţa din obraji. L-a tras înapoi de umăr şi l-a mai sărutat o dată. Gropiţa era de vină. El i-a răspuns la sărut. Iar pasiunea a explodat între ei.

Gâfâind, el a făcut un pas mare înapoi de data asta. Morana şi-a aranjat hainele şi şi-a pieptănat părul cu

degetele. A ieşit în urma lui şi l-a văzut pe Dante, care se uita cu atenţie la gura ei umflată şi la părul ciufulit al lui Tristan.

— Să nu scoţi o vorbă, l-a avertizat Tristan, punându-şi din nou masca obişnuită.

Dante doar a zâmbit, băgând o mână în buzunarul de la pantaloni şi punând-o pe cealaltă pe umărul Moranei pe când se îndreptau spre casa mare. Morana a văzut că Tristan se uita chiorâş la mâna lui Dante, cu care o ţinea de umăr. Tristan a întors apoi capul şi a mers mai departe. Iar ea s-a relaxat în îmbrăţişarea lui Dante.

Era o noapte liniştită, frumoasă. Cerul era încă acoperit de nori, iar luna se întrezărea din spatele lor. Oamenii pe care-i văzuse pe proprietate în timpul zilei erau din nou invizibili. Mergând spre casă alături de cei doi bărbaţi, Morana a pus capăt tăcerii, anunţând:

— Am avut o scurtă discuţie cu domnul Maroni azi. Dar m-am descurcat.

Le-a povestit despre conversaţia lor, cel puţin în parte, şi despre programele la care lucrase toată ziua. N-a menţionat că văzuse filmările de pe camere sau că vorbise cu Amara. A continuat să vorbească în timp ce mergea cuibărită lângă Dante şi alături de Tristan. I se părea ireal. Şi se simţea în siguranţă.

Cu cât se apropiau mai mult de casă, cu atât îi simţea pe cei doi mai încordaţi. La un moment dat, Dante a lăsat braţul în jos şi au intrat în casă. Tristan revenise la atitudinea lui stoică şi rece când au ajuns la uşă. I-a făcut semn să intre în faţa lui. Iar ea a intrat, cu inima şi corpul încă tulburate.

Au intrat în hol. Când uşa s-a închis din urma lor, luând-o prin surprindere, Tristan a tras-o spre el şi s-a uitat în ochii ei. A ridicat mâna şi i-a încercuit cu degetul buzele pline, unde gura lui îşi lăsase amprenta.

RuNyx

— În seara asta.

Morana a respirat adânc și atingerea lui i-a făcut trupul să zvâcnească. A înghițit în sec, dând din cap. El a coborât mâna.

— Fă-i praf, i-a șoptit el.

Ea a zâmbit. Tristan s-a uitat la zâmbetul ei un moment lung, fără să-și ia ochii magnifici de la gura ei.

Și atunci s-a întâmplat cel mai frumos și prețios lucru.

Ochii lui distanți și reci s-au încălzit.

avertizarea

Ceva nu era în regulă.

Un sentiment sâcâitor şi persistent refuza să-i dea pace Moranei. Se uita la ecranul telefonului, urmărind progresul programelor pe care le lăsase să ruleze de la distanţă în casa lui Dante. Niciodată, dar absolut niciodată, software-ul ei nu avusese nevoie de atât de mult timp, indiferent cât de complecşi erau algoritmii. Se mândrea cu asta. Şi totuşi, trecuseră aproape douăzeci şi patru de ore de când lăsase codurile să ruleze, iar progresul, spre surprinderea ei, era abia la patruzeci la sută. Patruzeci la sută, la naiba! Aşa ceva pur şi simplu nu era posibil, decât dacă exista vreo interferenţă externă. Verificase şi nu găsise nimic. Aşa că pur şi simplu nu înţelegea ce naiba putea să dureze atât de mult încât programul ei să progreseze cu viteza melcului.

Nedumerită şi supărată pe propria creaţie, Morana a ieşit pe peluza din faţa casei. Era puţin frustrată, şi nu doar din cauza programului — ci şi a serii trecute.

Cina decursese surprinzător de bine. Desigur, existase o oarecare tensiune ascunsă, dar nici măcar o remarcă tăioasă din partea lui Maroni. El o informase

politicos despre o petrecere pe care o plănuia de ceva vreme, o petrecere ce urma să aibă loc chiar în acea seară, după care rămăsese tăcut pe tot parcursul cinei. Poate că aşa se comporta el de obicei la masă, iar prima ei seară fusese doar o excepţie. Nu ştia exact, dar fusese pregătită pentru o privire greşită sau pentru zâmbetul care o deranja profund. Fusese pregătită pentru câteva cuvinte aruncate pe la colţuri, fie la adresa ei, fie, şi mai rău, la adresa vânătorului care stătea lângă ea şi care, până să se aşeze la masă, făcuse să dispară orice urmă a bărbatului care fusese la casa lui Dante. Dacă buzele nu i-ar fi ars încă din cauza pasiunii pe care i-o stârniseră ale lui, ar fi pus totul pe seama imaginaţiei ei nebune.

Lângă ea nu stătuse Tristan, ci Predatorul tăcut – alert, vigilent. Iar acum, după ce-i văzuse câteva dintre feţe, era uimită de uşurinţa cu care revenea la atitudinea lui obişnuită. Şi nu doar el. Şi Dante se schimbase, iar zâmbetele lui relaxate se transformaseră în rânjete.

Cu cât îi cunoştea mai bine pe amândoi, cu atât înţelegea mai bine cât de mult îşi ascundeau adevăratele lor feţe, la care ea nu avusese încă acces. Unii ar fi putut spune acelaşi lucru despre ea. Dar, cunoscându-se pe ea însăşi, ştia că era vorba mai mult despre cine era sub toată înfăţişarea aceea atent studiată. Se descoperea pentru prima dată în viaţă, pentru că era prima oară când începuse să simtă gustul acelui confort. Cu toate astea, avea un drum lung de parcurs ca să-şi dea seama cine era cu adevărat, fiindcă în adâncul sufletului nu era fiica tatălui ei. Deocamdată, era într-o stare extrem de confuză. La fel ca tot ceea ce ştia în momentul de faţă.

În ciuda a tot ce se întâmplase, încă nu avea încredere deplină în nimeni.

Avea încredere în Tristan şi în Dante mai mult decât avusese vreodată în cineva. Ştia însă că încă mai ţinea o parte din ea ascunsă, mai ales când venea vorba de

Tristan. Avea încredere că el o va proteja. Avea încredere că nu o va răni. Avea destulă încredere în el încât să-şi expună jugulara de fiecare dată. Se ataşa de el într-un ritm rapid, pe care nu putea şi nici nu voia să-l controleze. Însă o parte din ea, una mică, dar puternică, îi spunea să păstreze ceva doar pentru ea, să nu se predea complet. Simţea ceva profund, puternic şi real pentru el. Emoţia pe care el o trezea în ea venea din cele mai frânte părţi ale sufletului ei şi totuşi era cea mai pură emoţie pe care o simţise în viaţă. Îşi dădea seama că el avea puterea să o traumatizeze aşa cum tatăl ei nu reuşise niciodată. Avea puterea, pe care ea i-o oferise, să o distrugă astfel încât nimeni să nu se mai bucure de ea.

Iar părticica aia din ea era măsura ei de siguranţă, acel „pentru orice eventualitate". Pentru că, dacă era să se întâmple asta vreodată, dacă el o trăda şi o lăsa pradă lupilor, ea nu avea să fie doar un miel neajutorat. Părticica aia din ea avea s-o ajute să supravieţuiască. Să se reconstruiască. Era a ei şi numai a ei. Şi habar n-avea cum să i-o ofere, chiar dacă într-o zi şi-ar fi dorit asta. Era doar unul dintre numeroasele motive ale frustrării ei.

Era supărată şi pentru că toate lucrurile comandate ar fi trebuit să ajungă până la prânz, iar acum era deja trecut de amiază. În mod normal, n-ar fi deranjat-o, dar tocmai avusese o confruntare oribilă cu Chiara Mancini în dimineaţa aceea. Femeia superbă îi reamintise într-un mod destul de răutăcios (iar Morana presupunea că era răutăcioasă pentru că, la fel ca toţi cei din casă, auzise episodul pasional dintre ea şi Tristan din urmă cu două seri, după ce o avertizase pe Morana să stea departe de el) de petrecerea pe care o dădea Maroni în seara aceea pentru partenerii lui de „afaceri". Petrecerea se dădea în cinstea unei afaceri importante despre care ea nu trebuia să ştie nimic. Şi, judecând după prima petrecere pe care o văzuse în casă, Morana ştia că trebuia să arate impecabil, mai

ales dacă femeia aia avea de gând să arate uluitor şi să-i facă ochi dulci bărbatului ei. Era o chestie tipic feminină.

Avea nevoie de o rochie.

Un alt motiv pentru enervarea ei era Tristan însuşi. Noaptea trecută, după ce ochii lui îi desenaseră plăceri nenumite pe piele, după ce gura lui îi şoptise pe-a ei aceeaşi promisiune a plăcerii, o condusese în camera ei după cină şi-i deschisese uşa. Şi apoi, pentru prima dată de când îl cunoştea, bătuse în retragere şi o lăsase acolo.

Bătuse în retragere.

Tristan „Predatorul-care-nu-se-teme-de-nimic" Caine bătuse în retragere. Da, nici măcar ei nu-i venise să creadă. Dar o văzuse în ochii lui magnifici.

Se speriase. Ea, cât era de mică, îl speriase, iar el, pe tot parcursul cinei tăcute, avusese destul timp să proceseze orice tâmpenie îi trecuse prin cap.

Aşa că dăduse înapoi. În totalitate. Nu primise niciun mesaj de la el dimineaţă şi nu-l văzuse deloc. Nici măcar de la fereastră. Iar Morana nu ştia dacă să se supere sau să râdă de întorsătura ciudată a situaţiei.

Înţelegea nevoia lui de spaţiu şi toate cele, pentru că într-adevăr avea multe de procesat, iar din ceea ce văzuse la el, procesarea emoţiilor nu era punctul lui forte. Reacţiona mai mult decât gândea sau simţea. Sau cel puţin asta încerca să facă. Şi era un semn bun faptul că era atât de dezechilibrat din cauza ei, pentru că asta însemna că simţea ceva. Aşa că încerca să fie înţelegătoare şi să nu-l cicălească aşa cum îi venea să o facă. Dar trebuia să-şi rezolve problemele astea curând, altfel avea de gând să-i bată la uşă.

Zgomotul unui vehicul mare oprindu-se în faţa porţilor i-a întrerupt şirul gândurilor. Morana a privit cum porţile s-au deschis şi o dubă albă de livrări a coborât pe aleea principală. Oftând uşurată că rezolvase una dintre

probleme, Morana s-a îndreptat spre capătul aleii din fața conacului pentru a-l întâmpina pe băiat și a semna pentru livrare. Abia ajunsese acolo când a observat că bărbații care patrulau proprietatea se opriseră. Se uitau la ea și la dubă, în mare parte curioși, dar toți în alertă. Morana a ridicat din sprâncene. Ce, nimeni nu mai făcea cumpărături online pe aici?

Sunetul portierei deschizându-se i-a distras atenția. S-a întors să-i salute pe cei doi curieri în uniformă care se uitau în jur cam neliniștiți.

— Livrare pentru Morana Vitalio, i-a spus cel mai în vârstă.

Morana a dat din cap și a semnat pe dispozitivul pe care i l-a întins el. Pe urmă, văzând că deveneau din ce în ce mai nerăbdători să plece, le-a spus celor doi să pună toate cutiile pe treptele de la intrare. Nu putea să-i condamne, nu când paznicii stăteau cu ochii pe ei.

După ce au descărcat cel puțin treizeci de cutii, cei doi au dat din cap spre ea și s-au grăbit să urce în dubă. Au dat repede înapoi și au plecat în mare viteză. Morana a oftat, dându-și seama încă o dată că lumea atât de normală pentru ea nu era, de fapt, normală. Cei din afară erau absolut terifiați de lumea asta, cu excepția cazului în care era romanțată în povești.

Clătinând din cap, s-a uitat la cutii și a oftat din nou.

— Văd că deja cheltuiești banii lui Tristan, a spus Chiara din dreptul ușii, aruncând o privire către pachete.

Morana și-a dat ochii peste cap, fiindcă orice urmă de amabilitate dintre ele două dispăruse.

— Verdele nu te prinde, Chiara.

Chiara s-a uitat la rochia ei albastră, apoi a înțeles ce voia să spună. A pufnit cu dispreț.

— O, te rog! Aș putea avea bărbați la ușă, gata să-mi cumpere tot ce-mi doresc. Pot să fac orice vreau.

Morana a dat serioasă din cap.

— Da, în afară de a mă lăsa pe mine în pace.

Cealaltă a strâns din dinți.

— Tristan n-o să te protejeze la nesfârșit, stricată mică.

Morana a luat cu grijă un colet și l-a inspectat, fără s-o bage în seamă.

— N-am nevoie de protecția lui, Chiara. Asta e pentru femei ca tine. Acum, șterge-o. Du-te și pândește, ca o șopârlă ce ești. Am treabă.

A simțit cum cealaltă femeie s-a încordat din cauza respingerii ei. Nici măcar nu i-a păsat. Serios acum, îi era imposibil să înțeleagă cum putuse Tristan să se culce vreodată cu o asemenea femeie fără ca scula lui, destul de impresionantă, să se zbârcească. Chiara s-a tras deoparte, iar Morana s-a cutremurat involuntar. Apoi și-a mutat atenția asupra cutiilor, gândindu-se ce să facă cu ele. S-a gândit că ar putea să roage pe cineva din personal s-o ajute să le urce în camera ei.

Dar cei câțiva oameni din apropiere erau deja ocupați cu alte treburi, făcând pregătiri pentru petrecere, și nu voia să lase coletele nesupravegheate, mai ales după ce cheltuise atâția bani din buzunarul ei.

Zăbovind, fără să știe ce să facă, a simțit că cineva se apropia din spatele ei. S-a întors, ținând cutia ca pe o armă, și a mijit ochii la cei trei bărbați pe care-i văzuse în zonă, cu puști lungi atârnate la spate. Toți erau mai înalți decât ea (ceea ce nu era cine știe ce reper, pentru că înălțimea ei nu era deloc un motiv de laudă), dar doi dintre ei erau cam scunzi, iar al treilea, dintr-un motiv nebunesc, îi amintea de Chris Pine. Scundul, Solidul și Pine o priveau tăcuți.

— Hm, a clătinat Morana din cap din pricina situației ciudate. Pot să vă ajut cu ceva?

Ce altceva puteai să-i întrebi pe fioroșii ăia care patrulau pe domeniul dușmanului cu armele asupra lor?

Scundul a mormăit.

— Ești fata lui Caine?

Morana a simțit că-i zvâcnesc buzele, dar s-a forțat să nu le strâmbe.

— Da.

Scundul și Solidul au dat din cap la unison și s-au îndreptat spre colete, ridicând câteva dintre ele. Fără să mai spună nimic, le-au dus în casă. Morana i-a privit nedumerită, apoi s-a întors spre Pine, care pur și simplu stătea acolo, păzindu-i cutiile.

Oare păşise cumva în altă dimensiune? Ce naiba se întâmpla?

Scundul și Solidul s-au întors cu brațele goale și au luat alte cutii, după care au intrat în casă. Morana a clătinat din cap.

— Nu că mă deranjează treaba asta, dar n-ar trebui să patrulați? a întrebat ea, complet derutată. De ce mă ajutați?

Pine a mormăit, la fel ca Scundul, dar nu i-a răspuns. OK.

După încă două drumuri, când toate cutiile erau sus, Morana s-a uitat la cei trei.

— Mersi.

Mormăieli.

Bărbații ăștia!

Au plecat la fel de tăcuți pe cât veniseră. Morana s-a uitat după ei confuză, punându-și în gând să-l întrebe pe Dante despre episodul ăsta. Sigur aveau un motiv pentru

care se hotărâseră brusc s-o ajute, pentru că nimeni nu ajuta pe cineva doar din bunătatea inimii sale. Mai ales cei trei bărbați care nu făcuseră decât să mormăie.

Când a dat să intre în casă, i-a atras atenția o clădire singuratică, aflată departe în zare, la capătul celălalt al proprietății. Centrul de instruire.

A rămas locului o secundă, tentată s-o ia într-acolo, dar s-a răzgândit. O urmăreau multe perechi de ochi – personalul, paznicii și cine știe pe cine mai pusese Maroni s-o supravegheze. Așadar, aruncând o ultimă privire spre clădire, s-a întors către fiară.

Se lăsase întunericul. Era o noapte fără lună, iar stelele nu se vedeau de nori. Vântul, pătrunzând prin fereastra rămasă deschisă, era rece. Morana s-a uitat pe fereastră la gazonul îngrijit. Pe copacii care mărgineau proprietatea erau agățate șiruri de beculețe frumoase, care luminau întreaga zonă și lăsau lacul și casa din spate în umbră. Oricât de mult s-ar fi străduit, Morana nu putea vedea nimic dincolo de linia copacilor.

Existau șanse să plouă, așa că petrecerea avea să se desfășoare în sala din spatele casei, o zonă în care Morana nu mai fusese până acum. Deși se simțea pregătită, i s-a pus un nod în stomac uitându-se la mașinile care se aliniau pe alee. Bărbați de toate vârstele, îmbrăcați la costum, și femei strălucind la brațul lor ca niște accesorii ocoleau peluzele bine luminate, îndreptându-se către partea din spate a casei, conduși de o mulțime de angajați.

Morana i-a privit pe cei mai importanți oameni din lumea mafiei, recunoscând multe chipuri, chipuri periculoase care zâmbeau, dezvelindu-și dinții ca niște colți. Pe femei le-a observat atent. Unele păreau destul de fericite să fie acolo; altele aveau chipuri impecabile, dar ochi goi, lipsiți de viață. Morana le-a analizat pe toate din camera ei de sus, ferită de ochii lor, pregătindu-se pentru orice și oricine urma să întâlnească. Mulțimi de oameni intrau

necontenit. Luminile de pe proprietate se reflectau în bijuteriile femeilor, pietrele prețioase scânteind în întuneric. Oamenii se gătiseră în cele mai bune haine pentru o invitație din partea lui Maroni.

În mulțimea răzleață, ochii i s-au oprit asupra unui bărbat care urca singur pe aleea pietruită, fără nicio parteneră. Era ceva periculos în felul în care păşea pe pietriş. Morana l-a observat atent, simțind ceva la el care-i amintea mult de Tristan. Nu-i putea distinge înălțimea sau forța din locul în care se afla, dar părea cumva mai în vârstă, pe la treizeci şi ceva de ani. Păşea sigur şi degajat, ceva rar întâlnit în lumea lor. Ținea o mână în buzunarul pantalonilor închişi la culoare, iar totul la el inspira întuneric.

Cu palmele transpirate, Morana s-a întors de la fereastră şi s-a îndreptat spre oglindă. Îşi petrecuse toată după-amiaza aranjându-şi noua garderobă, pe care o adora, şi aruncând constant priviri către telefon pentru vreo actualizare. Programul ei era la şaizeci la sută, iar căsuța de e-mail era goală, fără niciun mesaj nou.

Morana şi-a analizat reflexia cu un ochi format. După ce se îmbrăcase de nenumărate ori pentru cinele tatălui ei, învățase cum să-şi pună în valoare înfățişarea pentru a stârni exact impresia pe care şi-o dorea de la cel care-o privea. Îi plăcea să creadă că era ca un cameleon. Un strop în plus de rimel pentru un aer inocent aici, o rochie vaporoasă pentru delicatețe colo. Ştia cum să se piardă în mulțime. Ştia şi cum să iasă în evidență. Şi îi plăcea să fie subestimată, pentru că astfel avea mereu un avantaj.

Tocmai de aceea oamenii îşi aminteau rareori de ea la evenimente mondene. Dacă voia, trecea pur şi simplu neobservată. Exact ce-şi dorea în seara asta. Inițial, plănuise să farmece pe cineva anume şi să meargă până la capăt în seara asta. Dar, dintr-un motiv necunoscut,

petrecerea asta o neliniștea și acum ar fi vrut din nou să rămână invizibilă. Invizibilitatea îi oferea siguranță. Trebuia să aibă încredere în instinctele ei. Vanitatea putea să mai aștepte.

Era unul dintre motivele pentru care alesese cea mai discretă rochie din noul ei arsenal. Era neagră, cu un decolteu clasic care se oprea deasupra claviculei și mâneci până la încheieturi. Nici partea din spate nu era prea decoltată. Singurul detaliu care adăuga ceva rochiei era crăpătura care-i ajungea până la jumătatea coapsei, dezgolindu-i piciorul doar dacă se mișca. Și-a lăsat părul desprins și s-a machiat discret, ca să nu atragă atenția. Pe urmă, și-a împodobit încheietura mâinii cu o brățară simplă de aur, asortată cu cerceii, și și-a fixat cuțitul pe coapsă. Pantofii aurii cu toc, deși înalți și incomozi, erau necesari. Pentru că nimic nu atrăgea atenția mai mult la o petrecere ca asta decât o femeie care nu purta tocuri.

Pe urmă, Morana a respirat adânc și a ieșit pe ușă cu telefonul în mână. După ce a încuiat ușa după ea și a ascuns cheia în decolteu, a coborât scările. S-a oprit în holul de la parter și a întrebat un angajat unde era sala în care se ținea petrecerea. După ce i s-a explicat, Morana a pornit pe coridorul care ducea în spate.

Cum trecea pentru prima dată prin partea asta a conacului, Morana a înaintat cu pași lenți, lăsându-și privirea să alunece în jur și absorbind fiecare detaliu. Coridorul era gol, cu excepția câtorva membri ai personalului care treceau pe lângă ea ocazional. Era mărginit de picturi superbe, pe unele le recunoștea ca fiind clasice, pe altele nu le recunoștea deloc. Aproape două minute mai târziu, pe unul dintre pereții coridorului a apărut o ușă neagră. Morana s-a uitat la ușă, întrebându-se ce se afla dincolo de ea. Știa că la parter nu erau dormitoare. Ar fi putut fi biroul lui Maroni. Sau poate altceva.

Știind că nu era momentul potrivit pentru a-și satisface curiozitatea și convinsă fiind că era o cameră supravegheată, a trecut mai departe, simțind fiori de groază pe piele. Neputând să-și explice sentimentul pe care îl avea, s-a întrebat dacă nu cumva putea să nu participe la petrecere și să se ducă pur și simplu acasă la Dante și să stea acolo. Era convinsă că nu s-ar fi supărat. Dar ceva îi spunea și că trebuia să meargă mai departe.

Pregătindu-se sufletește atât cât putea, Morana s-a oprit în cele din urmă în capătul coridorului, în fața ușilor duble și mari de mahon. S-a uitat la ușă, la lemnul sculptat în modele complicate și la clanțele de alamă lustruită. Indiferent ce fel de persoană era Maroni, avea gusturi fine, nu țipătoare ca tatăl ei. Toată casa gemea de bun-gust și rafinament.

Adunându-și curajul și sperând să-l vadă pe Dante sau pe Tristan înăuntru, Morana a răsucit clanța și a împins ușa încet, doar cât să se strecoare înăuntru fără să atragă prea multă atenție. A reușit. Nimeni nu s-a uitat la ea când s-a îndreptat spre un colț întunecat al camerei, în dreptul unui stâlp. Și-a luat un pahar de pe tava unui ospătar și s-a cuibărit într-un ungher. Era locul perfect de unde putea să supravegheze împrejurimile.

Inima îi bătea cu putere dintr-un motiv pe care nu putea să-l înțeleagă. Stăpânindu-și tremurul ușor al mâinii, a luat o gură de șampanie și s-a uitat de jur împrejur.

Încăperea era imensă. Erau deja cel puțin cincizeci de oameni înăuntru și alți oaspeți intrau pe ușa dinspre peluze, dar sala părea goală. Spre marea ei uimire, invitații se opreau mai întâi lângă ușă și predau armele membrilor personalului care stăteau în prag. Uluită, Morana și-a dat seama că era un fel de petrecere fără arme. Nici măcar nu știa că exista așa ceva, mai ales în lumea lor.

Iar ea avea un cuțit legat de coapsă.

Orchestra cânta în surdină pe fundal, într-un colț al sălii, în partea opusă față de ea. Chiar în fața muzicanților se afla o zonă mică și liberă, probabil ringul de dans. Ospătarii roiau cu pahare și aperitive perfect echilibrate pe tăvile de argint. La capătul sălii se afla o masă lungă, împodobită cu vase, platouri și scaune. Era un bufet. Minunat.

Încăperea era decorată elegant, la fel ca restul casei. Tavanul înalt era împodobit cu un candelabru care nu era aprins. În schimb, aplicele joase de pe stâlpi răspândeau o lumină intimă în întreaga încăpere. Totul avea un aspect medieval — lumina, oamenii, ambianța.

Lorenzo Maroni stătea lângă ușa de la intrare, sorbind dintr-un pahar de cristal ceea ce părea a fi whiskey. Morana l-a urmărit din locul ei, dorind să vadă cum interacționează cu oamenii lui. Privindu-l cu uimire, a observat cum bărbați în toată firea se apropiau de Maroni, care stătea pe loc ca un împărat. Apoi, îi luau mâna și-i sărutau degetele. Maroni, la rândul lui, le oferea un zâmbet și câteva cuvinte pe care ea nu le putea deslușI. De asemenea, lua mâinile doamnelor care-i însoțeau și le săruta degetele, ca un adevărat gentleman.

Văzându-l așa, Morana a înțeles de ce fermeca bărbații și femeile deopotrivă. Era șarmant, bogat și puternic. O combinație care, amestecată cu pericolul, atrăgea oamenii la el. Era liderul uneia dintre cele mai mari organizații mafiote din lume. Emana siguranța autorității. Era Copoiul, iar reputația lui era cunoscută de toată lumea.

Și atunci s-a întâmplat cel mai fascinant lucru.

Predatorul a intrat pe ușă.

Morana s-a forțat ca, măcar de data asta, să nu se lase vrăjită de el, ci să observe reacția celorlalți la prezența lui.

Energia din încăpere s-a schimbat. Aerul vibra pe deasupra oamenilor care s-au întors să-l privească. Bărbaţii şi-au îndreptat spatele, iar femeile au tras aer adânc în piept.

Iar Lorenzo „Copoiul" Maroni a pierdut siguranţa autorităţii sale. Bărbatul care-i săruta degetele s-a oprit la mijlocul gestului să se uite cum trece Predatorul. Iar Maroni s-a crispat, precum un împărat care simte cum vibrează în sală ameninţarea la adresa tronului său.

Era *fascinant*.

Morana nu ştia dacă cei din încăpere reacţionau aşa din cauza zvonurilor că el ar fi moştenitorul sau pentru că era o anomalie. Sau poate pur şi simplu pentru că era el. Dar un lucru era cert: stârnea o reacţie. Iar ceea ce o fascina era faptul că nici nu se hrănea din reacţia asta, nici nu o respingea. Pur şi simplu exista.

În cele din urmă, privirea i s-a oprit asupra lui, urmărindu-l cum păşea cu încrederea pe care o purta ca pe a doua piele. Trupul îi era conturat perfect de costumul negru, cămaşa neagră, fără cravată. Toţi ceilalţi purtau cravată. Un zâmbet abia perceptibil i-a încolţit pe buze la vederea actului sfidător de răzvrătire, iar privirea i-a zăbovit pe pielea gâtului şi a pieptului dezgolit de gulerul cămăşii descheiate. La naiba, costumul ăla îi venea prea bine!

Nu se oprise la uşă să predea vreo armă. Morana nu ştia dacă asta era pentru că nu purta una sau pentru că era atât de sigur pe el, încât nimeni n-ar fi îndrăznit să-l controleze.

Nu era acelaşi bărbat care o lăsase aseară la uşa camerei şi fugise cât mai repede de acolo. Nu era nici măcar bărbatul care o trântise de perete, lăsând-o cu buzele umflate. Nu, era bărbatul care o urmărise în baia restaurantului duşmanului său şi o posedase cu mâna

apăsată peste gură. Era bărbatul care o atinsese după ce o lipise de peretele casei tatălui ei. Era bărbatul ale cărui priviri purtau moartea, dar îi desenau viaţa pe piele.

Şi o excita. Ambele lui laturi o excitau — atât băiatul singuratic pe care îl zărise ieri, cât şi bărbatul intimidant pe care îl observa acum.

După ce a luat încă o gură ca să-şi răcorească pielea ce i se încingea rapid, Morana a observat că Tristan s-a dus către Maroni şi i-a spus ceva care l-a făcut să se crispeze şi mai tare. Bărbatul mai vârstnic i-a alungat pe ceilalţi de lângă el şi i-a zis ceva lui Tristan. Tristan şi-a scos telefonul şi a scris ceva, dând din cap către Maroni.

Pe urmă, de parcă i-ar fi simţit privirea, a încremenit.

Şi-a rotit ochii prin încăpere, până ce s-au oprit la ea, în colţul întunecat.

Se aştepta s-o admire, să-şi lase privirea să zăbovească asupra ei aşa cum se obişnuise, să-şi lase ochii magnifici să cutreiere pe pielea ei şi s-o încingă.

Dar nu a făcut nimic din toate astea. În schimb, când a văzut-o acolo, când şi-a dat seama a cui era privirea pe care o simţise, a coborât pur şi simplu ochii din nou la telefon, fără ca ceva în postura lui să se schimbe.

Ce naiba?

Morana a simţit cum îi înţepeneşte trupul şi l-a pironit cu privirea. Furia a luat locul electricităţii care-i pulsa prin vene. Era acolo, la o petrecere unde nu cunoştea pe nimeni, iar el nici măcar nu se obosea s-o privească. Nu îşi dăduse seama cât de mult se bazase pe privirea lui până când el alesese, în mod deliberat, să i-o refuze. Ochii lui fuseseră mereu ai ei, singurul lucru pe care nu i-l ascunsese niciodată. Chiar şi în cele mai vulnerabile sau brutale momente, ochii lui zăboviseră asupra ei.

Oricare ar fi fost motivele pentru care o evita, acum nu-i mai păsa. Se expusese în fața lui cu o zi înainte și-i oferise spațiul de care avea nevoie. Dar comportamentul său o înfuria. Știa că nu o respingea, ci doar își lua timpul necesar să proceseze totul. Și totuși, oricât de irațional ar fi fost, furia mocnea în ea și o enerva cumplit.

Clocotind de nervi din cauza lui și a ei înseși pentru că-i acordase o putere atât de mare, Morana n-a remarcat că cineva se oprise lângă ea, până când n-a simțit prezența unui trup cald alături. Încremenită, cu tot corpul încordat, s-a întors și l-a văzut pe bărbatul pe care-l zărise de la fereastră, cel care venise singur. Stătea lângă ea și privea în jur.

— Ne reîntâlnim, domnișoară Vitalio, a spus cu o voce gravă, masculină.

Morana a dat să se întoarcă și să-l privească, dar el a oprit-o.

— Nu te întoarce. E o chestiune de viață și de moarte.

— De viață și de moarte? a întrebat Morana, simțind ceva periculos.

— Moartea ta, domnișoară Vitalio, a răspuns el simplu.

Morana l-a privit cu coada ochiului, dar nu a văzut decât umbre.

— Bărbatul de la aeroport.

— Într-adevăr, cel mai bun prieten al tău, Morana, a spus el cu voce calmă. Trebuie să știi ceva.

Morana a devenit atentă, extrem de intrigată, dar și temătoare.

— Nu mai vorbi în doi peri.

— Foarte bine, a spus el încet. Înainte ca iubitul tău să se uite la tine și să mă vadă, a remarcat el cu o notă de amuzament în voce.

Morana aproape s-a întors.

— Îl cunoști pe Tristan?

— E treaba mea să cunosc diverse lucruri.

— Ce-ai vrut să spui când ai zis că ești noul meu cel mai bun prieten? a întrebat Morana, trecând direct la subiect.

— Dușmanul dușmanului tău, Morana, a spus el încet.

Melodia s-a terminat și a început alta.

— Avem interese comune.

— Și care ar fi acelea? a întrebat Morana, uitându-se la cuplurile care dansau.

— Sfârșitul Alianței.

Cuvintele lui au lăsat-o înmărmurită. Inima îi bătea cu putere când Morana a șoptit în direcția lui:

— Ce vrei să spui?

Bărbatul nu rata nicio măsură muzicală. Morana nu simțea că i-ar fi privit cineva, mai ales fiindcă stăteau în colț, ascunși de cei din sală, dar inima îi bătea nebunește.

— Vreau să spun că aș dori să aflu ce s-a întâmplat în oraș acum douăzeci de ani, a spus el calm, chiar în dreptul urechii ei.

— De ce? a întrebat Morana.

Bărbatul a rămas tăcut o clipă.

— Din motive personale. Tu ai fost una dintre fetele dispărute și vrei să afli același lucru. Iar eu am informații.

Morana a procesat vorbele lui.

— Cum aș putea să am încredere în tine?

— Nu poţi. Şi nici n-ar trebui, a spus el clar. Dar nici nu-mi stai în cale, aşa că eşti în siguranţă din partea mea.

Morana a ridicat capul şi l-a măsurat din priviri. Nu-şi dădea seama dacă mintea sau nu. A stat puţin pe gânduri.

I-a simţit apoi buzele lângă ureche.

— Ca să-ţi arăt că sunt de bună-credinţă, am să-ţi împărtăşesc o informaţie pe care am aflat-o întâmplător, a spus el atât de discret, încât abia i-a auzit cuvintele pe deasupra muzicii. Cineva de la petrecere o să încerce să te omoare în seara asta.

Morana a inspirat brusc. Bărbatul a continuat fără să se oprească.

— Şi nu, n-am înscenat eu totul doar ca să-ţi câştig încrederea. Pur şi simplu am interceptat informaţia şi am venit la petrecere ca să te avertizez.

— Stai, ai venit aici ca să mă avertizezi? De ce? a întrebat ea, nedumerită.

— Pentru că vreau să aflu adevărul şi tu mă poţi ajuta.

Ea a înghiţit în sec. El a dat din cap.

— Supravieţuieşte în seara asta. Şi caută-mă mâine. 459.

— Ăsta e numărul tău?

— Cu cine vorbeşti?

Vocea de whiskey şi păcat l-a întrerupt pe bărbat.

Morana s-a întors şi a găsit locul de lângă ea gol. A simţit mâini familiare alunecându-i pe şolduri, trăgând-o spre trupul vânjos de bărbat. Şi-a îndreptat atenţia către cel care o ţinea de şolduri, ameţită de întâlnirea de mai devreme.

— L-ai văzut pe bărbatul care stătea lângă mine? l-a întrebat ea.

În loc de răspuns, a tras-o cu putere spre el. A început o melodie cunoscută, o versiune a piesei *Wicked Games* care îi plăcea. Și se potrivea în context.

Mâinile de pe șolduri o țineau pe loc. Morana a revenit încet în prezent și și-a ridicat brațele pe gâtul lui. Au început să se miște, strâns îmbrățișați.

— Ce bărbat? i-a șoptit Tristan la ureche, la fel cum făcuse și celălalt.

Doar că, de data asta, șoapta i-a stârnit un fior delicios pe șira spinării, până în adâncul ființei ei, iar vocea de whiskey și păcat i-a alunecat pe corp.

Dregându-și glasul, Morana i-a explicat.

— Un bărbat. Mi-a zis adineauri că cineva de aici o să încerce să mă omoare în seara asta.

atacul

Era fascinant să-i simtă reacţia corpului la veştile primite, în loc să o observe doar. Morana a simţit cum muşchii i s-au încordat treptat — mai întâi mâinile, apoi braţele, pieptul şi, în cele din urmă, umerii — până când, pentru o clipă, a rămas complet nemişcat. Îl mai văzuse reacţionând aşa de nenumărate ori, dar să simtă asta era altceva. Mult mai intim.

Amintindu-şi deodată că era supărată pe el, Morana a făcut un pas înapoi. Sau măcar a încercat, fiindcă s-a trezit trasă din nou către corpul lui. Mâinile lui i-au alunecat pe şolduri cu un gest care n-ar fi scăpat nimănui. El a început din nou să se mişte, iar corpurile lor se potriveau ca piesele dintr-un puzzle.

Morana a simţit de data asta mai multe perechi de ochi asupra ei când el a învârtit-o, nu cu măiestrie, ci într-un ritm pe care trupul ei îl urma cumva. Nimeni n-ar fi spus despre el că era un dansator grozav, dar era al dracului de sexy. Era senzualitatea întruchipată, rotindu-şi şoldurile împreună cu ale ei, imitând o mişcare mai intimă. I-a desfăcut picioarele cu coapsa pentru o secundă şi i-a atins sexul în treacăt înainte de a reveni în poziţie.

Cântăreața a cântat la microfon mai mult în șoaptă *I don't wanna fall in love with you*[1]. El a lăsat-o ușor pe spate, trecându-și nasul pe linia gâtului ei. Apoi a ridicat-o, cu mâinile așezate la baza feselor, și i-a strivit sânii cu sfârcurile întărite de pieptul lui, apropiindu-și gura de urechea ei. Morana l-a auzit respirând întretăiat, pe jumătate în erecție.

Fără să-i pese de spectacolul acesta neobișnuit pe care îl dădeau, Morana i-a inhalat mirosul, un amestec de mosc și masculinitate, care-i era de acum familiar, chiar reconfortant.

— Se pare că te-ai săturat să mă eviți, domnule Caine, a remarcat ea cu răsuflarea tăiată, folosindu-i intenționat numele de familie.

El nu a răspuns, însă și-a încleștat mâinile mai tare pe trupul ei.

Morana a oftat, clătinând din cap.

— Data viitoare când ai nevoie de o pauză, spune-mi și gata. Suntem sinceri unul cu altul, mai știi?

Tristan n-a spus nimic. Știa că n-o să spună nimic, nu când erau alți oameni în jur, oameni neprietenoși, care îl urmăreau ca niște ulii. Era încă Predatorul. Numai că el executa un adevărat dans de împerechere, în văzul tuturor, fără să-i pese de cei care priveau. Uneori, Morana nu reușea să-l înțeleagă.

Melodia s-a terminat și a început una pe care n-o cunoștea. Nasul lui i-a atins lobul urechii, făcând-o să simtă cum năvălea sângele în locul acela.

— Ai cuțitul la tine? i-a murmurat în ureche, părând în ochii tuturor care i-ar fi privit ca un iubit care șoptea vorbe dulci.

---

1 Nu vreau să mă îndrăgostesc de tine (în lb. engl. în orig.) (n. red.).

Morana a rămas relaxată în brațele lui, dând din cap peste umărul lui și apăsându-și nasul în V-ul creat de cămașă.

El i-a atins fundul cu mâna.

— Dă-mi-l mie, a spus Tristan, pe jumătate afirmând, pe jumătate rugând.

— De ce? a întrebat Morana, cu mintea în alertă.

El a rămas tăcut o clipă, pe urmă a șoptit încet:

— Ai încredere în mine.

O, ar fi vrut să aibă încredere! Cât de mult ar fi vrut! Dar obiceiurile vechi o făceau să ezite, să stea în dubii. Dacă îi dădea cuțitul, rămânea neînarmată și el știa asta. Și, cu toate astea, i-l cerea. Trebuia să existe un motiv bun, un motiv pe care pur și simplu nu putea să i-l împărtășească în contextul acela.

Cu ochii închiși, cu noduri în stomac, Morana a sărit de pe o altă stâncă. A ridicat piciorul stâng și l-a înfășurat pe șoldul lui fără să spună nimic, iar mâna lui a coborât automat să-i susțină coapsa. Tristan s-a răsucit, ascunzându-i piciorul expus de ochii iscoditori și trecându-și degetele peste bareta ce ținea cuțitul. Stăpânindu-și fiorul care i-a străbătut corpul când degetele lui au mângâiat-o încet, Morana s-a agățat de umerii lui. A simțit cum pieptul lui se ridică odată cu respirația, apăsând ferm asupra ei. Aerul din jurul capului ei vibra de energia lui. Cu o mișcare bruscă, Tristan a scos cuțitul din teacă și a luat mâna de pe coapsa ei.

Morana a pus piciorul jos exact când s-a terminat melodia.

Și a simțit cum a sărutat-o ușor pe lobul urechii.

N-a apucat să proceseze micul său gest, că el a dat înapoi și a plecat, lăsând-o cu gura căscată pe ringul de

dans. Controlându-şi repede expresia facială, Morana l-a privit din spate, neputând înţelege ce se întâmplase.

Deodată, a devenit conştientă că toţi se uitau la ea pe furiş, aşa că a lăsat capul în jos şi a luat-o spre uşă. Din fericire, n-a apărut nimeni în calea ei s-o oprească. Ieşind pe peluză, Morana şi-a scos pantofii cu toc, şi-a ridicat poalele rochiei şi s-a îndepărtat de casă, afundându-şi degetele în iarba umedă, plină de rouă. Aerul rece era revigorant. Sunetele petrecerii s-au estompat în fundal şi ea a continuat să străbată gazonul. Îndreptându-se spre liziera copacilor, a cugetat la tot ce se întâmplase.

Un bărbat misterios venise la petrecere doar ca s-o avertizeze despre o posibilă tentativă de asasinat. Mai mult, venise pentru că, din câte spunea el, aveau acelaşi scop — să descopere ce se întâmplase cu Alianţa în urmă cu douăzeci de ani. Iar motivele lui erau personale. Morana nu ştia ce să creadă. Era un om periculos, cu siguranţă, dar nu simţise nicio urmă de energie dubioasă din partea lui. Mai important, nu simţise c-ar fi avut vreun interes tipic masculin faţă de ea. Deşi dansaseră aproape unul de altul, antenele ei nu-i trimiseseră niciun semnal nepotrivit.

Şi mai era şi felul în care Tristan pusese capăt conversaţiei lor. Judecând după modul în care o evitase încă de seara trecută şi îşi ferise ochii de ea mai devreme, Morana crezuse că nici nu avea să-i vorbească, darămite să danseze cu ea. Şi cu toate că nu fusese extrem de prietenos, reuşise cumva să o îmbuneze. O ţinuse în braţe, nu într-un mod posesiv, ci cu încrederea unui bărbat care ştia că i se oferise. Dar natura foarte publică a gestului său fusese interesantă. Morana nu-şi dădea seama ce încerca el să facă. Crezuse că avea s-o ajute să nu atragă atenţia. În schimb, o scotea în lumina reflectoarelor. Şi cumva, în ciuda numeroaselor perechi de ochi care-i priveau, o

făcuse să-şi predea arma, cedându-i astfel încă o mică parte din ea.

Şi pe urmă îi sărutase naibii urechea. Urechea. Pe bune?

Morana şi-a atins lobul, acolo unde buzele lui o atinseseră încet, şi şi-a frecat urechea să scape de senzaţie. Doamne, tare derutant mai era!

În cele din urmă, a ajuns la marginea copacilor, aşteptând să i se obişnuiască ochii cu întunericul. Lacul se unduia calm la câţiva metri de ea, iar vântul dansa pe deasupra apei cu o adiere uşoară. Morana a făcut câţiva paşi, încovoindu-şi degetele în iarbă şi uitându-se la căsuţa de lângă lac.

Casa lui. Căminul lui? Nu ştia.

De aproape, a privit clădirea cu atenţie. Era aproximativ de aceeaşi dimensiune ca cea a lui Dante. În faţă se afla o verandă, pe care trona un şezlong din lemn, confortabil, aşezat cu faţa spre lac. Morana şi l-a imaginat stând acolo seara, privind lacul, complet singur, fără nimic altceva în viaţă decât ceea ce-şi construise singur. L-a văzut cu ochii minţii stând acolo, noapte de noapte, privind aceeaşi lună pe care o privise şi ea, fără să ştie măcar de existenţa lui. Dar el ştia de existenţa ei. Şi l-a imaginat cum se agăţa de gândul la ea, de singurul scop pe care-l avea în viaţă, singur pe întuneric. Şi l-a imaginat gândindu-se la ea.

Atrasă de casă ca o molie de flacără, a făcut încă un pas spre ea. Apoi a ezitat o secundă, iar pasul i-a şovăit. Nu trebuia să facă asta. Nu. Nu fără invitaţia lui.

Inspirând adânc, s-a abătut de la potecă şi s-a îndreptat spre lac, oprindu-se exact în locul unde îi văzuse ieri pe el şi pe Dante. Locul avea o linişte aparte, departe de agitaţia casei principale. A întors capul şi privirea i s-a oprit asupra ferestrei camerei sale, văzută acum din altă

perspectivă. Conacul era scăldat în lumină, iar fereastra ei era perfect vizibilă de unde stătea. Putea să-şi imagineze silueta reflectată în cameră, aşa cum o văzuse el de aici.

Pe când contempla toate astea, cineva a ieşit dintre copaci şi a venit spre ea. Era un om pe care nu-l cunoştea şi nu-l mai văzuse niciodată.

Inima a început să-i bată cu putere.

Bărbatul pe care nu-l recunoştea era îmbrăcat în negru, părul blond îi lucea în întuneric şi se uita la ea pe deasupra pistolului cu ochii reci şi morţi. Morana a înghiţit în sec, respirând ca să-şi domolească bătăile inimii.

— Cine te-a trimis? a întrebat calmă, de parcă n-ar fi văzut moartea cu ochii.

El nu i-a răspuns. Nici nu se aştepta la asta.

Cu mintea în alertă, Morana a strâns degetele pe cureaua încălţărilor cu toc. Putea să le folosească. Să arunce cu una în armă şi să se ferească. Putea apoi să sară în apă, pentru că nu era de ajuns să fugă. Dacă fugea, el avea s-o urmărească, poate chiar s-o împuşte. Ar fi fost o ţintă mai uşoară dacă fugea. Lacul ar fi fost un spaţiu mai greu de manevrat, iar întunericul i-ar fi devenit aliat. S-ar fi putut ascunde cu uşurinţă în adâncimile lui mocirloase pentru o vreme.

În timp ce-şi făcea toate aceste planuri, Morana nu-şi lua ochii de la asasin.

De nicăieri, a văzut vârful unui cuţit care s-a lipit de gâtul bărbatului.

— Doamna te-a întrebat ceva.

Morana a văzut, şocată, reacţia asasinul la vederea cuţitului şi la auzul vocii aceleia. Whiskey, păcat şi moarte. Atâta moarte!

De unde naiba apăruse? Ea rămăsese tot timpul cu faţa spre copaci şi nu văzuse nici măcar o umbră strecurându-se printre ei. Cum?

Asasinul a tras piedica armei. Vârful cuţitului a apăsat un punct al gâtului, ca o mustrare tacită — acel punct despre care Predatorul îi spusese Moranei că te face să sângereze lent şi să-ţi doreşti moartea. Îi făcuse şi o demonstraţie la prima lor întâlnire. A văzut o picătură de sânge alunecând încet pe hainele negre ale asasinului.

— Sunt la distanţă de o secundă de a-ţi tăia gâtul, l-a avertizat Tristan, cu o voce atât de ameninţătoare, încât Morana s-a cutremurat. Îţi sugerez să începi să răspunzi la câteva întrebări.

Asasinul s-a uitat la ea.

— N-ar fi trebuit să dezgropi morminte vechi.

Ea n-a apucat să clipească, fiindcă bărbatul şi-a răsucit braţul, a întors arma şi s-a împuşcat în cap.

Moranei i-a scăpat un ţipăt şi şi-a dus mâinile la gură, în timp ce şocul îi străbătea corpul, privind cum asasinul, acum mort, s-a prăbuşit la pământ, împroşcându-l de sânge pe Tristan. A rămas pironită pe loc, încălţările i-au căzut din mâinile amorţite şi l-a văzut pe Tristan punând cuţitul în buzunar şi aplecându-se să pipăie cadavrul în grabă.

Morana a rămas împietrită.

Tristan a găsit un portofel, l-a scos şi a scotocit înăuntru, apoi l-a băgat în buzunar. S-a oprit brusc, de parcă şi-ar fi amintit că ea era încă acolo. Şi-a ridicat chipul stropit de sânge, foarte mult sânge, cu o strălucire rece în ochii albaştri. Ochii lui au examinat-o rapid, cu atenţie, înainte să-i întâlnească pe-ai ei.

— Întoarce-te în casă, i-a ordonat el încet, fără să se ridice.

Morana a deschis gura să spună ceva, dar el a clătinat din cap o singură dată, amuțind-o pentru prima dată. Nici nu știa ce ar fi vrut să spună. I se golise mintea. Însăși ideea de a rămâne acolo, lângă cadavru, a îngrețoșat-o brusc.

A înghițit în sec, uitându-se la casa aflată la câțiva metri distanță, apoi s-a oprit o secundă și s-a întors din nou spre el cu o întrebare mută în privire.

Ochii lui ardeau. Și nu i-a răspuns.

Descurajată că n-o invitase nici de data asta, Morana a oftat și l-a ocolit pe Tristan, apoi cadavrul, ca s-o ia spre copaci.

— Și trimite-i mesaj lui Dante, a spus el din spatele ei, vorbind la fel de încet.

Se purta în stilul său obișnuit, dar ceva clocotea sub suprafață, cum nu-l mai văzuse până atunci.

— Spune-i să vină încoace.

Morana a dat din cap, a găsit numărul în telefon și a sunat. Dante a răspuns la al doilea țâr.

— Morana, a zis el pe un ton neutru.

Pe fundal, se auzeau sunetele de la petrecere.

— Trebuie să vii la lac, i-a cerut ea cu un ton neutru, care a luat-o prin surprindere.

Părea calmă, prea calmă.

Dante a făcut o pauză.

— Sunteți bine?

Morana s-a uitat la cadavru, apoi la Tristan, care verifica arma asasinului. Și a înghițit în sec.

— Așa cred.

— Ajung în cinci minute.

Dante a închis, iar Morana i-a transmis mesajul lui Tristan. El a dat din cap şi s-a uitat spre casă cu subînţeles.

Morana a ezitat, parcă vrând să rămână şi să ajute. Dar nu ştia nimic despre cum să te ocupi de un cadavru şi ce să faci cu el. Nu era punctul ei forte. Şi a înţeles, uitându-se la faţa spulberată a asasinului, că nici nu voia să devină vreodată punctul ei forte.

— Trebuie să pleci acum, i-a spus Tristan, încă ghemuit pe jos.

Avea nevoie ca ea să plece ca să-şi poată face treaba. Îi distrăgea atenţia în momentul ăla. Când şi-a dat seama, Morana a dat din cap şi s-a întors spre casă cu paşi grăbiţi, fără să mai privească în urmă. Din fericire, nu s-a întâlnit cu nimeni pe drum. A intrat pe uşa principală, a urcat scările şi s-a dus direct în cameră, încuind uşa în urma ei.

A reacţionat abia după ce a respirat adânc. Cu mâinile tremurând, şi-a scos rochia şi bijuteriile, le-a dat deoparte şi s-a dus la duş. După ce a păşit în cabină, a închis ochii şi a lăsat apa caldă să cadă peste ea. Imaginea asasinului care se împuşcase în cap şi a sângelui care îl stropise pe Tristan i se întipărise în memorie. Frecându-şi pielea, de parcă ar fi fost şi ea murdară de sânge, Morana s-a înfiorat sub apa caldă. Tremura, deşi încerca să se calmeze.

Era OK. Nu se întâmplase nimic. Ea era bine. El era bine. Ea era bine. El era bine.

A repetat cuvintele în gând ca pe o mantră, iar inima a început în cele din urmă să bată într-un ritm normal. Răsuflând adânc, a oprit apa şi s-a înfăşurat într-un prosop. Creierul ei punea în sfârşit totul cap la cap.

Tristan întinsese o capcană.

Ca un adevărat prădător, îi luase cuţitul, probabil pentru că el nu era înarmat, şi o lăsase pe ringul de dans.

Ştiuse că ea o să fugă şi că asasinul o s-o urmărească. Fără ca ea sau asasinul să ştie, o luase apoi pe urmele lor. Apoi, îl adusese pe celălalt exact acolo unde îl voia — cu cuţitul la gât.

După ce s-a îmbrăcat cu pijamaua nouă şi drăguţă, cuprinsă de o senzaţie confortabilă, Morana a urcat în pat şi a stins lumina. Cu ochii deschişi, se uita la luminile de afară care jucau pe tavan. Era încă surprinsă de cum decursese întreaga seară, de întâlnirea cu bărbatul care era „noul ei prieten", de felul în care Tristan reacţionase la petrecere şi de tot ce se întâmplase pe malul lacului.

Ultimele cuvinte ale asasinului îi răsunau în minte. Cuvintele pe care le spusese chiar înainte să se sinucidă. Ea dezgropa morminte vechi şi cineva voia neapărat să le păstreze neatinse. Dar chestia era că habar n-avea ce anume dezgropa şi cine voia atât de mult s-o amuţească, încât trimisese un asasin în casa familiei Maroni. Nu îi scăpase din vedere faptul că oricine avea curajul să trimită un intrus pe proprietatea lui Maroni era fie extrem de disperat, fie lipsit de frică. A luat în considerare posibilitatea ca Maroni însuşi să fie în spatele tentativei de asasinat, dar a respins imediat ideea. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva, Tristan l-ar fi suspectat pe el primul. Tristan ar fi luat-o razna, lucru pe care Maroni nu şi-l permitea acum, dintr-un motiv sau altul. Nu putea fi nici tatăl ei, nu după scena pe care o văzuse între el şi Tristan.

Iar el o protejase din nou.

Nu voia să fie protejată, dar era suficient de realistă să ştie că doar protecţia lui Tristan o ţinea în viaţă în lumea în care trăia, mai ales cu duşmanii pe care şi-i făcuse cu bună ştiinţă. Şi îi era recunoscătoare pentru asta.

Uitându-se la tavan, şi-ar fi dorit ca el să-i fi spus să meargă la el acasă. Sigur, era curioasă să-i vadă casa, dar

mai mult ar fi vrut să fie invitată acolo unde nu intrase nimeni cu el. Își dorea ca, într-o zi, să privească tavanul din patul lui, cu trupul lui dormind alături de al ei.

Dar nu avea suficientă încredere în ea pentru asta, cel puțin nu încă. Și, sincer, nici nu-l putea învinovăți. Deși era mai deschisă față de el, și ea îi ascundea o parte din sine. Făceau progrese, dar, Doamne, cât de lent le făceau! Tot ce spera era să continue să meargă înainte, nu să facă pași înapoi. Era dispusă să-i ofere tot timpul de care avea nevoie pentru a se împăca cu situația, dar știa că trebuia să-l încurajeze să comunice — dacă nu prin cuvinte, atunci prin alte mijloace.

Oftând, și-a golit mintea de tot ce se întâmplase în seara aia și le-a lăsat pe toate pentru a doua zi. Apoi a închis ochii și s-a lăsat furată de somn.

Ceva a trezit-o.

Morana a rămas relaxată, cu ochii închiși și și-a lăsat simțurile să exploreze camera. I s-a ridicat părul pe ceafă. În cameră era lumină — lumină pe care o simțea dincolo de pleoape.

Cu nervii întinși și un nod în stomac, Morana a deschis ochii foarte puțin.

Ușa era deschisă.

Inima a început să-i bată cu putere.

S-a întins automat spre cuțitul de sub pernă, dar n-a găsit nimic. Cuțitul era încă la Tristan. Futu-i!

Fără să mai stea pe gânduri, a întins mâna spre veioza de pe noptieră. Căuta ceva cu care să se apere, când o siluetă mare s-a apropiat de ea.

RuNyx

Morana a deschis gura să strige.

Dar perna care i-a fost pusă pe față a înăbușit zgomotul.

alinarea

Ce se spune despre viaţa care ţi se derulează în faţa ochilor în momentul judecăţii finale? O minciună.

În clipa aia, nicio licărire, nicio amintire din trecut nu i-a invadat mintea Moranei, nimic altceva decât nevoia primordială de supravieţuire, care îşi croia drum disperat în prim-plan, în timp ce perna o sufoca. Cu plămânii arzând, luptând să se umple cu oxigenul care le era refuzat, Morana se zbătea împotriva siluetei care o ţinea la pământ. Picioarele îi zvâcneau haotic când într-o parte, când în alta. Sunetele pe care le scotea erau înăbuşite de umplutura pernei. Mâinile ei încercau cu disperare să zgârie, să rănească agresorul. Degetele i-au atins pielea încordată de pe braţele musculoase, acoperite de haina de piele, dar au alunecat, şi unghiile i s-au rupt una câte una în încăierare. Durerea era eclipsată de arsura intensă din piept şi de amorţeala care-i cuprindea treptat faţa.

Panica a încercat să i se strecoare în inimă şi, într-o secundă de luciditate, Morana a ştiut că n-o va lăsa să câştige. Nu atunci. Dacă o lăsa, ticălosul de deasupra ei avea să reuşească. Avea să moară în patul ei, în pijamaua cea nouă, în timp ce petrecerea continua la parter. Avea

să moară, iar Tristan să explodeze. Să nimicească totul în calea lui, inclusiv pe Dante, pe Amara și pe sutele de nevinovați care nu meritau asta.

Nu putea să moară. Nu acum. Nu în acest moment al vieții. Tocmai găsise, în sfârșit, ceva pentru care merita să trăiască. Nimeni nu avea dreptul să-i răpească asta. Trebuia să reziste. Trebuia să trăiască.

Tremurând din cap până-n picioare, a întins brațul drept într-o parte, unde fusese mai înainte, și a încetat o secundă să mai împingă perna. În aceeași secundă, presiunea de pe fața ei a crescut exponențial, iar teama că nu va supraviețui a cuprins-o din nou. A refuzat s-o lase să câștige, întinzându-și mușchii brațului chiar dacă o durea umărul. Dar nu-i păsa.

Degetele ei au atins metalul rece al lămpii de pe noptieră. Simțind cum i se întinde un mușchi din cauza efortului, a apucat mânerul. Fără ezitare, l-a strâns puternic și l-a balansat orbește, cu toată forța, în direcția agresorului.

Dar a ratat.

A lovit încă o dată și încă o dată, reușind în sfârșit să lovească în carne.

Agresorul și-a luat mâinile de pe pernă pentru a-i bloca atacul slab, dar momentul de ezitare a fost suficient. Morana s-a aruncat într-o parte, rostogolindu-se de pe pat și inspirând zgomotos aerul care devenise brusc disponibil. A căzut cu putere pe podea. Spatele i s-a arcuit de la impact, iar coccisul îi zvâcnea dureros. Fără să-i pese de durere, a ridicat privirea spre silueta masculină din umbră, cu o cagulă pe cap, care se apropia din nou de ea. Instinctiv, a ridicat piciorul drept în aer și l-a lovit cu toată forța direct între picioare.

Piciorul ei a nimerit zona inghinală a bărbatului, care și-a cuprins testiculele, țipând de durere. Morana încerca disperată să găsească o armă. Mâna lui i-a

prins glezna într-o strânsoare de fier şi a tras-o înapoi pe podea. Panica încerca să pună din nou stăpânire pe ea, dar Morana s-a forţat să rămână lucidă, lăsându-şi mintea să preia controlul. Alunecând pe podea în timp ce el o trăgea, şi-a desfăcut brusc picioarele şi i-a prins capul între coapse. Strângea cu toată forţa de care era capabilă, ca şi cum viaţa ei depindea de asta — pentru că aşa şi era. Un scâncet i s-a strecurat printre buze, pieptul ridicându-i-se şi coborând spasmodic. Cu mâinile tremurânde, a apucat firul lămpii, trăgându-l mai aproape. Agresorul se zvârcolea între picioarele ei, presiunea asupra craniului său devenind insuportabilă, iar zbaterile lui îi făceau coapsele şi întregul trup să se încordeze.

Cu un val de dezgust, Morana l-a izbit în cap cu lampa, folosind capătul metalic al mânerului. Bărbatul a ridicat mâna pentru a-şi proteja capul, dar cioburile de sticlă ale becului spart în atacul anterior i-au tăiat palma. Cu inima bubuindu-i în piept, Morana gâfâia. Era disperată să se ferească de mâinile lui, care se întindeau spre faţa ei, încercând să-i prindă gâtul, nasul, urechile — toate punctele vulnerabile.

Ferindu-se de el şi imobilizându-i corpul în acelaşi timp, l-a lovit din nou. Ştia că era doar o chestiune de timp până când avea să o ridice şi să o trântească la pământ. Singura ei opţiune era să-l lase lat înainte ca el să-şi revină. Cu gândul ăsta, care o motiva să supravieţuiască, şi cu veioza tremurând în mâini, l-a lovit din nou.

Din fericire, de data asta a rămas nemişcat. Respirând cu dificultate, Morana s-a târât încet în mâini, dându-i drumul dintre coapsele sale. Muşchii îi tremurau de efort. Trupul lui a căzut într-o parte, iar ea a rămas cu ochii aţintiţi asupra lui, încă strângând lampa în mâini şi tremurând necontrolat în timp ce încerca să-şi recapete suflul. Adrenalina îi pompa în vene. Vuietul din urechi

îi bubuia în cap şi se uita la corpul bărbatului, aşteptându-se să se trezească dintr-o clipă în alta şi s-o atace din nou.

Au trecut câteva secunde fără să se întâmple nimic, aşa că Morana s-a apropiat cu grijă şi a pus mâna pe marginea cagulei. Bărbatul încă respira.

Cu o mână încă încleştată pe armă, a încercat să-i tragă masca, deşi braţul o durea îngrozitor. Dar, alimentată de adrenalina care îi pulsa prin vene, Morana a reuşit să-i ridice masca aproape până la frunte, folosindu-se doar de o mână. Chipul lui nu-i spunea nimic. Nu-l cunoştea, dar să fie a naibii dacă nu avea să afle cine era până a doua zi.

Ridicându-se pe picioarele nesigure, a pus repede mâna pe telefonul care-i căzuse de pe noptieră în timpul luptei. A deschis camera şi a făcut câteva poze, blitul orbind-o o clipă în întuneric. Nu a stat să-i analizeze trăsăturile, aşa cum ar fi făcut în mod normal. Nimic nu era normal în situaţia asta.

Bărbatul s-a trezit treptat din cauza blitzurilor, a deschis ochii şi a clipit câteva secunde, părând că-şi revine. Apoi şi-a dus mâna la cap, pentru că probabil îl durea îngrozitor.

A văzut-o pe Morana şi a întins imediat mâna spre cuţitul din cizmă, ceva ce idiotul ar fi trebuit să facă de când lumea. Dacă ea ar fi fost asasina, i-ar fi tăiat gâtul în somn. Dar ce naiba ştia ea despre asasini? Poate lui nu-i plăcea sângele sau poate avea un anumit mod de operare pe care-l folosea. Oricare ar fi fost motivul, nu avea de gând să rămână acolo şi să-l pună la încercare.

Strângând mâna pe telefon, Morana a aruncat spre el veioza — veioza care-i salvase viaţa — ca să-i distragă atenţia şi a fugit spre uşă.

L-a auzit ridicându-se în spatele ei, dar nu a stat să asculte. A coborât treptele în fugă, neştiind dacă agresorul

o urmărea. Auzind doar sângele care-i vâjâia în urechi şi propriile respiraţii îngreunate, Morana s-a concentrat să iasă din casă.

Când a ajuns la parter, s-a oprit. Sunetul muzicii care se auzea din spatele casei ajungea până la ea, în ciuda sângelui care-i vuia în urechi. Morana a ezitat la baza scării, neştiind încotro s-o ia. Dacă se ducea la petrecere, cu pijamaua ruptă, cu părul ciufulit şi desculţă, era sigură că avea să atragă atenţia, dar nu putea să-şi asume riscul. Nu ştia dacă Tristan şi Dante mai erau acolo, la lac sau în altă parte. Dar afară era posibil să mai patruleze paznicii care o cunoşteau drept „fata lui Caine". Şi, cu toate că era o ţintă sigură, trebuia să rişte.

Odată hotărârea luată, Morana a traversat în fugă holul pustiu şi a ieşit pe uşă. Intensitatea luminilor din jurul peluzei fusese redusă. Nu ştia cât era ceasul, dar nu se vedea luna şi luminile difuze păreau sinistre. Dar numai bune ca s-o ascundă printre umbre. Strecurându-se repede în umbra casei, Morana a luat-o spre vest, către casa lui Dante. Şi-ar fi dorit mai degrabă să meargă spre lac, dar exista o şansă reală ca Tristan să nu fie acasă, iar ea să rămână afară ca o pradă uşoară. Măcar la Dante acasă ştia că sigur avea cine s-o lase să intre. Asta spera. Când o invitase la el, îi spusese că tot timpul erau membri ai personalului la datorie şi acum putea să profite de oferta lui. Nu voia nici în ruptul capului să se mai întoarcă în casa mare. Prefera să se mute la hotel sau să-şi închirieze o casă dacă era nevoie. Dar, dacă supravieţuia în noaptea asta, nu se mai întorcea să doarmă în camera aia niciodată şi naiba să-l ia pe Maroni cu apucăturile lui ticăloase.

A auzit un grup de paznici vorbind în apropiere de intrarea în sala în care avea loc petrecerea, dar a rămas tăcută.

Pe urmă, a auzit cum se deschide din nou ușa de la intrare. S-a uitat în urmă și l-a văzut pe agresor. Era aproape invizibil în întuneric, pe când ea strălucea ca un far în pijamaua deschisă la culoare. Abandonând orice tentativă de a rămâne ascunsă, cu inima zbătându-i-se nebunește, Morana a luat-o la fugă spre casa ce se vedea în depărtare, la poalele dealului, lăsându-se ghidată de beculețe.

Simțea iarba moale sub picioarele desculțe, iar picăturile care se agățau de ele și viteza o făceau să alunece. Dar dracu' s-o ia, mai bine să moară frângându-și gâtul decât să-l lase pe nemernicul ăla să pună mâna pe ea. Cu coapsele arzând, de la alergat și de la lupta de mai devreme, cu dureri care o implorau să încetinească, Morana a alergat mai departe spre casă. Fără să încetinească, gâfâind de oboseală, vedea cum se apropia tot mai mult.

Încă puțin.

Tremura din tot corpul. S-a tăiat la picior într-o pietricică. A strigat, s-a împiedicat, dar nu s-a oprit. Simțea că îi intra noroi în tăietură și că iarba și sângele se amestecau sub tălpile ei. Părul i se lipea de scalp și transpirația îi acoperea tot corpul după atâta efort.

Șase metri.

Luminile se estompau pe măsură ce se îndepărta de casa mare. Întunericul o împresura, teama o cuprindea din nou, dându-și seama că putea fi atacată din orice direcție fără să observe. O usturau ochii și simțea că trupul îi era gata să cedeze. Nu era deprins cu așa ceva, cu abuzul ăsta subit la care îl supunea. Făcea mișcare, bineînțeles, dar niciodată atât de multă. Corpul ei nu era echipat să facă față unei asemenea încercări. Trebuia să înceapă să se antreneze. Dacă avea să supraviețuiască nopții – mantra care îi răsuna obsesiv în minte –, a jurat că va începe un antrenament serios, pentru orice eventualitate,

în caz că ceva de genul acesta s-ar mai întâmpla vreodată. Reușise la limită să scape din cameră în seara asta. Și știa că nu putea conta pe noroc de fiecare dată. Trebuia să se antreneze, să devină suficient de puternică, cu sau fără arme. Așa cum era Tristan. Doamne, spera din tot sufletul să reușească! Abia își începuseră povestea. Nu putea să moară. Nu acum.

Trei metri.

Sudoarea de pe palme aproape că o împiedica să țină telefonul strâns. Dar a mers mai departe, cu părul vâlvoi, cu picioarele murdare de noroi și tricoul aproape căzut de pe umăr. Trebuia să ajungă acolo odată. Apoi putea să se prăbușească. Să doarmă și să nu se mai trezească. Dar, Doamne, trebuia să ajungă. Nu a îndrăznit să se oprească o secundă și să se uite peste umăr. Poate că bărbatul o ajungea din urmă, poate îi sufla în ceafă. Sau poate că se pitise în întuneric. Nu știa care din variante era mai rea.

Un metru și jumătate.

Urcând treptele joase două câte două, a alergat spre ușa mare de lemn și a bătut cu putere, deși o dureau pumnii din cauza loviturilor grele, repetate.

— Dante, a încercat să spună, dar abia i s-a auzit vocea, fiindcă tremura din tot corpul.

S-a uitat peste umăr. Atât de departe de casă, nu se mai vedeau luminile înșirate pe peluză. Întunericul o înconjura și agresorul ei era undeva în beznă. Habar n-avea pe unde era.

Cu lacrimi în ochi și un nod în stomac, Morana a bătut mai departe în ușă, iar și iar, până a auzit o mișcare în interior.

Deodată, ușa s-a deschis și Dante, care purta doar o pereche de blugi, a apărut cu arma îndreptată spre ea.

Morana nu fusese niciodată în viaţa ei atât de uşurată să vadă pe cineva.

Abia a observat şocul de pe faţa lui înainte de a se arunca spre el. S-a lăsat moale în braţele lui, iar el a tras-o înăuntru şi a închis uşa.

— Morana, i-a auzit vocea, în timp ce stătea acolo, cu faţa lipită de pieptul lui.

S-a agăţat de umerii lui, tremurând atât de tare, încât abia putea să stea dreaptă.

— Morana, a murmurat el din nou, iar ea şi-a dat seama că plângea incontrolabil, copleşită încă de adrenalină.

— Hei, hei, spune-mi ce s-a întâmplat. Morana, eşti rănită?

A încercat să vorbească, dar nu a reuşit să scoată niciun cuvânt. A simţit din nou perna pe gură şi a suspinat, dar nu a reuşit să spună nimic.

— Dante, a auzit vocea cuiva din spatele lui.

— Zia, poţi să-mi aduci telefonul? a spus Dante, cuprinzând ceafa Moranei cu o mână uriaşă şi masându-i-o cu o mişcare reconfortantă, în timp ce cu cealaltă încerca să o facă să meargă.

Avea picioarele amorţite şi tălpile lipite de podea. Nu se putea mişca din loc.

— O să te iau în braţe, Morana, OK? i-a spus Dante încet, de parcă se adresa unui copil. Nu-ţi face griji, acum eşti în siguranţă.

A simţit cum s-a aplecat şi a luat-o în braţe. Nu ştia de ce, dar nu s-a agăţat de corpul lui uriaş, chiar dacă se temea să-i dea drumul. Sunetele din pieptul ei au străpuns în sfârşit vuietul propriului sânge. Dante a dus-o undeva, dar ea nu a văzut unde. Ţinea ochii închişi, încercând să scape de senzaţia că agresorul o ataca din nou.

A simţit că Dante a lăsat-o încet jos, că pernele s-au turtit sub ea şi că el s-a retras. A rămas cu ochii închişi un minut întreg, încercând să-şi regleze respiraţia, conştientă cât de tare o durea corpul.

— Tristan, l-a auzit pe Dante spunând şi inima a început să-i bată din nou mai repede la auzul numelui său. Trebuie să vii încoace. Acum.

După o secundă de tăcere, Dante a continuat:

— E vorba de Morana.

Din nou, tăcere.

— S-a întâmplat ceva... nu ştiu... OK.

Morana a ridicat pleoapele, la timp să-l vadă pe Dante închizând telefonul. Părea şi mai mare din poziţia în care se afla şi a observat multitudinea de tatuaje tribale de pe toracele său, formând tipare haotice, ciudate. S-a uitat în jur şi a remarcat că era în livingul în care lucrase, iar laptopul ei era încă pe masă.

Zia a intrat în cameră şi s-a apropiat de ea cu un pahar cu apă. Cu gâtul încordat, Morana a luat paharul şi a băut lichidul răcoros, în timp ce cei doi o priveau cu atenţie. Zia i-a luat paharul şi a mângâiat-o pe cap cu mâna zbârcită, cu un gest atât de matern, încât Morana a început iar să plângă.

— O, fetiţo! a murmurat Zia, mângâind-o din nou.

Dante s-a aşezat pe vine lângă ea, luând-o de mâinile tremurânde şi privind-o cu ochii ciocolatii.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o din nou, aproape blând, şi Morana l-a iubit în clipa aceea pentru asta.

Mâinile mari care le strângeau pe ale ei, prezenţa lui, casa lui — îşi dorea să-l fi avut lângă ea în copilărie. Îi curgeau lacrimile şi mai tare, pentru tot, pentru cele vechi şi pentru cele noi, fără să-i iasă vreun cuvânt de pe buze.

De câte ori deschidea gura, simțea că perna încerca s-o sufoce, simțea forța care-i zdrobea buzele și nasul.

Ușa de la cameră s-a deschis brusc și Morana a tresărit, ridicând ochii cu teamă.

Dar teama a părăsit-o complet.

Tristan stătea acolo cu părul ciufulit, în blugi și un tricou îmbrăcat pe dos, uitându-se la ea cu o privire disperată.

L-a văzut cum a scanat-o în două secunde, analizând fiecare detaliu, din cap până în picioare. Și pentru prima dată a văzut că ochii lui albaștri și magnifici erau înnebuniți.

Cedase.

Ca un laser, s-a îndreptat spre locul unde stătea întinsă, ignorându-i pe ceilalți. Ea nu-și putea lua ochii de la el. Inima ei, care fusese pusă prea mult la treabă în seara aia, a început în sfârșit să bată mai încet. Îl privea cu lacrimi pe obraji, întreaga ei ființă prăbușindu-se pentru că el era acolo. Era acolo. Și, Doamne, o *durea* atât de tare!

Exact când încerca să se apropie de el, Tristan a ajuns lângă ea. I-a înconjurat trupul cu brațele, ridicând-o ușor de pe canapea și așezându-se, ținând-o pe genunchii lui. O mână i-a alunecat pe partea exterioară a coapsei, cealaltă i s-a strecurat în păr, strângând-o lângă el. Morana și-a lipit urechea de pieptul lui și i-a auzit inima bătându-i nebunește. Ascultând ritmul acela alert, simțind tensiunea din trupul lui, a simțit o strângere de inimă, ca un răspuns la acea chemare tacită.

Pentru prima dată pe parcursul nopții, Morana s-a relaxat. A găsit din nou locul dintre umărul și gâtul lui — locul pe care-l descoperise cu câteva ore înainte, chiar pe canapea — și și-a apăsat nasul, gura, întreaga față în pielea lui caldă. Lacrimile ei udau locul, iar respirația ei

îl încălzea. A simțit cum mâinile lui s-au strâns pentru o clipă, doar pentru a se relaxa din nou. Mâna de pe coapsa ei a început să-i mângâie încet pielea, într-un gest liniștitor, iar cea din păr i-a ghidat delicat fața spre acel loc familiar.

În mintea ei, Morana a înlocuit senzația aspră a pernei reci cu căldura gâtului său, brutalitatea cu care-i i se apăsase pe nas mai devreme cu atingerea lui blândă și duioasă. I-a inspirat adânc mirosul — un amestec de mosc și ceva al lui, pur și inconfundabil –, lăsându-l să-i invadeze sângele, înlocuind adrenalina care-i alimentase până atunci corpul. Și-a încolăcit brațele în jurul trupului lui solid și s-a agățat cu disperare de materialul moale al tricoului. Tremurul din trupul ei se intensifica pe măsură ce adrenalina începea să dispară.

El a ținut-o strâns în brațe pe tot parcursul.

Treptat, după câteva minute, când tremurul s-a mai potolit și sângele a început să-i circule normal în vene, l-a simțit cum a sărutat-o simplu și blând pe ureche.

Buzele ei tremurau, lipite de pielea de pe gâtul lui.

Tristan și-a încordat brațele în jurul ei.

Acolo se simțea în siguranță. Protejată. Ca și cum niciun agresor din lume n-ar fi putut ajunge la ea. Știa că el nu i-ar fi lăsat s-o prindă.

— Morana, l-a auzit pe Dante spunând din nou, încet.

A întors ușor capul, uitându-se la el cu ochii umflați și vederea puțin încețoșată.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el, cu o voce care o îndemna să vorbească.

Ea a înghițit în sec, cu gâtul contractat. Concentrându-se pe pulsul care zvâcnea lângă nasul ei, pe pieptul care urca și cobora cu fiecare respirație a lui, Morana

a încercat să respire odată, așa cum făcuse în apartament, după atacul de panică. S-a concentrat pe viața din el și a deschis gura, dezlegându-și limba. I se părea greoaie. Și ea se simțea greoaie.

— Cineva..., a început cu vocea răgușită, a fost în camera mea.

L-a simțit cum a încremenit, la fel ca la petrecere, fiecare mușchi încordându-i-se. Pieptul, spatele, bicepșii, antebrațele, coapsele. Chiar și gâtul. Mușchii i s-au încordat într-un moment subit de amorțeală.

— Cum adică a fost cineva în camera ta? a întrebat Dante, iar furia din vocea lui a împiedicat-o să-l studieze pe bărbatul în brațele căruia stătea.

Uitându-se pieziș la Dante, i-a răspuns, cu vocea încă neclară, din cine știe ce motiv nebunesc.

— Era cineva în cameră când m-am trezit, le-a spus ea aproape în șoaptă, dar destul de tare încât s-o audă amândoi. M-a atacat. Am fugit și am venit aici.

L-a văzut pe Dante privind-o din cap până-n picioare, cu ochii arzând de furie. A ridicat apoi privirea spre Tristan, ai cărui ochi nu-i vedea. Avea de ales între a-i privi ochii și a-și cuibări fața în locul cald și confortabil de la gâtul lui. În moment acela, a ales gâtul. În plus, felul în care o ținea era *extrem de plăcut*. Cald, confortabil, strâns și sigur. Morana a simțit brusc cum pleoapele i se îngreunează, la fel și întregul corp.

L-au auzit pe Dante spunând ceva pe un ton jos, iar pieptul lui Tristan a vibrat drept răspuns, dar totul îi suna înfundat. Morana s-a așezat mai bine în brațele lui și a închis ochii, lăsându-se pradă somnului. Știa că, de data asta, nimic nu avea s-o atace când se va trezi.

Mişcarea a fost cea care a trezit-o.

Panicată, amintindu-şi atacul, gândul că era prinsă în capcană şi imobilizată pe pat împotriva voinţei sale i-a invadat mintea.

— Sst, sst! a învăluit-o şoapta blândă a aromei de whiskey şi păcat.

Vocea i-a pătruns în urechi, inundându-i sângele, plutindu-i în tot trupul şi încălzind-o din interior.

Morana şi-a relaxat tot corpul. I-au revenit în minte şi celelalte amintiri de după atac — fuga, casa lui Dante, Dante, Zia şi, în cele din urmă, Tristan. Adormise în braţele lui ca micuţul koala în care se transforma alături de el. Nu-i venea să creadă că adormise nu alături de el, ci chiar pe el.

Mişcarea a continuat.

Deschizând ochii în întuneric, Morana şi-a dat seama că o ducea în braţe, cu o mână sub genunchi şi cealaltă pe după umeri. Ţinându-l cu braţele de gât, a încercat să vadă prin întuneric, dar nu a reuşit.

Şi, cu toate că fusese atacată, cu toate că noaptea îi împresura, cu toate că înţelegea că agresorul putea fi foarte aproape, Morana nu simţea niciun strop din teama de mai înainte când privea în întuneric.

Bărbatul care o ţinea în braţe era însuşi întunericul. Se simţea confortabil în întuneric, era unul cu întunericul şi stăpânul său. Şi câtă vreme o ţinea aşa, în siguranţă în braţele lui, întunericul era şi al ei. Îi aparţinea. Se simţea confortabil, în siguranţă şi era una cu întunericul. Nu ştia unde o ducea Tristan. Şi nici nu-i păsa. Din partea ei, putea s-o ducă într-o peşteră. După

o viaţă întreagă în care luptase pentru ea însăşi, după noaptea în care se străduise să supravieţuiască, pentru asta luptase, pentru asta se zbătuse şi tot pentru asta trăise. Pentru momentul ăsta preţios, tăcut şi blând, în care, chiar şi în cea mai întunecată noapte, nu era singură. Ajunsese singură la mal şi el o ducea de acolo în braţe.

I-a auzit din nou bătăile inimii — *bum bum bum* — în piept, acolo unde îşi lipise urechea de el. Acum bătea normal, nu în ritmul brutal de mai devreme.

Vântul era rece pe braţele şi pe picioarele ei goale şi a străbătut-o un fior. Braţele lui au strâns-o mai tare şi a mers mai departe, emanând căldură prin piele. Morana voia să-i pună întrebări, dar asta ar fi însemnat să pună capăt tăcerii, să tulbure sunetele bătăilor regulate ale inimii lui şi ale creaturilor nopţii, iar ea nu-şi dorea asta. Chiar dacă o dureau muşchi pe care nici nu ştia că-i are, chiar dacă o durea umărul sprijinit de pieptul lui, chiar dacă simţea că i se sfâşiaseră coapsele, se simţea odihnită.

Strălucirea luminii a făcut-o să întoarcă uşor capul către sursă. Venea dinspre o casă.

Casa lui.

Luată prin surprindere, a mijit ochii înspre lumină, asigurându-se că n-o confunda cu altă clădire. Nu. Erau acelaşi lac, aceeaşi verandă, acelaşi scaun în care îşi dorise să stea.

O ducea la el acasă.

O, Doamne!

O, Doamne!

Simţea că inima îi bătea din nou nebuneşte şi că o cuprindea un nou atac de panică.

Înghiţind în sec, Morana a deschis gura să spună ceva. De data asta, nu mai ştia dacă tăcea din cauza atacului sau a şocului. A întors capul să se uite la el şi, după câteva minute, simţindu-i privirea atentă, Tristan a coborât ochii spre ea. Ochii lui, umbriţi de lumina difuză, priveau în ochii ei, iar Morana şi-a strâns degetele pe gâtul lui puternic. Ştia că avea ochii plini de întrebări şi îi citea răspunsurile în ai lui.

Au ajuns în faţa lacului — de fapt, exact unde se prăbuşise cadavrul — şi au luat-o spre verandă.

Trebuia să spună ceva.

— E...

Înainte ca ea să mai poată spune ceva, el s-a oprit în faţa scaunului extrem de confortabil pe care ea se gândise să se aşeze şi a lăsat-o să alunece pe lângă trupul lui, direct în scaun. Cu braţele încă încolăcite în jurul gâtului său, Morana a ridicat privirea spre lumina slabă care venea din interiorul casei şi proiecta umbre pe chipul lui. I-a căutat ochii albaştri, iar el i-a privit faţa, ridicând privirea o clipă spre fruntea ei, înainte de a se întoarce la a ei.

A ridicat mâna, mângâindu-i obrazul doar o dată cu degetul mare, apoi şi-a îndreptat spatele.

Morana l-a văzut cum a scos o cheie din buzunarul de la spate, a tastat nişte coduri pentru alarma din interior şi a deschis uşa. S-a uitat la ea, făcându-i semn să „stea pe loc" înainte să intre. Morana a ridicat uşor din sprâncene. Cumva, nu credea că intrase să-şi ascundă chiloţii murdari sau alte lucruri de ea. Nu părea genul dezordonat. Nu, din câte ştia despre el şi din câte văzuse în apartamentul lui, toate erau la locul lor la el acasă. Lucruri simple pe care putea să le ţină sub control.

Dar scaunul era foarte comod. Avusese dreptate. Şi acum, că stătea relaxată pe pernă, durerea de pe

coccis s-a înteţit la fel ca toate celelalte dureri. La naiba, avea nevoie de o baie lungă şi fierbinte.

Oftând, s-a uitat spre lac exact când el s-a întors.

Distrasă, l-a văzut cum s-a apropiat şi a luat-o din nou în braţe. Încolăcindu-şi automat braţele în jurul lui ca să se sprijine, Morana s-a uitat la faţa lui, la ţepii de pe obraji, apoi la uşă.

Se îndreptau spre ea.

Inima i-a luat-o din nou la goană.

Era ceva important. *Foarte* important. Extraordinar. O ştia şi ea, o ştia şi el. Şi totuşi, făcea paşi spre uşă.

Respirând adânc, Morana l-a privit cum o cară dincolo de prag, oprindu-se o secundă ca să închidă uşa cu piciorul.

S-a auzit încuietoarea.

Alarma a scos un ţiuit.

Era în casă.

Fir-ar!

intrarea

A aruncat o privire în jur, încercând să cuprindă spaţiul cu ochii. Se aflau într-un fel de vestibul. Uşa din stânga ei era închisă, iar cea din dreapta, din câte putea să-şi dea seama, părea să ducă într-un living slab luminat. Chiar în faţa lor se afla un coridor spre care se îndreptau, la capătul căruia se vedea o scară largă ce ducea la etaj.

Morana l-a strâns din reflex de umăr în momentul în care el a început să urce scara, ghidat de lumina difuză a nopţii. Putea să vadă pereţii decoraţi cu fotografii sau tablouri, dar abia le putea distinge din cauza vitezei cu care se deplasa şi a luminii slabe. Din punct de vedere arhitectural, şi-a dat ea seama când s-au oprit în vârful scărilor, semăna cu apartamentul. Scările duceau direct într-un dormitor matrimonial uriaş.

O singură veioză era aprinsă pe o noptieră. Nu a apucat să mai observe şi alte detalii, că s-au îndreptat spre celălalt colţ al camerei, într-un spaţiu enorm. O cărase în braţe de la casa lui Dante până aici şi apoi în sus pe scări şi nici măcar nu gâfâia. Serios, oare ce mânca? Judecând după felul în care arăta corpul lui, şi-a dat seama că

trebuia să adopte şi ea aceeaşi dietă. Vigoarea trupului avea să-i întărească vigoarea creierului.

Au intrat într-o baie imensă, slab luminată, mult mai mare decât baia din casa tatălui ei sau din dormitorul de oaspeţi al apartamentului. Era clar că lui îi plăceau spaţiile mari.

Morana a observat că apa din cadă scotea aburi şi i-a scăpat un geamăt de plăcere doar văzând-o. Parcă i-ar fi citit gândurile. În aer plutea miros de lămâie şi scorţişoară.

A coborât din braţele lui, care o ţineau acum de spate ca s-o ajute să-şi menţină echilibrul. S-a sprijinit de el, iar el i-a ridicat încet tricoul şi i l-a scos. Morana şi-a scos pantalonii scurţi distruşi şi i-a lăsat să cadă pe podea.

El a arătat spre apă şi Morana, goală-puşcă, dar simţindu-se destul de confortabil încât să apară goală în faţa lui, s-a îndreptat către cadă. Atentă la toate părţile din corp care o dureau, a băgat un picior în apă, apoi pe celălalt şi s-a aşezat. Apa fierbinte, binecuvântată, a învăluit-o în cea mai caldă îmbrăţişare.

Un sunet i-a ieşit de pe buze — un fel de scâncet amestecat cu geamăt. A închis ochii, a băgat capul sub apă şi apoi a ieşit, simţindu-se mai curată decât în toată seara aia. Tristan mai făcuse asta şi altădată, când venise la el după ce tatăl ei o lăsase să cadă pe scări. Rămăsese tăcut, dar avusese grijă de ea, pregătindu-i baia. Pe atunci, o înduioşaseră, o emoţionaseră, o luaseră prin surprindere — atât bunătatea lui, cât şi a lui Dante. Acum, sprijinindu-şi capul de marginea căzii şi lăsând apa să-i mângâie muşchii obosiţi, Morana şi-a dat seama surprinsă că bunătatea lui n-o mai lua prin surprindere. Cumva, ajunsese să se simtă atât de confortabil, încât se aştepta la asta din partea lui.

Şi nu ştia ce să simtă în privinţa asta.

Ştergându-şi faţa, Morana a deschis ochii, crezând că a rămas singură.

Dar nu era singură.

Tristan era lângă chiuvetă, de unde a luat o cârpă şi câteva sticluţe şi a venit spre ea.

L-a privit surprinsă, fără să înţeleagă.

— Ce faci? a întrebat încet, uitându-se la el.

În loc să-i răspundă, el a îngenuncheat pe podea în spatele ei.

Mâinile lui mari şi aspre, deprinse mai degrabă cu armele letale, i-au şters obrajii uşor, cu blândeţe, de parcă se temea să nu apese prea tare. Ea îşi freca pielea mai tare când se demachia. Atingerea lui era uşoară, dar fermă, ştergându-i cu cârpa mai întâi obrajii, apoi bărbia şi fruntea.

Morana a plecat capul pe spate, relaxându-se, şi l-a lăsat s-o îngrijească aşa cum nu făcuse nimeni niciodată, aşa cum nu credea că el îngrijise pe cineva de multă vreme. O meritau. Era *momentul lor*.

Tăcut, i-a întins cârpa, iar Morana s-a uitat în jos şi a observat mirată că materialul alb se înroşise. S-a uitat lung la material, la nuanţa murdară, şi şi-a amintit că agresorul se tăiase şi încercase să o apuce de faţă. Se murdărise de sângele lui.

Iar Tristan îl curăţase.

Din nou.

Cu inima strânsă, strângând cârpa între degete, a simţit că-i tremură buzele când el şi-a strecurat degetele în părul ei ud. Mirosul masculin al şamponului său i-a pătruns în nări şi Morana s-a forţat să respire uşor. Degetele lui, degetele lui sigure, i-au masat scalpul cu şampon, acoperindu-i şuviţele cu spumă. Morana a lăsat capul pe spate, iar senzaţia uimitoare a făcut-o să geamă.

Mâinile lui s-au oprit o fracțiune de secundă, apoi au continuat. Putea să-și schimbe cariera într-o bună zi, dacă voia. Era ceva foarte pașnic în tăcerea dintre ei, ceva care amintea de prima noapte petrecută pe teritoriul lui.

Dar trebuia să-i vorbească despre otrava care-i măcina mintea. Trebuia să i-o dea lui, pentru că era singura persoană pe care o știa capabilă să supraviețuiască otrăvii. El avea s-o ia, s-o guste și totuși să supraviețuiască. Pe când ea nu putea face asta. O viață întreagă trăise ținând în ea veninul, care începuse s-o corodeze încet din interior spre exterior, până când, alături de el, l-a lăsat să iasă din ea.

— L-am lovit în cap.

Cuvintele i-au scăpat în șoaptă în tăcerea din încăpere, dăruite întunericului, dăruite lui.

Degetele lui s-au oprit din nou, așteptând ca ea să continue. Ea nu știa de ce vorbise, dar odată ce a început, totul s-a revărsat ca un torent.

— N-aveam nicio armă, a spus încet.

Tristan îi spăla părul în continuare, ascultând-o cu atenție. O simțea în felul în care își mișca degetele odată cu vorbele ei.

— A încercat să mă sufoce cu o pernă. Am reușit să pun mâna pe veioză și l-am lovit.

Degetele lui au zvâcnit. A luat apă în căușul palmelor și i-a turnat-o peste frunte. Morana a simțit cum se scurgea spuma în apa din cadă.

— Am ajuns cumva pe podea și el era între picioarele mele...

Tristan a încremenit.

Într-un mod mai periculos decât îl văzuse vreodată.

Morana și-a dat seama imediat ce greșeală făcuse și s-a grăbit să-i explice.

— Nu, nu. Nu așa. Nu, nu m-a atins.

L-a auzit respirând, mai întretăiat decât înainte, și i-a simțit degetele încordându-se în părul ei, deși stătea nemișcat, în postura unui vânător.

Ea a continuat repede:

— I-am prins capul între picioare ca să-l imobilizez. Și pe urmă l-am lovit în cap cu veioza până a leșinat.

După câteva secunde, el a început să-i clătească iar șamponul din păr. Morana a respirat ușurată, povestindu-i și restul.

— I-am făcut o poză. Mâine o să rulez programul de recunoaștere facială. În orice caz, s-a trezit și am fugit până la Dante înainte să se ia după mine. Bine că era el acolo.

Tristan a mârâit încet.

Morana a simțit că ridică sprâncenele până aproape de linia părului, dar n-a mai spus nimic. Și-a dat seama că-i plăceau sunetele animalice pe care le scotea el. Și i-a spus-o și lui.

— Oricât mi-ar plăcea sunetele astea animalice, să știi că poți să vorbești.

După câteva secunde de tăcere, s-a gândit că el nu-i va răspunde.

— Mai târziu.

Cuvinte simple, spuse cu o voce abia stăpânită. Morana s-a îmbunat, lăsându-i timp și spațiu să proceseze totul în felul său.

A terminat cu părul ei exact când ea terminase cu baia, iar apa începuse să-i încrețească degetele. După câteva minute, Morana l-a văzut pe Tristan scoțând un prosop și oferindu-i-l. S-a ridicat și a luat prosopul, ștergându-se în timp ce el intra în dormitor.

Morana a golit cada și a intrat în dormitorul întunecat, unde l-a văzut căutând ceva într-un sertar de lângă ușă. A scos un tricou și i l-a întins.

— Mersi, a murmurat ea, luându-l și trăgându-l pe cap.

Îi cădea pe corp până aproape de genunchi, învăluind-o în mirosul lui. A respirat adânc. Era cea mai bună pijama pe care o avusese vreodată.

L-a văzut ieșind din cameră și întorcându-se de câteva ori, ba scoțând câte ceva, ba aducând alte lucruri. După a patra tură, s-a apropiat de ea cu un pahar de apă și niște pastile.

— Calmante? l-a întrebat, uitându-se în ochii lui.

Tristan s-a uitat fix la tricoul lui pe trupul ei foarte gol și a dat din cap.

Morana a luat pastilele și a băut apa. Pe urmă, el a luat paharul și l-a pus pe marginea comodei.

Apoi a ridicat-o din nou în brațe și a purtat-o câțiva metri până la pat. A așezat-o pe salteaua moale în care Morana s-a afundat, i-a luat piciorul, acum curat, și l-a examinat. Pe urmă, a aplicat un unguent și i-a bandajat tăietura care zvâcnea, fără să se uite la ea nici măcar o dată.

Morana a urmărit totul cu inima la gât. Îi zărise cicatricile, îi văzuse pielea împestrițată, arsurile, carnea umflată care trăda cele mai brutale torturi, pe care ea nici nu și le putea închipui. Și totuși, în clipa aia, când avea grijă de tăietura ei de parcă ar fi fost o rană adâncă, ceva în adâncul ei, partea de care încă se mai agăța, a cedat, s-a eliberat și s-a predat în mâinile lui. Dacă era un lucru pe care îl înțelesese în ultimele săptămâni și care se transformase într-o epifanie în ultimele ore, acela era că bărbatul ăsta n-ar fi ucis-o niciodată.

Chiar dacă nu scotea un cuvânt, Morana ştia că nu tăcea pentru că nu simţea nimic. Ci pentru că simţea prea mult. Văzându-l la picioarele ei, şi-a jurat că, orice ar fi fost, avea să treacă peste toate alături de el. Găsise ceva extraordinar de preţios în lumea lor, un diamant între cărbuni, o floare de lotus în mijlocul noroiului. Şi a jurat să-l preţuiască, să-l preţuiască pe el, aşa cum merita. El avea nevoie de timp să se deschidă, să se convingă că nu-l va abandona într-o bună zi, iar ea avea să-i dăruiască toate astea. Îşi câştigase dreptul.

Şi-a şters repede lacrima care-i cursese pe obraz, pentru că nu era obişnuită ca cineva să ţină la ea îndeajuns ca să-i oblojească rănile. În ciuda a tot ce i se întâmplase, bărbatul ăsta găsise puterea s-o îngrijească atunci când era rănită. Morana şi-a tras piciorul înapoi după ce a terminat. S-a băgat sub pături şi s-a uitat la el cum şi-a scos tricoul şi blugii, aruncându-le într-o parte şi rămânând în boxerii negri.

Era prima dată când îi vedea corpul aşa cum era. Muşchi tonifiaţi în locuri în care nu ştia că muşchii pot fi tonifiaţi. Bustul îi era acoperit de tatuaje şi cicatrici, pe faţă şi pe spate, iar unele coborau până pe coapsă. Un tatuaj se întindea peste biceps, de jur împrejur, dar era prea întuneric ca să-l vadă cum trebuie. Însă cel mai bine se vedea încrederea cu care se mişca. Îmbrăcat sau nu, bărbatul ăsta ştia cine este şi nu se temea să le arate şi altora.

Morana s-a afundat în perne, cu inima bătându-i nebuneşte, în timp ce îl privea cum urcă în pat, îşi pune arma pe noptieră şi stinge lumina. Era un gest atât de domestic, atât de normal, încât Morana s-a mirat să-l vadă cu ochii ei.

Camera s-a cufundat în întuneric şi Morana a clipit, cu ochii la tavan, muşcându-şi buza. Ochii i s-au obişnuit

cu întunericul, deși o geană de lumină pătrundea pe sub ușă, ajutând-o să distingă niște contururi.

A întors capul spre silueta bărbatului de lângă ea, simțind că mâna lui îi aluneca pe gât. După atacul ăla, ar fi trebuit să i se pară o amenințare. Ar fi trebuit să simtă panica în sânge după seara prin care trecuse.

Dar nu era deloc așa.

Palma lui îi apăsa vena pulsândă, degetele îi acopereau gâtul, iar Morana a simțit pielea lor aspră pe pielea ei. Totul o ancora în momentul prezent, în pat, lângă el. Se simțea adăpostită, iubită și foarte protejată. El a tras-o mai aproape, până când li s-au atins nasurile, deși trupurile lor erau ușor distanțate.

I-a simțit răsuflarea pe față și căldura corpului alături de ea.

Pe urmă, pentru prima dată în seara aia, l-a auzit vorbind.

— Niciodată, a șoptit el.

Vocea lui aspră purta o urmă de sălbăticie pe care o mai văzuse și în ochii lui. Un fior plăcut i-a străbătut șira spinării.

— Vor muri de o mie de ori, a murmurat, aproape cu tandrețe, urmând cu degetul linia maxilarului ei, înainte să-ți mai atingă vreodată vreun fir de păr de pe cap.

Și apoi, cu jurământul mortal răsunând încă în inima ei, și-a apăsat buzele pe vena care îi pulsa nebunește.

— Îți promit, i-au scris buzele lui pe piele.

Morana a înghițit, simțind ecoul promisiunii sale în vuietul propriului sânge. Și-a arcuit gâtul, expunându-l mai mult pentru el, și s-a tras mai aproape de corpul lui. Gura lui s-a deschis, buzele i s-au plimbat pe vena ei

pulsândă, adunând pe limbă fiecare bătaie a inimii. Inima îi zvâcnea în tandem cu restul corpului, iar Morana și-a strecurat mâna în părul lui, trăgându-l mai aproape. Mișcarea i-a stârnit durerea din umăr.

A icnit și el s-a tras înapoi, pe partea lui, apoi a strâns-o la pieptul său.

— Mâine îți aduci lucrurile.

Inima ei a stat o clipă.

— Vrei să mă mut aici? l-a întrebat, vrând să fie sigură, *absolut* sigură, că nu înțelesese greșit.

El i-a strâns chipul la pieptul lui în loc să-i răspundă.

— N-am mai dormit niciodată cu cineva, a mărturisit ea, îngropându-și fața în gâtul lui și găsind cu nasul locul acela minunat.

— Nici eu, a murmurat el în părul ei.

Amețită de veste, încântată să știe că avea să fie cu el, Morana a zâmbit. El a sărutat-o ușor pe ureche. Ea și-a frecat nasul de locul de pe gâtul lui. N-au mai spus nimic altceva. Nu erau înfășurați unul în jurul celuilalt, dar corpurile le erau apropiate. Morana a auzit cum respirațiile lui au început să devină mai regulate și bătăile inimii ei s-au sincronizat perfect cu ritmul inimii lui.

A doua zi, avea să se confrunte cu tot ce se întâmplase în noaptea aceea — bărbatul acela și oferta lui, codurile ei, primul asasin care-și zburase creierii și al doilea agresor care o atacase în dormitor. Și-a amintit brusc că în dormitor ar fi trebuit să existe microfoane și camere de supraveghere. Oare nu funcționaseră sau exista o explicație mai sinistră? Totul era mult mai complex decât crezuse. Trebuia să discute cu băieții și să descopere ce naiba se petrecea aici. Nu știa, dar avea să-și bată capul cu asta a doua zi.

RuNyx

Deocamdată, era îmbrățișată de un trup cald și puternic, care ținea la ea mai mult decât își dăduseră seama oricare dintre ei. Deocamdată, avea un alt bărbat minunat de partea ei, care o tratase cu grija pe care o aprecia în retrospectivă. Dante fusese calm, încurajator și atât de delicat, încât simțea că locul lui în inima ei creștea.

Și el îl chemase pe Tristan. Care rămăsese tăcut tot restul serii până când i-a făcut un jurământ. Se afla în bârlogul celui mai mare prădător dintre toți, cu jugulara expusă în fața lui și respira în dreptul gâtului său, în cea mai vulnerabilă poziție în care fusese vreodată. Ea sângerase, iar el îi curățase rănile. Fusese la un pas de moarte, iar el o readusese la viață.

Și și-a dat seama că niciodată, nici măcar o dată în viața ei, nu se simțise mai protejată ca acum.

Pentru prima dată în viață, se simțea ca acasă.

descoperirea

O tresăltare bruscă a trezit-o din somn.

Morana a deschis ochii, dezorientată şi confuză. Patul moale pe care stătea întinsă îi era necunoscut, la fel ca încăperea întunecată. Clipind şi încercând să-şi aducă aminte, a simţit greutatea unui braţ în jurul taliei — un braţ greoi. Morana s-a uitat la mâna întinsă peste tricoul ei şi, de-a lungul braţului, către corpul de care era ataşat.

Tristan.

Amintirile i-au revenit brusc. Deşi întunericul îi ascundea trăsăturile, simţea căldura trupului lui lipit de laterala ei, în timp ce stătea întinsă pe spate. Respirând încet, a lăsat conştientizarea să-i inunde simţurile. Unul dintre picioarele lui aspre era strecurat între ale ei, iar braţul lui, cuibărit sub sânii ei, o ţinea ferm ancorată de trupul lui. Respiraţia lui caldă îi mângâia linia părului, iar buzele îi erau aproape lipite de creştetul capului ei.

Era prima dată, din câte îşi amintea, când cineva o ţinea în braţe.

Morana se bucura din plin de moment, în întuneric. După noaptea prin care trecuse, după viaţa pe care

o dusese, era ultimul loc în care ar fi crezut vreodată că va ajunge. În casa lui Tristan Caine. În patul lui Tristan Caine. În braţele lui Tristan Caine. Şi totuşi, nu credea că ar fi putut fi în altă parte. El îi dăduse ocazia să experimenteze două lucruri necunoscute până atunci — senzaţia de siguranţă şi cea de cămin. Ambele fuseseră doar nişte concepte, nişte idei care existau în viaţa oamenilor ce nu făceau parte din lumea ei, nişte miraje care-i amăgeau pe cei ca ea. Dar el îi oferise doze mici din amândouă încă din noaptea aceea ploioasă din apartament, iar ea devenise dependentă. În braţele celui mai periculos bărbat pe care-l cunoştea, se simţea mai protejată ca niciodată.

A trezit-o din visare un sunet uşor în urechea ei.

Morana l-a auzit şi a simţit subit dorinţa de a chicoti. A strâns din buze şi sunetul s-a auzit din nou, încetişor.

Tristan „Predatorul" Caine sforăia ca un copil.

Nu era de mirare că nu-i plăcea să fie cineva în camera în care dormea; reputaţia i s-ar fi dus pe apa sâmbetei. S-a întors cu faţa spre el şi i-a simţit răsuflarea pe frunte când şi-a lipit nasul de locul plăcut pe care îl descoperise între gâtul şi umărul lui.

A fost momentul în care a aflat ceva nou despre ea însăşi — era genul care acapara cuvertura. La un moment dat în timpul nopţii, trăsese pătura cu totul pe partea ei, lăsându-l pe jumătate în frig şi pe jumătate în căldura plăcută. Răzbunându-se inconştient, el se mutase în partea ei de pat. Prinsă între căldura corpului său şi cuvertura acaparată, Morana se încălzise. Oftând fericită, fără să ştie cât era ceasul pentru că draperiile întunecate împiedicau lumina să intre, s-a lipit mai tare de el, iar mirosul masculin de mosc al pielii lui a învăluit-o într-un nou strat de confort.

Braţul lui a tresăltat brusc, scuturându-i corpul şi făcând-o să îşi dea seama că asta o trezise, de fapt. Ritmul respiraţiei lui s-a schimbat, devenind mai greoi, iar mâna a început să o strângă uşor de coaste. Morana a dat capul pe spate, încercând să-i vadă faţa, dar nu a reuşit decât să-i distingă silueta pe întuneric. El şi-a încleştat degetele pe pielea ei şi a început să respire întretăiat. Morana a recunoscut semnele, fiindcă le trăise şi ea de-a lungul multor nopţi, dar nu văzuse niciodată pe altcineva care să aibă un coşmar. S-a întrebat ce-i arăta subconştientul lui. După viaţa brutală pe care o trăise, pe care ea nici nu şi-o putea imagina, ştia că n-ar fi trebuit să fie surprinsă.

Înghiţind în sec, cu inima strânsă, cu o dorinţă acută de a-l consola, Morana a pus încet mâna pe antebraţul lui. Muşchii lui s-au încordat involuntar la atingerea ei. Neştiind ce să facă, şi-a urmat instinctul. Plecând capul, şi-a apăsat buzele pe inima lui, simţind ţesutul cicatrizat, şi l-a sărutat, mângâindu-i braţul în acelaşi timp.

Un sunet gros a vibrat în pieptul lui. Corpul i-a zvâcnit.

— Sst! a şoptit Morana şi l-a sărutat delicat pe piept, mângâindu-i braţul încă o dată. E OK. Eşti în siguranţă. E OK.

Tristan s-a încordat, bicepsul de lângă sânii ei tresăltând când şi-a mişcat gâtul. Morana l-a bătut uşor pe braţ, lipindu-se de gâtul lui şi murmurând întruna aceleaşi cuvinte pe pielea lui.

Undeva în casă, un ceas ticăia. Inima îi bătea regulat — *bum bum bum* –, în tandem cu ceasul. Minutele au trecut. În cele din urmă, treptat, a simţit că muşchii lui încordaţi s-au relaxat, iar strânsoarea din jurul coastelor ei a slăbit.

Morana a şoptit din nou în dreptul inimii lui:

— Eşti în siguranţă. E OK.

— Data viitoare, dă-te jos din pat, a șoptit vocea lui aspră în părul ei.

Cum nu se așteptase ca el să se trezească, Morana a încercat să-și întoarcă fața, dar mâna lui, care o ținuse de trunchi, i-a urcat pe ceafă și a ținut-o pe loc.

Ea s-a cuibărit lângă el.

— N-ai să vezi.

— Pot fi periculos, a informat-o el, de parcă ei nu-i trecuse deja gândul ăsta prin cap.

Nu era proastă. Morana și-a dat ochii peste cap, dar a rămas tăcută.

— Vorbesc serios, a spus el pe un ton grav ce nu permitea contraziceri. Aș putea să te rănesc grav fără să-mi dau seama.

Ea a ridicat din umeri.

— Prefer să risc.

Tristan a scos un sunet frustrat, iar Morana a dat capul pe spate. A ridicat mâna spre tâmpla lui, iar senzația părului său între degetele ei s-a intensificat pe întuneric.

— Aseară, pe întuneric, mi-ai promis ceva, a murmurat ea încet, știind că-i captase atenția. Acum îți promit și eu ceva.

Trecându-și degetul mare peste linia obrazului său, simțind asprimea firelor de păr, i-a jurat, folosind aceleași cuvinte.

— Niciodată. Nu vei mai fi singur niciodată. Oricât de urât ar fi coșmarul, o să fiu aici.

Cuvintele au răsunat cu un ecou apăsător în liniștea dintre ei timp de câteva minute. Ritmul respirației lui nu s-a schimbat, dar și-a strâns puțin degetele pe ceafa ei. Morana știa ce însemna asta pentru el. Își imagina ce sentimente avea, inclusiv pe cel mai periculos dintre toate — speranța. Îndrăznea el să spere că ea vorbea serios?

îndrăznea să spere, după ce trecuse prin atâtea, că mai era capabil de speranţă? Putea să-şi imagineze, pentru că şi ea ar fi avut aceleaşi gânduri. Şi se asemănau — ei doi. Două feţe ale aceleiaşi monede, două capete ale aceleiaşi sfori. Ea ştia ce însemna acest jurământ. Nu mai exista cale de întoarcere; se implicaseră în asta pe termen lung.

— Dacă îţi încalci promisiunea, a spus el cu vocea alunecoasă ca lama unui cuţit, o încalc şi eu pe a mea.

— Pe care din ele? a întrebat Morana, cu inima bătând mai tare când şi-a dat seama că el venise mai aproape.

El i-a ridicat capul, arcuindu-i gâtul şi frecându-şi nasul de al ei.

— Aceea de a nu te distruge.

Buzele lui erau lângă ale ei, aproape atingându-se şi totuşi nu. Ea a încercat să se apropie de faţa lui, dar el a ţinut-o pe loc cu mâna în părul ei. Morana a zâmbit, ştiind că el simţea ceea ce era între ei.

— Distruge-mă!

Iar stăvilarul s-a rupt.

Buzele lui s-au prăbuşit peste ale ei într-o coliziune de o frumuseţe copleşitoare, smulgându-i aerul din plămâni. Tot ce trăise în noaptea precedentă a revenit brusc — frica, momentul în care fusese aproape să cedeze, uşurarea de a fi în viaţă. Simţea toate acestea în felul în care o săruta. Era o combinaţie între asigurare şi promisiunea unei revanşe, transmise între buzele lor. Şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului său, trăgându-l şi mai aproape. El a întins-o pe spate, trupul lui mult mai mare acoperindu-l pe al ei, cu greutatea sprijinită pe braţe. Limbile li s-au împletit, iar gustul lui i-a invadat toate simţurile. Morana s-a cufundat în plenitudinea ameţitoare a senzaţiei de a-l îmbrăţişa şi de a fi îmbrăţişată astfel de el pentru prima dată. Prinzându-i buza de jos între ale ei, şi-a coborât

degetele pe spatele lui musculos, simțindu-i contururile și cicatricile în palmă, oprindu-se pe fundul lui bine definit. Îl admirase în secret de nenumărate ori, iar faptul că acum putea să-l atingă îi trimitea un fior prin tot corpul. Și-a desfăcut mai larg picioarele pentru a-i face loc, trăgându-l de fundul sculptat, aducându-l în valea dintre coapsele ei.

S-a auzit o vibrație joasă în pieptul lui, în dreptul sânilor ei, iar sfârcurile i s-au întărit și mai tare, frecându-se de carnea lui. Tristan îi devora gura, iar șoldurile acoperite de boxeri alunecau pe trupul ei gol. Tricoul — tricoul lui — era tot ce purtase la culcare, iar acum îi era tras peste cap. Sânii ei goi s-au lipit de pieptul lui dezgolit pentru prima dată. Senzația a făcut-o să geamă, iar sfârcurile i-au devenit și mai sensibile, trimițând valuri de căldură spre sexul ei.

El s-a retras ușor, pieptul izbindu-i-se cu putere de al ei, amândoi respirând greu, în valuri sacadate.

— Futu-i! a spus el cu o oarecare uimire și neîncredere în voce.

Da. Și ea a simțit acel „futu-i". Toată situația putea fi descrisă de acel „futu-i".

O vibrație puternică de pe noptieră i-a accelerat bătăile deja rapide ale inimii. Morana și-a întors privirea către sursa sunetului și a văzut telefonul lui Tristan vibrând nebunește pe suprafața de lemn. S-a întors să-l privească în lumina ecranului și i-a remarcat părul ciufulit, ochii magnifici concentrați asupra ei cu o intensitate care-i înfierbânta trupul din nou. A devenit conștientă de erecția lui rigidă, lipită de sexul ei umed. Nu-i despărțea decât un strat subțire de bumbac. Șoldurile ei s-au ridicat de la sine, creând o frecare ușoară care i-a stârnit plăcere până în vârful degetelor de la picioare.

Deşi telefonul vibra, Tristan continua să-şi mişte şoldurile cu intenţii clare, punând o doză perfectă de presiune. Ea şi-a lăsat capul pe pernă şi şi-a arcuit spatele, înfigându-şi degetele în spatele lui.

Vibraţia s-a oprit, iar camera s-a cufundat din nou în întuneric.

El şi-a coborât iar gura peste a ei. Morana a deschis buzele de bună voie, lăsându-l să intre. Inima i-a bătut cu putere când el a încetinit ritmul. I-a lăsat o pată umedă pe lenjeria de bumbac, iar el i-a mângâiat sânul.

Telefonul a vibrat din nou. Tristan şi-a desprins buzele de ale ei, întinzând mâna ca să-şi ia mobilul şi să-l ducă la ureche.

— Spune! a mârâit în telefon, apoi s-a aşezat în genunchi, mutându-i mâna de pe sân pe spate şi ridicând-o odată cu el.

Morana şi-a înfăşurat picioarele în jurul taliei lui, aşezându-se călare în cel mai depravat mod cu putinţă şi tremurând din tot corpul de dorinţă.

— Când? a spus el în dreptul gâtului ei, zgâriindu-i pielea cu dinţii şi făcând-o să respire întretăiat.

Pe urmă, cel de la telefon a spus ceva care l-a făcut pe Tristan să încremenească în stilul lui caracteristic. Morana s-a dat înapoi, încercând să-l privească, iar el a lăsat-o, întinzând-o cu grijă la loc pe pat, odihnindu-şi mâna pe şoldul ei. Cum nu suporta să nu-l vadă, Morana a întins braţul şi a aprins veioza de lângă ea, scăldând camera într-o strălucire caldă.

I-a văzut ochii rătăcind pe corpul ei dezgolit, scanând fiecare centimetru de piele, la fel cum făcea şi ea. Era tot numai muşchi. Muşchi puternici pe gât, umeri, pectorali, abdomen şi braţe. Era tot înfăşurat în forţă. Morana îi vedea cicatricile de aproape pentru prima dată, dar s-a concentrat pe tatuaje, fiindcă până acum nu

avusese ocazia. Știa că avea unul mic sub biceps, deși nu reușea să vadă decât o parte din el. Din câte se părea, era un model tribal. I-ar fi plăcut nespus să petreacă timpul într-o bună zi explorând toate semnele după pofta inimii.

Înainte să le observe și pe celelalte, el a mormăit ceva drept răspuns și și-a mutat mâna între picioarele ei, pe care Morana le desfăcuse larg în fața lui. S-a uitat mirată în ochii lui, în ochii albaștri care o străpungeau până în suflet. Vorbea încă la telefon și continua să o pipăie.

I-a scăpat un oftat scurt, iar focul ce se mai domolise s-a înteţit din nou sub pielea ei, făcând-o să strângă în pumni cearșaful de sub ea.

— Nu, nu va fi, a spus el la telefon, strecurându-și încet un deget în căldura ei umedă, iar ea și-a chircit degetele de la picioare.

Privirea lui a alunecat spre sânii ei, s-a mutat spre mâinile ei, apoi s-a întors la ochii ei. Ea a înțeles mesajul. Desfăcându-și degetele, și-a pus mâinile pe sâni, susținându-i privirea, și i-a strâns ușor. Mușchii pelvieni i s-au încleștat în jurul degetului său. O atingea, la propriu și la figurat.

— Rezolvă problema!

Apoi a strecurat încă un deget. Ea s-a tras de sfârcuri, iar plăcerea a străbătut-o, făcându-i coloana să se arcuiască, un geamăt delicat ieșindu-i de pe buze.

Ochii lui scăpărau.

— Nimic, a zis el, clătinând din cap spre ea o singură dată, apoi și-a mișcat degetele mai repede înăuntrul ei și l-a folosit pe cel mare ca să-i maseze clitorisul.

Răsuflând zgomotos, știind că trebuia să nu facă zgomot și să nu-și ia mâinile de pe sâni sau ochii de la el, Morana și-a mușcat buzele umflate și maxilarul a început să-i tremure. El a văzut, a înțeles și a atacat cu o ardoare

de care nu l-ar fi crezut capabil când era ocupat cu altceva. Dar n-ar fi trebuit să se mire.

Degetele lui o penetrau, îi masau mușchii, se retrăgeau și repetau mișcările. Căldura a început să crească în abdomenul ei, înnodându-se într-un ghem care se strângea din ce în ce mai tare. Ochii, degetele și prezența lui o copleșeau. Degetul mare o masa cu pricepere, apăsând cu presiunea perfectă, care avea s-o facă să plutească. Știa, pur și simplu știa că o va spulbera cu totul.

Degetele lui intrau și ieșeau din ea, pătrunzând-o în același ritm în care ar fi făcut-o și cu penisul. Mușchii i se agățau de degetele lui, implorând după eliberare. Presiunea creștea cu fiecare secundă, nodul de foc din stomacul ei se încolăcea tot mai strâns cu fiecare răsuflare greoaie, iar corpul îi tremura din ce în ce mai tare cu fiecare bătaie a inimii.

— Fă-o! a poruncit el, iar vocea lui de whiskey și păcat a făcut flăcările să explodeze.

Morana a închis ochii. Stele i-au explodat în spatele pleoapelor. Dând capul pe spate, și-a arcuit șira spinării și s-a prins cu mâinile de sâni. Cu degetele încovoiate și picioarele tremurând, și-a dat drumul, răsuflând încet. Degetele lui nu s-au oprit, luând din trupul ei tot ce era capabil să-i ofere și stârnind o serie de replici care i-au zdruncinat corpul până când a scâncit printre buze, pentru că pielea îi era mult prea sensibilă.

Morana a coborât pe pământ, gâfâind și venindu-și în fire, apoi a deschis ochii și l-a văzut cum o privea. El și-a dus degetele care luceau la buze și le-a lins. Mușchii ei obosiți s-au încleștat din nou.

— O să fiu acolo, a spus el și a pus brusc telefonul pe pat lângă ea, fixând-o cu ochii înflăcărați, cu o umflătură proeminentă sub șoldurile acoperite de boxeri.

Aplecându-se în față cu o grație și o agilitate de care corpul lui n-ar fi trebuit să fie în stare, și totuși era, a luat-o în brațe și a rămas deasupra ei, electrizând aerul dintre ei.

— Acum te-am gustat, domnișoară Vitalio, a șoptit el, privind-o în ochi. Și nu poți să mai scapi de mine.

— Nu mă mai sperii de tine, domnule Caine, a răspuns ea cu vocea gâtuită.

A văzut gropița care și-a făcut apariția în treacăt înainte ca el să sară din pat și să meargă la duș. Zâmbind vag, Morana și-a mișcat mâinile și picioarele, resimțind durerile după atacul din seara precedentă, acum că euforia dată de endorfine dispăruse. Cu un geamăt, și-a coborât picioarele peste marginea patului și și-a aranjat tricoul, trosnindu-și gâtul.

Sunetul apei se auzea prin ușă, iar Morana a scuturat din cap, simțind cum un sentiment bizar de viață de familie o invadează. Luându-și telefonul de pe noptieră, a început să-și facă mental o listă cu toate lucrurile pe care le avea de făcut. Primul dintre ele era să verifice software-ul pe care îl lăsase rulând la locuința lui Dante. De asemenea, trebuia să-i mulțumească personal pentru sprijinul de neclintit pe care i-l oferise noaptea trecută. Apoi, trebuia să afle informații despre cei doi agresori ai săi — cel viu și cel mort — și să descopere cine îi trimisese după ea și de ce. În plus, trebuia să afle mai multe despre tipul de la aeroport și cum de știa despre atac.

Odată acestea decise, a făcut repede patul și s-a dus la fereastră. A tras draperiile grele și întunecate care încadraseră camera pe timpul nopții. Lacul — limpede, liniștit, de un albastru minunat — se întindea pe kilometri întregi în lateral, întrerupt doar de copacii înverziți de la marginea care delimita diferitele zone ale proprietății. Deși era o priveliște uluitoare, știa și de ce tocmai ăsta era dormitorul lui Tristan Caine — era imposibil ca cineva să

se infiltreze de pe partea aia a domeniului. Oricine s-ar fi aflat pe lac ar fi fost o țintă sigură și n-aveai cum să ajungi pe partea asta fără să fii văzut. Era un loc sigur.

Cu cât dădea jos mai multe straturi, cu atât inima i se înduioșa mai mult pentru el. Clătinând din cap, s-a întors spre cameră și a scos un oftat. Noaptea trecută, în mijlocul haosului, nu acordase prea multă atenție detaliilor. Acum, da.

Primele raze ale dimineții inundau încăperea, scoțând la lumină fiecare colț al camerei. Pereții erau vopsiți într-un bej cald, cremos, mobilierul era dintr-un mahon întunecat și profund, iar verdele era presărat peste tot – pe așternuturi, în pictura uriașă de deasupra comodei și în mici accente discrete. Camera arăta ca o pădure, nimic din ce te-ai fi așteptat de la dormitorul unui bărbat cu apartamente reci și înghețate. Moranei i-a scăpat un chicotit.

Apropiindu-se de ceea ce părea a fi o colecție de mici amintiri pe comodă, Morana s-a aplecat să vadă mai bine. Obiecte mici și aparent întâmplătoare erau împrăștiate pe câțiva centimetri, dar privirea i s-a oprit imediat în partea de sus, asupra unei fotografii micuțe, înrămate, cu un copil dolofan, cu obraji bucălați și ochi verzi, strălucitori și curioși. Cu inima strânsă, Morana a ridicat rama și a privit pentru prima dată chipul surorii lui, păstrat în amintire. Avea părul roșu ca focul, un zâmbet larg fără dinți și o salopetă roșie. Oriunde și oricând fusese făcută fotografia, micuța era fericită și îi zâmbea larg fotografului. Oare împărțise o cameră cu fetița asta? Oare privise vreodată ochii ei mari și curioși? Avea amintiri ascunse undeva, adânc, în mintea ei?

O altă fotografie, neînrămată, în partea de jos a comodei, a făcut-o să clipească. A scos-o încet și a privit-o cu atenție. Era ea însăși la absolvire, zâmbind cu diploma în mână. De unde avea el fotografia asta? De ce o avea?

— Trebuie să mă îmbrac.

Întorcându-se, a pus repede fotografia la loc şi l-a văzut stând în faţa băii, cu un prosop pe talie, şi studiind-o. Nu reuşea să înţeleagă cum un bărbat atât de masiv se mişca atât de tăcut. O văzuse că se uita la fotografie şi, în mod clar, ştiuse că asta avea să facă din momentul în care o lăsase să intre în dormitorul lui. Prin urmare, Morana a aşteptat ca el să reacţioneze sau să spună ceva. Poate să menţioneze ceva despre sora lui sau despre faptul că păstrase în casa lui o fotografie cu Morana.

Dar el n-a spus nimic.

Aparent netulburat, a traversat dormitorul şi a deschis dulapul, de unde a scos un costum gri-ardezie, bine călcat, pe care l-a întins pe pat. A observat că ea făcuse patul, s-a oprit o secundă, apoi s-a întors să ia un tricou alb de bumbac şi o pereche de pantaloni de trening. După ce a închis uşa dulapului, a întins hainele pe pat şi s-a uitat la ea.

— Pune-ţi astea după ce te speli, a zis el şi a arătat către haine. Şi adu-ţi restul lucrurilor azi.

De adăugat pe listă — *să se mute la el.*

Îndreptându-se cu paşi şovăitori spre baie în timp ce el îşi usca părul cu prosopul, Morana s-a oprit, neştiind dacă era cazul să aducă vorba despre ceva anume. Şi-a muşcat buza, a mers mai departe şi a închis uşa în urma ei. Baia, încă ceva ce nu reuşise să aprecieze în întunericul nopţii, era uluitoare la lumina zilei. Ferestre imense ocupau un sfert din peretele din faţă, de la tavan în jos, inundând spaţiul în lumină naturală. Cada cu picioare pe care o folosise cu o seară în urmă era lipită de perete, iar în faţă se afla o cabină spaţioasă de duş, cu pereţii din sticlă jivrată. Aceleaşi tonuri de maro şi verde-pădure fuseseră folosite şi aici.

După ce şi-a scos tricoul, Morana s-a întors către chiuveta mare de granit, aflată la câţiva paşi de cadă, şi s-a privit în oglindă. Obrajii îi erau îmbujoraţi, părul ca un cuib mătăsos purta mirosul şamponului lui, iar buzele îi erau frumos umflate. Arăta ca o femeie care primise iubire dis-de-dimineaţă, singurele semne ale atacului din noaptea trecută rămânând vizibile pe gâtul ei. O urmă de palmă i se încolăcea în jurul gâtului ca un şarpe veninos. Morana a atins uşor vânătaia cu degetele, iar furia pentru ceea ce se întâmplase a început, în sfârşit, să-i cuprindă fiecare fibră a trupului.

După ce a scos o periuţă de rezervă din dulapul de sub chiuvetă, s-a spălat şi a făcut un duş în timp record. Înfăşurată într-un prosop verde, a ieşit în dormitor, dar l-a găsit gol.

De adăugat pe listă — *să afle ce se întâmplase cu Luna Caine.*

Pregătită, s-a îmbrăcat repede cu hainele lui, suflecând cracii pantalonilor pentru a i se potrivi şi a nu se împiedica în ei, apoi a ieşit. Mirosul de pâine prăjită i-a făcut stomacul să ghiorăie. Doamne, murea de foame!

Luându-se după miros, a coborât încet scările, absorbind atmosfera casei şi observând cum se schimba. Cu cât se apropia de vestibul, cu atât devenea mai rece. Vestibulul era dominat de tonuri de alb, gri şi albastru. Fascinată, şi-a dat seama din nou cât de adânc îşi ascundea el adevărata esenţă de toată lumea şi cât de mult conta faptul că îi permisese să pătrundă în spaţiul lui intim. Luând-o la stânga, a intrat în bucătăria spaţioasă, aproape o replică a bucătăriei din apartament, şi nu s-a mirat să-l vadă gătind. Ceea ce o surprindea însă era cât de bine arăta gătind îmbrăcat în costum. Nu-şi imaginase niciodată cât de atrăgător putea fi până când nu a rămas acolo, privindu-i silueta musculoasă pregătind ouăle cu măiestrie.

— Bucătăria e aprovizionată bine, i-a spus el fără să se întoarcă, lăsând-o să înţeleagă că simţurile îi percepeau imediat prezenţa. Zia aduce cumpărăturile în fiecare sâmbătă dimineaţa. Aici e o listă, a înclinat el capul spre frigider, aşa că notează dacă vrei ceva.

Prăjitorul de pâine a scos un ţiuit şi Morana s-a întors spre el.

— Unt? l-a întrebat.

— Sărat.

Dând din cap şi minunându-se de uşurinţa cu care se deplasau prin bucătărie, Morana a pus pâinea prăjită pe farfurii, a ocolit insula şi s-a cocoţat pe scaun, o senzaţie de déjà-vu cuprinzând-o. Se putea obişnui cu toate astea.

— Şi menajul?

El a oprit aragazul şi a pus ouăle pe farfurii.

— Zia. Are cheile casei, aşa că vine de două ori pe săptămână să facă ordine. Îţi dau şi ţie un set de chei diseară.

Aşezându-se în faţa ei, i-a întins un pahar cu suc de portocale şi şi-a luat cafeaua. Morana a ridicat dintr-o sprânceană.

— Şi dormitorul?

El a ridicat ochii, ochi care sclipeau în lumina dimineţii ce pătrundea prin ferestre.

— Rămâne încuiat. De dormitor mă ocup singur.

— Deci găteşti şi faci curat? a spus Morana, mestecând ouăle delicioase. Un bărbat pe gustul meu.

I-a văzut buzele arcuindu-se, exact ceea ce intenţionase, şi a simţit o căldură în stomac.

— Dar o să ne împărţim sarcinile, dacă e să fiu colega ta de cameră.

— Mai e și altceva, domnișoară Vitalio?

S-a uitat la ea, tonul vocii fiindu-i periculos de aproape de cel de păcat și de whiskey. Vocea aia o afecta nespus de mult.

S-a aplecat în față, simțindu-se îndrăzneață.

— De-abia am început, domnule Caine.

— Credeam că te-am terminat destul de bine.

A luat o gură din pahar, apoi și-a lins de pe buze o picătură de suc. Ochii ei au urmărit mișcarea, apoi s-au uitat în ai lui. Și i s-a uscat gâtul.

— Mănâncă, i-a cerut el, iar Morana s-a supus, știind că nu era momentul să se joace.

El avea de făcut chestii dure de mafioți, iar ea, chestii de tocilari pentru mafioți. Nu aveau destul timp.

Telefonul lui a vibrat și l-a scos din buzunar. Nu știa ce mesaj primise, dar l-a văzut cum și-a golit paharul dintr-odată.

— Trebuie să plec, a anunțat-o.

Morana a dat din cap.

— Mă ocup eu de vase.

El i-a aruncat o privire impasibilă, de parcă vasele erau ultimul lucru la care se gândise până să aducă ea vorba de ele, iar Morana a simțit că-i iau foc obrajii.

— Să încui ușa când pleci.

Cu replica asta tăioasă, a plecat. Nu tu „să ai o zi frumoasă, dragă" sau „mă întorc înainte de cină, iubito". Nu, nu era genul lui.

Telefonul Moranei a vibrat.

Tristan Caine: *Ai grijă de tine.*

Zâmbind larg, Morana a continuat să-și mănânce mic-dejunul.

Morana: *Și tu.*

Deschizând altă fereastră, i-a scris repede lui Dante.

Morana: *Ar putea să-mi aducă cineva o pereche de pantofi din casa mare acasă la Tristan? Nu prea mi-a stat gândul la asta aseară.*

Dante Maroni: *Desigur. Trimit pe cineva peste 10 minute. Treci pe la mine după aceea.*

Morana: *Mersi! Ne vedem în curând!*

După ce și-a terminat micul-dejun, a strâns vasele și a făcut ordine în bucătărie, trecând în revistă lista de pe frigider, unde a văzut pentru prima dată scrisul de mână al lui Tristan. Literele erau surprinzător de drepte, iar scrisul părea masculin și ferm. Clătinând din cap, păşind uşor şi cu atenţie, a pus telefonul în buzunar şi s-a întors în grabă în dormitor, închizând uşa în urma ei. Două

încuietori s-au închis și Morana a luat-o spre intrare exact când cineva a bătut la ușă.

Când a deschis, l-a găsit pe Vin pe verandă cu o cutie de pantofi în mână. Nici măcar n-a clipit când a văzut-o îmbrăcată în hainele lui Tristan.

— Bună dimineața, l-a întâmpinat ea cu un zâmbet reținut.

El a dat din cap, întinzându-i cutia tăcut, după care a păşit înapoi și a rămas să aștepte. Morana s-a încruntat.

— Hm, sunt sigură că ai lucruri mai importante de făcut.

— Trebuie să vă însoțesc, domnișoară Vitalio, a informat-o Vin cu o voce joasă. Am primit ordin.

— Al cui ordin? a întrebat ea, scoțând balerinii negri, simpli și confortabili, și punându-i în picioare.

— Al domnului Maroni, a răspuns el scurt.

— Care Maroni?

— Dante.

Dând din cap, a ieșit în aerul proaspăt al dimineții, având grijă ca ușa să fie încuiată și alarma setată. Apoi, a luat-o spre casa lui Dante, Vin urmând-o tăcut.

— Ai intrat în camera mea ca să iei pantofii? l-a întrebat ea, vrând să rupă tăcerea, dar și pentru că era curioasă.

— Da, domnișoară Vitalio, a răspuns el, privind înainte.

Morana l-a studiat pe bărbatul morocănos, mai tânăr decât Tristan, dar mai mare ca ea, cu părul tuns atât de scurt, încât era aproape ras, și a încercat să și-l imagineze cotrobăind după pantofi în dulapul ei foarte feminin.

— Spune-mi Morana, te rog, l-a corectat ea. Era ordine în cameră? l-a întrebat, dându-și cu presupusul.

Dacă Dante îl trimisese în camera ei şi acasă la Tristan, era clar că avea încredere în el într-o anumită măsură. Iar Dante îi câştigase încrederea şi, prin urmare, avea să-l trateze pe Vin ca pe unul dintre băieţii buni.

— Nu, a răspuns el, uitându-se la ea înainte de a privi drept înainte. Era dezordine. Lucrurile erau vraişte.

Asta însemna că, pe lângă urmele lăsase de lupta din noaptea trecută, cineva îi distrusese camera. Dar cu ce scop? De furie sau în căutare de ceva?

Să meargă pe peluzele întinse în plină zi era un contrast izbitor faţă de fuga disperată prin întunericul nopţii. Conacul se înălţa în depărtare, ca întotdeauna, asemenea unei fiare impozante. Era agitaţie în jur, probabil se făcea curăţenie după petrecerea de noaptea trecută. Morana şi-a mutat privirea spre casa lui Dante, locul care îi devenise un sanctuar, un refugiu în momentele de nevoie. Simţind că o căldură liniştitoare îi inunda inima, a urcat repede treptele şi a bătut la uşă. Era conştientă de prezenţa lui Vin, care o veghea de la distanţă.

După aproximativ un minut, Dante a deschis uşa, îmbrăcat într-un costum negru cu cravată şi cu părul pieptănat pe spate, ceea ce-i scotea în evidenţă structura osoasă frumoasă.

Privirea lui întunecată a măturat-o din cap până-n picioare, observând-o în hainele lui Tristan care atârnau lejer pe ea, iar ochii i s-au încreţit de amuzament.

Morana şi-a dat ochii peste cap şi a intrat în casă.

— Lasă-ne câteva minute, a zis Dante, dând din cap spre Vin.

Vin a înclinat capul şi a plecat spre casa mare.

După ce a închis uşa, Dante a îmbrăţişat-o pe Morana, prinzând-o uşor de umeri.

— Mă bucur că eşti OK.

Cu pieptul strâns de emoție, Morana și-a încolăcit brațele în jurul trupului său uriaș și i-a inhalat parfumul.

— Mulțumesc pentru seara trecută. A însemnat mult pentru mine.

El s-a dat înapoi și s-a uitat la ea cu o figură serioasă.

— N-ar fi trebuit niciodată să se întâmple ceea ce s-a întâmplat aseară. Dar mă bucur că ai simțit că poți veni aici, Morana.

Ea a zâmbit, buzele tremurând ușor, iar el a strâns-o de umeri și a condus-o în camera de zi. Așezându-se din nou pe canapeaua pe care o revendicase, l-a văzut pe Dante scriind ceva pe telefon și așezându-se în fața ei.

Împreunându-și mâinile lejer și afișând o atitudine sobră, a vorbit în sfârșit.

— Eu și Tristan am vorbit aseară despre ce s-a întâmplat. O să ne ocupăm de partea noastră de problemă. Între timp, tu trebuie să continui cu software-ul. Prea s-au întâmplat toate una după alta ca să cred că e doar o coincidență.

Morana a dat din cap.

— De acord. O să caut și eu răspunsuri la rândul meu, nu-ți face griji. Dar am câteva întrebări.

— Spune.

Morana și-a scos telefonul, a deschis galeria și a mărit fotografia cu asasinul leșinat. Întorcând ecranul spre el, l-a întrebat:

— Îl cunoști?

Dante s-a uitat un minut la ecran, apoi a clătinat din cap.

— Nu l-am mai văzut până acum. Dar să-mi trimiți poza. O să fac niște verificări.

După ce i-a trimis fotografia, Morana a pus următoarea întrebare:

— L-ai văzut pe bărbatul care a vorbit cu mine aseară?

L-a văzut ridicând din sprâncene.

— Care bărbat?

— Aseară, la petrecere, m-a avertizat în legătură cu asasinatul, i-a explicat Morana. Nu i-am văzut faţa, nu am văzut cum arăta.

Dante a început să clatine din cap înainte ca ea să termine de vorbit.

— Nimeni nu putea să intre fără invitaţie.

— Nu vreau să-ţi spulber iluziile, dar eu am făcut asta acum câteva săptămâni, a spus Morana, sfioasă.

Dante a rânjit.

— Aşa e. O să mă uit pe camere mai târziu. Ai grijă la tipul ăsta.

Ea a ridicat din umeri.

— A avut destule ocazii să mă omoare şi n-a făcut-o. Dimpotrivă, cred că asta e portiţa pe care o căutam şi sunt dispusă să-i acord o şansă, chiar dacă ţie şi lui Tristan n-o să vă placă. Sunteţi băieţi mari. Acceptaţi situaţia.

Dante a oftat, clătinând din cap.

— Totuşi, nu-mi place. Ia-l pe Vin cu tine. Deocamdată el e bodyguardul tău, cel puţin până îl prindem pe cel care vrea să te omoare.

Morana a pufnit.

— Sunt destul de multe variante. Oh, te superi dacă rogi pe cineva să-mi mute lucrurile acasă la Tristan? Nu vreau să mai calc în groapa aia cu şerpi.

Dante s-a ridicat cu un mic zâmbet pe faţă.

— Te-ai mutat repede la el. N-ar trebui să mai aştepţi puţin, să vezi dacă el e bărbatul lângă care vrei să trăieşti tot restul vieţii?

Morana a luat perna de lângă ea și i-a aruncat-o în cap. Dante a râs și fața i s-a încrețit într-un fel care ar fi făcut o sută de femei să facă infarct. Înțelegea de ce Amara se îndrăgostise în adolescență de el.

— Mă bucur pentru voi, a spus el, îndreptându-se spre ușă. Zia s-a dus în casa mare. Am s-o rog să-ți împacheteze lucrurile și să le mute aici. Poți să le duci la Tristan împreună cu ea.

— Mulțumesc, Dante, a strigat Morana din spatele lui.

— Vin o să fie aici, a strigat și el.

L-a auzit închizând ușa și i-a auzit pașii care se îndepărtau, pe urmă s-a obișnuit treptat cu liniștea din casă. După ce și-a trosnit gâtul, simțind o durere ușoară în umăr, Morana și-a luat laptopul de pe masă și a pornit ecranul.

Programele ei, care avansaseră într-un ritm șocant de lent, erau acum la nouăzeci și patru la sută. Satisfăcută, dar tot suspicioasă, Morana s-a logat în sistem și a deschis programul de recunoaștere facială. Apoi a încărcat poza asasinului și a lăsat căutarea să se desfășoare în fundal. Pe urmă, s-a apucat să caute toate știrile legate de Organizația Tenebre din urmă cu douăzeci de ani. Un omor ici, un jaf colo, nimic care să sară în ochi sau să pară alarmant. S-a așezat pe canapea, citind articol după articol și tăietură după tăietură din ziare, dar nu a găsit nimic care să indice destrămarea Alianței. Era surprinzător, pentru că de obicei, când se destrămau alianțele, exista o scurtă perioadă de vărsare de sânge pe fondul nemulțumirii generale. Dar în urmă cu douăzeci de ani? Nimic. Imaculat. Ireal.

Enervată, dar intrigată, a schimbat setările și a început să caute relatări despre fetele dispărute. Erau mult prea multe, ca să fie în regulă. Articolele erau pline

de teorii nebunești care asociau dispariţiile cu criminali în serie și pedofili, cu teorii ale conspiraţiei despre extratereștri cu un apetit special pentru fetiţele pământenilor. Numeroase cazuri, deși bine investigate, erau încă deschise, rămase necercetate după atâţia ani și putrezind pe un raft prăfuit. Datele erau misterioase — fetiţe de până la trei ani dispărute fără urmă. Unele răpite din parcuri, altele din propriile case. O fetiţă dispăruse din cărucior în secunda în care mama se întorsese să își verifice geanta de pe trotuar. Alta se juca afară cu sora ei, iar mama lor le supraveghea din bucătărie. Acum erau acolo, iar în secunda următoare dispăruseră amândouă. Cazuri după cazuri, poveşti după poveşti, incredibile, dar adevărate, se derulau pe ecran.

Când a citit și ultimul articol, Morana a simţit că îi fremăta stomacul și o usturau ochii de furie. Știa sigur că două dintre poveștile acelea nu apăruseră în ziare. Despre două fetiţe.

Luna Caine, dispărută din dormitorul ei în toiul nopţii, un dormitor în care ar fi fost imposibil să intre cineva fără să-l trezească pe fratele ei protector; și ea, Morana Vitalio, dispărută și adusă înapoi. Deși presa și poliţia nu făcuseră legătura între cazuri și mafie, Morana știa că exista o legătură. Nu exista niciun motiv, în afară de faptul că era fiica șefului din Portul Umbrelor, pentru care să fi fost adusă înapoi când alte fetiţe nu mai apăruseră.

Morana a deschis sistemele și a verificat programele pe rând. Cel de recunoaștere facială încă analiza fotografia bărbatului care o atacase noaptea, iar programele mai vechi se adaptau ca să găsească informaţii despre ce se întâmpla, așa că Morana a respirat adânc și a deschis browserul Tor. La urma urmei, se numea internetul întunecat dintr-un motiv întemeiat. Ceea ce nu se

găsea pe World Wide Web exista întotdeauna undeva în rețeaua din umbră.

Morana își personalizase fereastra Tor și o protejase cu mai multe straturi de protecție, folosind nu unul, ci mai multe VPN-uri care îi redirecționau semnalul în întreaga lume la fiecare secundă, în timp real. Era metoda care făcea aproape imposibilă urmărirea ei sau a urmelor pe care le lăsa. Totuși, nu folosea partea aceea a internetului pentru a căuta informații. Nu doar pentru că era periculos, ci și pentru că lucrurile pe care era forțată să le vadă când naviga îi întorceau stomacul pe dos. Depravarea era fără precedent și scăpată de sub orice control.

Era unul dintre motivele pentru care așteptase atâta vreme să se aventureze în rețeaua din umbră. Dar acum nu mai avea de ales. Era ferm convinsă că avea să găsească niște indicii, niște răspunsuri acolo.

Deschizând fereastra protejată, Morana a ignorat totul în jur și a tastat tăcută cuvintele-cheie. Deși nu știa exact ce anume căuta, știa că punctul de plecare era orașul Tenebre în urmă cu douăzeci de ani și fetele dispărute. A apăsat „enter".

Aproape instantaneu, un val de rezultate i-a inundat ecranul cu repeziciune, apărând unul după altul. Morana a rămas atentă la ecran, uitându-se întruna la cuvinte. Salva și ștergea datele cu o viteză care îi demonstra genialitatea.

Deodată, o fereastră a apărut pe laterala ecranului cu un mesaj.

eusuntreaperOO: *îți lipsesc niște cuvinte-cheie.*

Morana a încremenit, iar mesajul surprinzător a făcut-o să clatine din cap. Ar fi trebuit să fie imposibil. Pe lângă faptul că o găsise dincolo de protecțiile sub care își ascunsese identitatea din mediul online, că o urmărise

în ciuda vitezei cu care semnalul ei zbura prin lume, ar fi trebuit să fie imposibil ca cineva să descopere ce făcea ea acolo. Absolut imposibil.

Şi totuşi, mesajul clipea în faţa ochilor ei, aparent nevinovat.

A dat imediat click pe mesaj ca să vadă id-ul online al persoanei care i-l trimisese. Se simţea cuprinsă de o admiraţie înciudată, pentru că reuşise să treacă peste toate măsurile ei de protecţie. Iar măsurile ei de protecţie erau bestiale.

Iconiţa înfăţişa un craniu alb-negru, iar spaţiul din spatele craniului îl făcea să iasă în evidenţă pe ecran. Încă uluită de faptul că Reaper ăsta o găsise şi luase legătura cu ea, Morana a decis să-şi urmeze instinctul şi a scris repede un răspuns.

zeiţatocilarăatehnologieiOO: *ce cuvinte-cheie?*

A aşteptat o clipă şi a văzut răspunsul pe ecran.

eusuntreaperOO: *trafic de carne vie*

Morana a simţit că i se taie respiraţia pentru un moment, subînţelesul cuvintelor lui făcându-i inima să se strângă. Nu, Doamne, nu!

zeiţatocilarăatehnologieiOO: *cine eşti?*

Ceasul ticăia pe peretele din spate, iar Morana aştepta să apară un răspuns pe ecranul verde.

Tic.

Tac.

Tic.

Tac.

Tic...

eusuntreaperOO: *un prieten.*

Morana nu știa ce să înțeleagă din asta. A primit încă un mesaj înainte să decidă cum să continue.

eusuntreaperOO: *am motivele mele să te ajut.*

Morana a tastat repede.

zeițatocilarăatehnologieiOO: *ce motive?*

eusuntreaperOO: *vreau să descoperi adevărul, morana*

Deci știa cine era ea. Morana s-a holbat la mesaj cu o senzație ciudată în stomac. Nu înțelegea. O cută pe frunte i-a apărut, în timp ce își mișca degetele.

zeițatocilarăatehnologieiOO: *cunosc deja adevărul*

A urmat o pauză, apoi a venit răspunsul.

eusuntreaperOO: *sunt încă multe lucruri pe care nu le cunoști*

Pielea de pe brațe i s-a făcut de găină când a văzut ultimul mesaj. Și-a frecat pielea ca să-i treacă, gâfâind fără să-și dea seama. Încrezătoare în propriile instincte, și-a scris mesajul.

zeițatocilarăatehnologieiOO: *vreau să ne întâlnim*

Cursorul a clipit de cinci ori înainte ca el — fiindcă bănuia că era un bărbat — să-i răspundă.

eusuntreaperOO: *la momentul potrivit*

eusuntreaperOO: *pentru moment, foloseşte cuvintele-cheie*

zeiţatocilarăatehnologieiOO: *şi ce o să descopăr?*

Răspunsul lui a fost misterios.

eusuntreaperOO: *surse*

Ce fel de surse? Înainte să dispară, mai era ceva ce trebuia neapărat să ştie.

zeiţatocilarăatehnologieiOO: *cum ai trecut de sistemul meu de protecţie?*

A aşteptat o vreme răspunsul lui, dar n-a mai apărut nimic. Frustrată pentru că nu aflase, s-a întors la cuvintele ei cheie şi le-a modificat — *„tenebre" + „anii 1990" + „fete dispărute" + „mafia" + „trafic de carne vie".*

A adăugat temătoare ultimele cuvinte, sperând, deşi şansele erau puţine, că nu va găsi nimic care să ducă în direcţia aia. Din câte ştia ea, familiile nu făcuseră niciodată trafic de carne vie. Nu avea nicio logică. Ar fi accesat o cu totul altă parte a internetului, o parte mai întunecată în care nu se aventurase până atunci, şi asta o speria puţin.

Pagina s-a încărcat încet şi s-a trezit lovită de un val de informaţii noi. Ochii ei scanau febril datele — fete dispărute, fete scoase la licitaţie, fete vândute şi multe alte ştiri tulburătoare care o făceau să se înfioare. Totuşi, nicăieri nu se vorbea despre fete sub vârsta de zece ani. Informaţiile, oricât de sinistre ar fi fost, nu aveau legătură cu fetele dispărute din Tenebre.

Oftând, a lăsat laptopul jos şi s-a ridicat de pe canapea, întinzându-şi muşchii şi îndepărtându-se puţin ca să

se gândească. S-a dus la fereastra care dădea spre lacul din depărtare și s-a uitat la casa în care avea să locuiască. Părea liniștită, aproape pașnică. Dar bărbatul care locuia acolo nu era la fel. Și nici n-avea să fie până când nu ieșea la lumină adevărul despre sora lui.

Exista un motiv pentru care bărbatul de pe internet îi ceruse să adauge „trafic de carne vie" în lista de cuvinte-cheie. Dacă n-ar fi fost important, nu credea că el s-ar fi deranjat s-o găsească și să ia legătura cu ea, oricine ar fi fost. Îi cunoștea numele și știa ceva despre fete.

Laptopul a scos un sunet care a făcut-o să arunce o privire în spate. S-a întors pe canapea, s-a așezat și a văzut toate rezultatele căutării. Cu degetele pe tastatură, a derulat titlurile de articole, numele autorilor și orice alte nume cu o viteză ameţitoare. Devenea tot mai disperată pe măsură ce trecea mai departe. Fiecare informaţie avea un anumit prenume atașat în locul sursei.

Bărbatul îi spusese că va găsi surse.

Lucrând cu sârguinţă, Morana a filtrat articolele după surse și a lăsat sistemul să le împartă pe secţiuni. Zece secunde mai târziu, majoritatea erau sortate după un singur nume — Distanţa Y.

Ce naiba era Distanţa Y?

N-a apucat să ducă ideea mai departe, că sunetul scos de unul dintre programe i-a distras atenţia. Cel de recunoaștere facială personalizată își terminase căutarea. Deschizând programul, Morana nu a găsit niciun nume, dar software-ul descoperise două alte imagini cu bărbatul, surprins pe camerele publice, o dată era în Portul Umbrelor și altă dată în America de Sud. A trimis imaginea atât lui Tristan, cât și lui Dante, și a așteptat un răspuns. Dar nu a primit niciunul.

O durere surdă a început să i se contureze în spatele sprâncenelor. Scoţându-și ochelarii, Morana și-a

apăsat ochii cu podul palmelor, gemând de frustrare din cauza felului în care se desfășurau lucrurile. Avea mai multe întrebări decât răspunsuri și de fiecare dată când credea că a găsit ceva substanțial, simțea că-i scapă printre degete. Strângând din dinți de furie, Morana a privit tavanul timp de un minut, întrebându-se ce putea să facă mai departe.

A dat un telefon.

procesarea

Tenebre era un oraş binecuvântat cu o frumuseţe naturală. Traversat de un râu lung care se vărsa în ocean la câteva sute de kilometri depărtare, se afla chiar la baza unor dealuri uluitoare, presărate cu lacuri frumoase. Spre deosebire de vremea umedă, de coastă, din Portul Umbrelor, Tenebre se bucura de toate anotimpurile — avea zăpadă iarna, zile însorite pe timp de vară şi cea mai frumoasă toamnă din ţară.

Privind în jur la frunzele maronii de sub cizmele ei noi, Morana stătea lângă balustrada unui dig, ţinând în mână cafeaua pe care o cumpărase de la un vânzător ambulant. Jacheta bej-deschis îi ţinea de cald destul cât să nu simtă răcoarea soarelui de după-amiază şi camufla pistolul mic pe care-l luase de la Dante. Îşi împletise părul în grabă, în maşina condusă de Vin. Era şi el pe undeva pe aproape, stând cu ochii pe ea aşa cum îi ceruse Dante. Bărbatul taciturn devenea cu repeziciune unul dintre oamenii ei preferaţi.

Feriboturile care traversau râul claxonau, oamenii roiau în jurul ei, iar Morana stătea în alertă, aşteptând

ca bărbatul pe care-l contactase să-i răspundă la câteva întrebări.

A auzit o voce gravă și familiară în spate, ca un răspuns la propriile gânduri.

— Nu te întoarce.

Deși tentată, Morana s-a abținut și a dat ușor din cap, rămânând cu ochii la clădirile de pe celălalt mal al râului. L-a simțit apărând la periferia câmpului ei vizual, dar nu a văzut nimic concret.

— Aș vrea să spun că-mi pare bine de cunoștință, a comentat Morana.

— Vrei să știi de ce te-am contactat, domnișoară Vitalio? a început bărbatul cu voce gravă.

Morana a dat iar din cap. Dintre toate, asta o interesa cel mai mult.

— Ești cheia unui puzzle pe care am tot încercat să-l rezolv. Cred că ne putem ajuta reciproc.

— Și cum voi face asta? a întrebat Morana, vorbind calm și uitându-se drept în față.

— Găsește informații despre ce se întâmpla aici în urmă cu douăzeci de ani.

— Și ce primesc în schimb?

— Orice răspunsuri dorești.

— Și o să mi le dai la schimb? a întrebat Morana ca să confirme.

— Da.

Analizând propunerea o clipă, Morana a luat o gură de cafea. Era destul de bună.

— De ce aș avea încredere în tine?

— N-ar trebui să ai, a răspuns el fără ezitare.

Nu avea nicio inflexiune în voce — doar tonul baritonal grav care trăda mai multă experienţă decât avea ea ani.

— Dar suntem în aceeaşi tabără deocamdată, nu facem decât să căutăm adevărul.

— De ce te interesează sfârşitul Alianţei?

— Dar pe tine? a replicat el.

Morana a simţit că strânge din buze.

— Bine, atunci. Prima întrebare — cum ai aflat că cineva voia să mă omoare?

L-a văzut cu coada ochiului cum s-a sprijinit cu braţele de balustrada de fier şi a remarcat hainele negre pe care le purta.

— Informaţiile sunt importante în meseria mea, a explicat Domnul Solemn cu nonşalanţă. Cineva a dat ordin să fii ucisă şi aş adăuga faptul că era o misiune foarte bine plătită. Ţi-am spus ca dovadă de bună-credinţă.

Undeva în stânga ei plângea un copil. Morana ştia că Vin era undeva în spate.

— Apreciez că m-ai avertizat, i-a mulţumit ea.

— N-ai de ce să te temi de mine, domnişoară Vitalio, a spus el simplu. N-am nimic cu tine sau cu Predatorul. Eşti femeia lui şi nu vreau să mi-l fac duşman.

Femeia lui. Păi, era, nu-i aşa?

Morana a clătinat din cap.

— Ce înseamnă Distanţa Y?

Bărbatul a făcut o pauză.

— I-ai descoperit destul de repede.

Avusese ajutor din partea cuiva. Oare era vorba de el? Înainte să-l întrebe, el i-a răspuns.

— E Sindicatul.

Era o anagramă. Ce naiba?

— Ce este Sindicatul? a întrebat Morana, tot mai derutată. Are legătură cu motivul pentru care au dispărut fetele cu ani în urmă?

— Eşti foarte deşteaptă, a complimentat-o el, îndreptându-şi spatele. Urmează pista asta. Te las. Când ai informaţii, contactează-mă.

Morana a clătinat din cap, fiindcă nu primise răspunsuri la întrebări.

— Tu eşti Reaper? Cum ai trecut de sistemul meu de protecţie?

Bărbatul s-a oprit. I s-a părut că-l luase prin surprindere.

— Nu, domnişoară Vitalio. Nu sunt. Dar mulţumesc pentru ce mi-ai spus acum. Mă ajută să pun nişte lucruri cap la cap.

Morana a aşteptat o secundă, iar inima a început treptat să-i bată mai repede.

— Ce ţi-am zis?

— Că trăieşte.

Înainte ca Morana să poată întreba altceva, locul de lângă ea a rămas gol. S-a întors într-un cerc, încercând să-i găsească silueta care se îndepărta, dar erau prea mulţi bărbaţi îmbrăcaţi în haine întunecate şi prea mulţi oameni care se mişcau haotic ca să poată localiza un om pe care nici măcar nu-l văzuse bine. Clătinând din cap, şi-a îndreptat din nou privirea spre râu, iar bătăile inimii i s-au potolit, acum că primise măcar un răspuns.

Fetele care dispăruseră reprezentau o problemă mult mai mare decât anticipase. Indiferent ce era Sindicatul, trebuia să-l descopere. Şi oricine ar fi fost Reaper, trebuia să-l găsească.

Soarele apunea când Morana a urcat în Range Roverul cu care o adusese Vin. Deşi îi spusese lui Dante că se putea descurca singură, faptul că era într-un oraş nou şi un oaspete nedorit al familiei Maroni a făcut-o să accepte cu bucurie ajutorul primit. Vin părea un tip de treabă până acum, tăcut, dar vigilent, şi-i plăcea compania lui.

De fapt, îi spusese despre dorinţa ei de a se antrena mai mult, să ia nişte cursuri de autoapărare, şi, spre surprinderea ei, se oferise s-o ajute „dacă doreşti". Şi chiar îşi dorea foarte mult. Atentatul asupra ei îi demonstrase că nu se putea baza mereu pe noroc pentru a ieşi din situaţii periculoase. Data viitoare, s-ar putea să nu existe o casă în care să poată fugi, un loc sigur în care să se refugieze. De mâine, avea de gând să-şi forţeze muşchii la maximum.

Îl urmărea pe Vin navigând prin traficul din oraş, printre taxiuri claxonând şi treceri de pietoni. Cuprindea cu privirea un oraş extrem de diferit de cel în care crescuse, şi nu doar din punct de vedere al climei. Portul Umbrelor era mai relaxat, pe când Tenebre era un du-te-vino continuu. În cele din urmă, au ieşit din zona centrală a oraşului şi s-au îndreptat spre dealurile verzi, luxuriante, unde se afla conacul familiei Maroni.

Scoţându-şi telefonul din buzunar, Morana a deschis mesajul prin care îl anunţase pe Tristan despre întâlnire, dar a observat că încă nu-l citise. După noaptea şi dimineaţa pe care le petrecuseră împreună, se aşteptase ca el s-o verifice măcar o dată. Faptul că n-o făcuse îi spunea că ori era prea ocupat cu ce avea de făcut, ori pur şi simplu încă nu conştientizase că acum aveau o relaţie serioasă. Trebuia să discute despre asta.

Maşina a urcat, urmând curbele dealului şi lăsând în urmă oraşul prin care şerpuia râul. De emoţie, Morana nu observase nimic din toate astea prima dată, fiindcă mintea ei se concentrase doar pe propria anxietate. De data asta, mai relaxată fiind, putea să admire frumuseţea şi spiritul oraşului şi să înţeleagă de ce fusese o bijuterie a coroanei timp de atâtea decenii.

Porţile de fier forjat ale conacului s-au deschis automat când maşina s-a apropiat de vârful dealului. Vin a dat din cap către unul dintre paznicii de la poartă şi au intrat pe aleea lungă, către casa imensă, din piatră, ce-i amintea mereu de un castel îngropat în pădurile scoţiene.

— Bagajul şi coletele tale au fost mutate în aripa domnului Caine, a anunţat-o Vin, oprind maşina în faţa casei. Găseşti totul în living.

Morana a zâmbit şi a simţit o căldură în inimă când s-a gândit la ele. Deşi încă nu se simţea ca acasă, se bucura că avea să fie acolo cu el. După ce i-a mulţumit lui Vin că a stat cu ea, a coborât din maşină şi l-a văzut pe Lorenzo Maroni privind-o de la fereastra biroului. Nu ştia dacă el încercase să o omoare sau nu, dar, oricum ar fi fost, nu mai era sub protecţia lui.

Ştiind că o să-l enerveze, i-a făcut veselă din mână şi l-a văzut încruntându-se. Cu buzele arcuite, s-a întors şi a luat-o spre căsuţa de pe malul lacului aflat în depărtare, spre casa bărbatului care fusese ţinut la periferia acestei lumi.

Era întuneric, iar lacul părea liniştit, calm. Căsuţa cu un singur etaj, construită din piatră şi lemn, era luminată. Urcând treptele pridvorului, Morana a răsucit clanţa şi a intrat, aroma de roşii gătite şi frunze de busuioc din bucătărie răzbătând până la ea.

Zâmbind, şi-a scos jacheta de pe umeri şi a intrat în livingul deschis ca să-şi verifice lucrurile, dar s-a oprit

brusc la vederea bărbatului furios care stătea pe canapea. Purta o cămaşă albă cu gulerul descheiat, iar ochii lui albaştri erau aţintiţi asupra ei. De ce naiba era supărat?

— Păi, bună şi ţie, dragul meu, a spus Morana cu glas dulce, punându-şi jacheta pe spătarul unui scaun şi uitându-se la valiză şi la numeroasele cutii în care era noua ei garderobă. Mulţumesc că m-ai întrebat azi ce fac, mai ales după seara trecută.

Deschizând o cutie, Morana a văzut accesoriile nedesfăcute şi a continuat:

— Ce drăguţ din partea ta! Dimineaţa de azi a fost specială şi pentru mine şi mă bucur că a fost specială şi pentru tine. Mi-a crescut inima când...

— Cine era?

Întrebarea blândă venită chiar din spatele ei i-a întrerupt monologul. Morana s-a întors şi l-a găsit atât de aproape, încât respiraţia lui caldă i-a mângâiat fruntea. Ochii lui, fixaţi pe ai ei, ardeau de furie. Dar nu furia a fost cea care a făcut-o să se oprească. Era uşoara urmă de suferinţă pe care o vedea în ei, pe care el încerca s-o ascundă încleştându-şi maxilarul, şi care i-a domolit propriul val de mânie.

Punându-şi mâna pe pieptul lui, a simţit sub palmă bătăile inimii, uşor accelerate.

— Eşti gelos, domnule Caine? l-a întrebat încet, cu un zâmbet mic pe buze.

Exact cum se aşteptase, el a redus distanţa dintre ei. Mâna lui i-a alunecat spre ceafă, înfăşurându-şi părul prins în coadă în jurul pumnului şi înclinându-i capul pe spate. Furnicăturile i-au coborât din scalp pe şira spinării, sfârcurile i s-au întărit, iar trupul i s-a încordat. O uimea cum bărbatul ăsta putea pur şi simplu să respire în preajma ei, iar corpul i se pregătea imediat pentru el.

— Nu mă ispiti, la naiba! a murmurat el încet peste buzele ei, captivând-o cu privirea lui. Te-ai dus să te întâlnești cu un necunoscut, într-un oraș străin, fără să spui nimănui. Ai vorbit cu el și te-ai întors într-o dispoziție a naibii de bună. Cine e?

— Știi că n-ai niciun motiv să fii gelos, nu? a întrebat Morana, pe un ton rezonabil.

El a tras-o de coadă în loc de răspuns, apucând-o de fund cu cealaltă mână și trăgând-o mai aproape.

— Cine. Este?

— Nu știu, a răspuns Morana cu sinceritate.

Tristan a ezitat.

— Nu știi?

Ea a clătinat din cap, mângâindu-i încet mușchii tari de pe piept.

— N-am vrut să-ți ascund nimic. Pur și simplu, nu mi-ai răspuns la mesaj, așa că m-am gândit c-o să-ți spun după aceea. Apropo, trebuie să discutăm despre chestia asta.

— Te-ai dus să te întâlnești cu un bărbat pe care nu-l cunoști? a întrebat el, neîncrezător.

— M-a mai contactat o dată înainte, a clarificat Morana.

Ochii lui s-au întunecat. Ea a continuat, netulburată:

— A spus că are niște informații și de asta m-am întâlnit cu el. Și chiar avea.

Tristan s-a aplecat, apropiindu-și buzele de urechea ei și atingându-i obrazul cu bărbia țepoasă.

— Nu-ți susții cauza prea bine.

Morana și-a dat ochii peste cap, începând să respire întretăiat.

– Calmează-te, omul peșterii! Te porți ca un nesimțit.

Buzele lui i-au atins pielea chiar sub ureche, gustând-o cu limba.

– Ceea ce simt eu nu e gelozie, tigroaico.

Și-a coborât buzele pe gâtul ei, sărutându-i pielea ca niciodată până atunci.

– Știu că ești a mea și știu că totuși trebuie să te împart cu alți oameni. E ca o arsură în piept. Îmi vine să te urc pe umăr, să te bag într-o peșteră și să ți-o trag până uiți de toate, în afară de ce simți când te pătrund.

Respirând cu dificultate, simțindu-i buzele oprindu-i-se pe umăr, Morana l-a provocat, așa cum făcea mereu.

– Și de ce nu o faci?

N-a apucat să mai respire o dată, că el a împins-o în perete, ridicând-o cu o mână așezată sub fund. Morana l-a apucat de umeri și și-a înfășurat picioarele în jurul șoldurilor lui, simțind cum își apăsa scula între picioarele ei desfăcute.

Apucându-l de cămașă acolo unde era descheiată la gât, Morana a tras până i-au zburat nasturii și cămașa s-a desfăcut, lăsându-i pieptul și abdomenul la vedere. El i-a sfâșiat bluza nouă de pe ea până a rămas căscată pe mijloc, lăsând-o doar în sutienul de dantelă roz aprins. Credea că o să încetinească puțin ritmul, că o să-i lase bretelele sutienului să cadă. Dar nu a făcut asta. A rupt dantela până când sutienul s-a făcut franjuri, iar ea a rămas cu sânii la vedere, cu sfârcurile tari ca niște gloanțe. Îi simțea grei și dureroși.

Pe urmă, pentru prima dată, Tristan i-a cuprins în palme. Morana i-a simțit atingerea până în miezul ei umed și și-a mișcat șoldurile automat spre el, lăsându-și capul pe spate, cu ochii închiși.

— Ochii, a rostit el cu o voce guturală, făcând-o să-i deschidă şi să se uite la el.

Îşi refuzaseră asta înainte, îşi refuzaseră foarte multe unul altuia înainte. Dar acum, încetul cu încetul, noua intimitate dintre ei ieşea la lumină.

Fixându-şi ochii căprui în ochii lui de un albastru-electric, Morana l-a prins de părul de pe ceafă, încurajându-l să continue. Mâinile lui — mari, aspre, pricepute –, aceleaşi mâini care o curăţaseră cândva de sânge, i-au strâns sânii la un loc, ciupindu-i sfârcurile cu îndemânare, cu o presiune aproape dureroasă, dar atât de plăcută, încât i s-au umezit chiloţii.

El şi-a împins şoldurile în ea prin haine, aproape învineţindu-i clitorisul cu penisul, cu o presiune atât de delicioasă, încât Morana a simţit furnicături în mâini şi picioare.

— O, futu-i! a gemut ea, lăsându-şi gâtul expus, cu pulsul vibrând şi inima încercând să ţină pasul cu restul corpului.

— Dă-mi gura ta, a cerut ea, întrezărindu-i gropiţa din obraz.

— Lacomă mică ce eşti, a murmurat el, apoi s-a lăsat uşor pe spate şi s-a uitat la ea, devorându-i sânii şi sfârcurile şi posedând-o prin haine. Spune-mi pe nume.

— Tristan, i-a scăpat ei în şoaptă, explorându-i pieptul dezgolit. Te rog!

— Futu-i! a înjurat el, chiar înainte să-i zdrobească gura cu a lui şi să-şi apese şoldurile pe ale ei.

Senzaţia limbii lui care aluneca peste a ei, a mâinilor care-i trăgeau şi-i masau sânii, a penisului care se freca dureros de păsărica ei, era prea mult pentru ea. Valul care creştea în interior a izbit-o în plin, şi-a chircit degetele în cizme şi şi-a strâns coapsele în jurul lui. Şi-a arcuit spatele, surprinsă de intensitatea orgasmului. A

simțit cum el a slăbit ritmul, gemând în gura ei, apoi și-a luat mâinile de pe sâni și a prins-o de fund ca să-i simtă păsărica lângă el.

Răsuflând din greu, Tristan a pus capăt sărutului și și-a sprijinit fruntea de a ei. Morana simțea că i se rupe inima în bucăți, încercând să se calmeze. Totul se terminase în câteva minute.

— Niciodată nu mi-am dat drumul în pantaloni până acum, a murmurat el în spațiul dintre ei.

Morana a simțit că-i scapă un chicotit care s-a transformat apoi într-un hohot de râs.

— Nici eu.

— Nu știu dacă e bine că-mi pierd controlul în preajma ta, a zis el, desfăcându-i picioarele din jurul lui. Trebuie să fac un duș.

Morana și-a îndreptat ochelarii și și-a aranjat hainele, iar el s-a întors spre scări și le-a urcat rapid. Sprâncenele i s-au ridicat până la linia părului când a văzut viteza cu care fugea și a oftat căci era clar că trebuia să învețe să-și gestioneze problemele. Ea avea deja destule pe cap.

Dar, ei bine, îi oferise două orgasme destul de bune într-o singură zi, așa că putea să fie drăguță.

Clătinând din cap, și-a luat geanta cu articolele de toaletă și l-a urmat într-un ritm mai relaxat, destul de sigură că nu se aștepta la ceea ce urma să facă. Intrând în dormitor, s-a dezbrăcat rapid și s-a îndreptat spre baie, în timp ce sunetul apei curgând umplea spațiul.

Deschizând ușa, a pășit înăuntru și l-a văzut în cabina de sticlă, expus privirilor și vulnerabil. Nu i-a scăpat faptul că exact așa o găsise el în apartament. Dar nu s-a dus la el. În schimb, și-a înfășurat un prosop pe corp și și-a deschis geanta.

— Îți dai seama că suntem într-o relație, nu? i-a spus ea cu nonșalanță, admirând imaginea lui în oglindă.

L-a văzut uitându-se la ea și trecându-și mâinile peste umeri. Nu spunea nimic. Așa că ea a continuat:

— Relațiile funcționează pe bază de comunicare. Nu mă deranjează că nu ești cel mai vorbăreț tip din cameră, dar, când ți se urcă nervii la cap, trebuie să-mi spui, ca să avem o discuție ca adulții. Nu să bați în retragere și să te confrunți singur cu situația.

Tristan continua s-o privească prin sticlă, fixând-o cu o căutătură concentrată. Știa că avea toată atenția lui. Scoțându-și apa micelară, exfoliantul și o mască divină pe care o găsise cu ajutorul Amarei, care-i trimisese un link în urmă cu câteva zile, Morana și-a scos ochelarii și și-a strâns părul în coc.

— Știu că nu ești obișnuit să-ți explici gândurile nimănui, a continuat ea, curățându-și fața încet. Și nici nu-ți cer să o faci. Dar îți cer să-mi împărtășești ce simți. Fii sincer cu mine. Și eu o să fiu sinceră cu tine. Așa funcționează relațiile.

— Din câte știu, n-ai prea multă experiență cu relațiile, a spus el acoperind sunetul apei, pe un ton ușor defensiv. De fapt, singurul tău fost iubit era un hoț care te-a trădat.

Morana l-a privit în ochi în oglindă.

— Și eu l-am lăsat să moară, nu-i așa?

Își demonstrase ideea.

I-a văzut buzele arcuindu-i-se ușor. Apoi, și-a curățat fața cu apa micelară cu aromă de fructe de pădure.

— Știi că sunt implicată total, pe termen lung. Știu că și tu ești la fel. Hai să facem ca timpul ăsta îndelungat să fie mai ușor pentru amândoi, ce zici?

L-a văzut oprind apa şi punându-şi un prosop pe şolduri. După ce şi-a curăţat faţa în grabă, şi-a exfoliat-o, privindu-l în ochi în oglindă.

— Şi dacă n-o fac? a întrebat el încet.

Morana a simţit că-i bate inima mai tare, dar şi-a păstrat calmul, deschizând încet borcanul cu mască şi aplicându-şi-o pe faţă.

— O s-o faci, a spus ea simplu, văzând că el cască ochii în oglindă. Pentru că, în adâncul sufletului, domnule Predator, eşti un om bun care a aşteptat toată viaţa să împărtăşească lucrurile cu cineva. Trebuie doar să ai încredere în legătura asta, să ai suficientă încredere în mine.

L-a văzut cum îi analizează faţa acoperită de masca albastră şi i se ridică uşor colţurile buzelor. Aplecându-se i-a sărutat delicat creştetul, şi privirile li s-au întâlnit în oglindă, iar el a rostit cuvintele care i-au topit inima precum pasta de pe faţa ei.

— O să încerc.

explozia

Împărţirea spaţiului cu un bărbat era o experienţă ciudată. În ciuda bravadei ei cum că „aşa funcţionează relaţiile", Morana era destul de sigură că nu se pricepea prea bine la asta. Ei bine, nu că bărbatul în cauză ar fi sugerat vreodată aşa ceva, dar cine ştia. Oricum, el ţinea multe lucruri pentru el.

Aşezată pe scaunul pe care-l revendicase de la insulă şi sorbind din sucul proaspăt de portocale, Morana îl privea cum se mişca prin bucătărie, pregătind micul-dejun, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă de când se mutase acolo. Spatele lui, acoperit de tricoul albastru, se mişca ritmic în timp ce felia nişte fructe.

Ochii ei s-au îngustat.

Ceva era în neregulă. Nu ştia ce anume, nu putea să-şi dea seama despre ce era vorba, dar o simţea. De când se mutase acolo, în urmă cu cinci zile, ea se adaptase, iar el încerca să se adapteze la prezenţa ei. Dormeau unul lângă celălalt. Ocazional, el avea coşmaruri, dar nu des. Se trezeau îmbrăţişaţi. Dar, de mai bine de cinci zile, bărbatul nu încercase nimic cu ea.

RuNyx

La început, crezuse că voia să-i dea spațiu, dar își dăduse seama că era o prostie. Tristan Caine intrase cu buldozerul în viața ei, nu exista nicio șansă să fie un gentleman tocmai acum. Își lua propriul spațiu, dar nu era distant. Gătea pentru ea, îi povestea pe îndelete despre ziua lui și întreba despre a ei, îi trimitea măcar un mesaj în fiecare zi. Acum avea lucrurile ei în dulapurile lui — de fapt, ale lor –, iar chipsurile ei preferate, pe care le ronțăia când lucra, ocupau sertarele din bucătărie. Îi cunoștea, pentru numele cerului, întreaga rutină limitată de îngrijire a pielii. Erau întruchiparea domesticității.

Dar n-o atinsese și nu inițiase niciun fel de intimitate de când se mutase. Și asta o deranja. Îi lipseau orgasmele spectaculoase, dar mai mult decât atât, îi lipsea focul pe care el îl aprindea în simțurile ei.

Și, deși nu încercase nimic cu ea, își marcase teritoriul. De exemplu, acum două zile, fusese pe malul lacului cu Vin, îmbrăcată în hainele noi de antrenament, lăsându-l pe celălalt bărbat să-i arate cum să se elibereze dintr-un atac pe la spate. Tristan apăruse brusc în poiană și rămăsese acolo, cu ochii arzând, urmărind fiecare mișcare a celuilalt bărbat, analizând rece și metodic fiecare atingere.

Și, deși nu obiectase la antrenamentele ei, fusese prezent pe tot parcursul sesiunii, dându-i de înțeles celuilalt bărbat, fără să rostească vreun cuvânt, că o mișcare greșită i-ar aduce o soartă cumplită — înecul dureros în lac. Morana își dorise, într-un fel, ca el să preia antrenamentele, dar știa de ce n-o făcuse — pentru că atunci n-ar mai fi fost vorba de antrenament.

Sincer, era mult să te aștepți ca un bărbat ca el să se adapteze atât de repede, nu doar la ideea de a împărți spațiul cu altcineva, ci mai ales la a-l împărți cu ea. Ea era al său călcâi al lui Ahile, kriptonita lui. Și doar pentru că nu mai voia s-o ucidă nu însemna că totul era perfect

între ei. Pentru cineva care nu trăise niciodată cu altcineva, se descurca, de fapt, mai bine decât ar fi sperat oricine. Încerca să se obișnuiască cu viața alături de ea, dar între ei exista încă un hău pe care Morana nu știa cum să-l traverseze.

Vor ajunge acolo. Singura certitudine pe care o avea despre viața la distanță de conac era lipsa întâlnirilor întâmplătoare. Morana nu-i văzuse pe Chiara sau pe ceilalți membri ai familiei Maroni, cu excepția lui Dante, de câteva zile, și asta o mulțumea. Zia venea o dată la trei zile la căsuță cu toate cumpărăturile, iar conversațiile cu ea erau unul dintre momentele ei preferate.

Coborând de pe scaun, Morana s-a dus să întindă unt pe pâine, alături de bărbatul ei. S-a minunat pentru o clipă cât de mică se simțea, desculță, lângă el.

— Ai ceva ce ai vrea să-mi spui, omul peșterii? l-a întrebat, folosind porecla pe care i-o dăduse, una despre care știa că-i plăcea și lui cu adevărat în acea parte primitivă a creierului lui.

Tristan s-a uitat la ea.

— Din câte știu, nu.

— Hm, a pufnit Morana, gândindu-se cum să-l întrebe direct de ce nu mai sărea pe ea.

Înainte să-și găsească cuvintele, s-a auzit o bătaie în ușă și a intrat Dante, îmbrăcat perfect, ca întotdeauna, într-un costum închis la culoare, cu cravată și cu părul dat pe spate, departe de fața aceea superbă.

— Îmi era puțin teamă că va trebui să-mi spăl ochii cu clor dacă intru, a zis el, descheindu-și nasturii de la sacou și așezându-se pe scaunul eliberat de ea.

— Atunci n-ar fi trebuit să intri, a comentat Tristan de lângă ea.

Morana i-a aruncat o privire pe care el i-a întors-o cu inocență, pe urmă i-a zâmbit lui Dante.

— O, nu se întâmplă nimic aici care să te facă să-ți clătești ochii cu clor. Absolut deloc.

— O? a întrebat Dante, ridicând din sprâncene și uitându-se la Tristan o secundă, înainte să întoarcă ochii căprui spre ea, cu un rânjet pe față.

Morana a simțit cum se înroșește toată. Se întâmpla tot mai des în ultima vreme, iar filtrul dintre creierul și gura ei nu mai funcționa bine. Nu înțelegea de ce.

— Vreo informație nouă despre Sindicat?

Morana a schimbat subiectul fără niciun fel de subtilitate, punând întrebarea al cărei răspuns era destul de sigură că-l știa deja. De la întâlnirea cu enigmaticul bărbat misterios, ea și băieții lucraseră neobosit pentru a descoperi orice fel de dovadă despre ce ar putea fi Sindicatul, dar, surprinzător, nu găsiseră nimic. Nici măcar Dante și Tristan, cu toate conexiunile lor obscure, nu reușiseră să dea de vreun indiciu sau de cineva care măcar să fi auzit de el. Grupul-fantomă sau organizația, orice ar fi fost, era extrem de abil.

— De fapt, ar fi ceva, a spus Dante, luând-o prin surprindere.

Morana a ridicat întrebătoare cana, dar Dante a clătinat din cap. Inima îi bătea cu putere când s-a așezat în fața lui. Îl simțea pe Tristan la spatele ei, ținând-o de talie și uitându-se la Dante.

— Spune-mi.

— Am un informator, a spus Dante, uitându-se mai întâi la Tristan, apoi la ea. Asasinul care a încercat să te omoare, dacă informația e corectă, a fost angajat de Sindicat. Informatorul mai are o pistă și vrea să ne vedem diseară într-un loc public. I-am spus să vină la unul dintre cluburile noastre.

Vocea de whiskey și păcat s-a auzit din spatele ei:

— Vin cu tine.

Dante a dat din cap.

– De fapt, vreau să veniți amândoi.

Morana s-a încruntat.

– Nu că m-ar deranja, dar de ce?

– Pentru că, a explicat Dante, nu sunt sigur că nu ne supraveghează cineva. Dacă e așa, vreau să creadă că doar te-am scos într-o seară în oraș. Noi controlăm cu cine ne întâlnim acolo. Tu și Tristan vă puteți distra puțin până rezolv eu cu întâlnirea.

Morana a întors capul și s-a uitat la bărbatul din spatele ei.

– Cred că, în acest punct al relației noastre, ar trebui să știi că nu-mi place să port tocuri.

I-a zărit gropițele din obraji.

Cumva, nu reușise nici acum să-i vadă tatuajele.

Nu avea idee cum reușise să facă asta, având în vedere că-l văzuse făcând duș și dormea lângă el. Dar, într-un fel sau altul, tatuajele lui rămâneau un mister pentru ea. Promițându-și că va descifra misterul curând, Morana și-a lăsat privirea să alunece peste Tristan Caine, îmbrăcat în blugi închiși la culoare și un Henley negru. Mânecile erau ridicate pe antebrațele lui musculoase, iar materialul se aduna într-un mod care îi făcea păsărica neglijată să pulseze la fiecare bătaie a inimii. Probabil ar trebui să se masturbeze pe loc și să-l oblige să privească. Ei, ăsta era un plan bun.

Stătea pe bancheta din spate, iar cei doi bărbați ocupau locurile din față ale Range Roverului lui Dante. Vehiculul torcea plăcut, coborând dealul spre oraș, urmat de o altă mașină.

În ultimele zile, Lorenzo Maroni fusese absent la cină, dar știa că se afla la conac. Îl văzuse de suficiente ori, și uneori îl surprindea privind-o cu o expresie ciudată în ochi — de parcă deținea un secret pe care ea nu-l cunoștea. Senzația îi dădea fiori. Tatăl ei era, de asemenea, absent. Era sigură că știa unde se afla, dar nu îi dăduse niciun semn.

Morana o sunase pe Amara pe video în seara aceea, pe când se pregătea, atât pentru a discuta, cât și pentru a verifica dacă totul părea în regulă în Portul Umbrelor. Amara menționase că i se părea că ceva nu era în regulă, iar ea fusese de acord. Prietena ei părea sincer încântată că se mutase cu Tristan. Morana fusese tentată să-i împărtășească problemele din relația ei, dar nu știa cum. Totul îi părea nespus de nou.

Atunci Tristan îi spusese că trebuiau să plece. Și plecaseră.

Dante, îmbrăcat la fel de lejer ca fratele său mafiot, a trezit-o din visare.

— M-am tot gândit la bărbatul cu care te-ai întâlnit, Morana. Bănuiesc cine ar putea fi, dar nu sunt sigur. Dacă este cine cred eu, am putea avea încredere în informația pe care ți-a dat-o.

— Deci Sindicatul există? l-a întrebat Morana. Chiar începusem să cred că alergăm după fantome.

— Da, încep să cred că se întâmplă multe despre care noi nu știm nimic.

— Atunci, e timpul să aflăm.

Dante a schimbat o privire scurtă cu Tristan pe care ea a surprins-o. Fără să pomenească nimic, Morana a pus întrebări doar despre oraș, iar Dante i-a răspuns. Tristan a rămas neobișnuit de tăcut pe drumul spre club.

Clubul se numea Mayhem — *drăguț* — și se afla în fostul cartier de depozite care semăna cu cel din Portul Umbrelor. *Drăguț*.

Morana a zărit de la distanţă semnul de neon; coada lungă de la intrare sugera că afacerea mergea bine. Dante a parcat maşina, iar ei au coborât. Tristan i-a deschis uşa şi i-a oferit mâna, cu o politeţe de gentleman pe care nu ştia că o posedă. Purtând pantofii cu toc pe care-i ura, dar şi rochia albastru-închis cu sclipici, fără bretele, pe care o adora, Morana i-a luat mâna şi a coborât. Pe tocuri, cu părul strâns într-o coadă în vârful capului, buzele roşii şi ochelarii săi dreptunghiulari, Morana arăta bine. Ştia că arăta bine.

Dar felul în care ochii lui o priveau, cu posesivitate teritorială? O făcea să se simtă şi mai bine.

Păşind alături de cei doi bărbaţi, cu mâna aşezată posesiv pe braţul lui, a intrat în club, unde muzica a început să-i pulseze prin vene. Fiecare bătaie puternică îi vibra în inimă, curgându-i prin sânge şi încălzindu-i organismul. Privirea i-a alunecat spre ringul de dans, plin de trupuri care se mişcau lasciv, luminile de neon jucându-se de-a v-aţi ascunselea pe pielea dezgolită. La barul de pe margine erau o groază de oameni.

Spre deosebire de ultima oară, ştia că acum avea să se distreze.

Mâna lui Dante pe umărul ei i-a atras atenţia. El i-a făcut un semn cu capul lui Tristan şi i-a zâmbit ei, înainte să se îndrepte spre partea din spate a clubului pentru întâlnire.

Un sentiment ciudat i s-a cuibărit în stomac, dar Morana l-a alungat şi s-a întors spre bărbatul de lângă ea, făcând semn spre toalete. Tristan a încuviinţat, cu privirea încă aţintită în direcţia în care plecase Dante. Morana ştia că era distras. Lăsându-l să-şi pună ordine în gânduri, s-a strecurat grăbită spre baie. După ce a rezolvat treaba şi şi-a retuşat rujul, s-a întors în mulţime, încercând să-şi găsească bărbatul.

Privirea i-a alunecat peste mulțime, dar s-a oprit brusc la bar. Tristan stătea acolo cu un pahar în mână, iar o sirenă roșcată era lipită de brațul lui.

Morana a rămas nemișcată, cu inima bătându-i frenetic, urmărindu-l ca să vadă ce va face. A văzut cum sirena a pus mâna exact pe locul unde fusese a ei, iar el n-a îndepărtat-o. Cu o senzație crescândă de neliniște în stomac, i-a urmărit chipul lipsit de orice expresie în timp ce femeia își unduia trupul lângă el.

Focul i-a invadat venele, i-a umplut abdomenul și i-a mistuit interiorul.

Nu înțelegea emoția asta, pentru că nu mai trăise niciodată ceva similar. Nu știa cum să reacționeze. Strângând telefonul în mână, neștiind dacă să meargă acolo și să-i dea sirenei un pumn sau să plece pentru a se calma, Morana a inspirat adânc și a încercat să se liniștească.

Ca și cum i-ar fi simțit privirea, ochii lui s-au ridicat spre ea. Nu a făcut nimic, nu s-a mișcat, nu a privit în altă parte, doar a așteptat să vadă cum va reacționa.

Iar Morana s-a enervat.

Întorcându-se pe tocuri, s-a strecurat prin mulțime, îndreptându-se direct spre ușile cele mai apropiate de ea. A împins zăvorul, a ieșit în aleea goală dintre club și un depozit, apoi a închis ușa în urma ei. Aerul rece i-a invadat plămânii când a inspirat adânc, iar mâna îi tremura de nervi.

Nu știa ce fel de joc încerca el să joace, dar ea n-avea de gând să participe. Să-l ia naiba de două ori pentru că încerca s-o testeze. Fusese complet deschisă și vulnerabilă din punct de vedere emoțional. Iar ceea ce o înfuria cel mai tare era ipocrizia lui — să-i permită alteia să-l atingă când el nu putea suporta nici măcar o întâlnire platonică a ei cu alt bărbat.

Ușa s-a deschis în spatele ei, iar aerul din jur s-a schimbat.

Morana a dat să se îndepărteze, fără să se întoarcă spre el.

I-a simțit mâna pe umărul ei gol, întorcând-o spre el. Tremurând de furie, s-a uitat în sus la el, surprinsă să-i vadă ochii plini de amuzament.

— Ascunde-ți ghearele, trigoaico, a murmurat el încet.

Morana a mârâit, împingându-l în perete și uitându-se urât la el.

— Nu face jocuri de-astea juvenile cu mine, Tristan. Te spintec și te mănânc de viu.

El s-a uitat de sus la ea, cercetându-i ochii cu o privire blândă.

— Uite unde era.

Morana s-a încruntat, fiindcă nu înțelegea. Dar a tras aer adânc în piept.

— Ce să fie?

— Voiam doar să văd ceva, a explicat el.

— Ce?

— Dacă arzi și tu cum ard eu de nevoia de a te revendica. Voiam să știu că nu sunt singur în mijlocul focului.

Oricât de întortocheată părea, explicația lui a mai liniștit-o. Putea să facă față nesiguranței. Trebuia să-și amintească doar că erau implicați amândoi, poate el chiar mai mult decât ea. Cu ochii la el, Morana l-a împins în perete și și-a pus telefonul în buzunarul lui.

S-a încruntat văzând-o ce face, dar Morana nu i-a dat nicio explicație. S-a lăsat în genunchi pe pământul tare și i-a descheiat nasturii de la blugi ca să facă ceva ce murea de nerăbdare să facă de câteva zile, transmițându-i astfel mesajul într-un limbaj pe care el putea să-l înțeleagă, o dată pentru totdeauna.

— Voiai să știi dacă ard și eu ca tine? a întrebat Morana, trăgând de blugii lui și scoțându-i penisul pe jumătate erect, apoi a ridicat ochii și a văzut că o privea fascinat.

I-a lins vârful, savurându-i gustul sărat.

— E o tâmpenie. Iar tu ești dus cu pluta. Dar ești al meu.

Penisul i s-a întărit mai tare și ea l-a lins pe dedesubt.

— Fiecare — l-a lins — centimetru — l-a lins — distrus din tine.

Tristan și-a înfipt mâna în coada ei și a ținut-o de cap, împingându-se în gura ei când ea l-a cuprins cu buzele. L-a împins în fundul gâtului cât de mult a putut și s-a retras, privindu-l în ochi și agățându-se de coapsele lui puternice. El a deschis gura să spună ceva, cu ochii albaștri scăpărând ca niciodată până atunci. Ea l-a cuprins din nou cu gura, golindu-și obrajii și apăsând cu putere, o manevră despre care citise în reviste că făcea minuni.

Tristan și-a arcuit șoldurile, trăgând-o de păr și controlând cât de mult putea Morana să suporte.

— Dacă te mai uiți așa la mine, o să-mi dau naibii drumul în mai puțin de un minut.

Futu-i, ce bine era! Puterea pe care o simțea în secunda aia, știind cine era el, văzând cum își pierdea controlul în gura ei, o făcea să se simtă bine.

— Spune-mi pe nume, a îngăimat Morana, sugând doar vârful și trecându-și limba peste despicătură, fără să-și ia ochii de la el.

Oricine putea să iasă și s-o vadă în genunchi, făcându-i o felație bărbatului ei, care o ținea de păr, iar asta o excita teribil.

El i-a mângâiat obrazul cu degetul, răsuflând cu dificultate. Dar tot nu i-a spus pe nume.

Apucându-l cu degetele de baza groasă și frecându-l, minunându-se că scula asta imensă fusese înăuntrul ei, Morana s-a retras de tot, cu ochii umezi nu doar din cauza presiunii.

— Eu nu ard cu tine, Tristan, a spus ea, cu vocea tremurândă. Ard pentru tine. Și nu știu ce trebuie să fac ca să ți-o dovedesc.

El a gemut, închizând ochii.

— Futu-i, Morana!

Cu inima bătându-i într-un ritm alert, l-a luat în gură din nou și a început să-l sugă cu putere, simțindu-l cum începea încet să-și piardă controlul, pe măsură ce șoldurile începeau să i se miște sacadat.

— Retrage-te dacă nu vrei să înghiți, a avertizat-o.

Dar n-a făcut-o. A început să respire la fel de repede ca el până a explodat în gura ei cu un mârâit gros. Înghițind totul până la ultima picătură, Morana s-a felicitat pentru o felație executată corect. Zeii sexului oral ar fi fost mândri.

Deschizându-și pumnul, i-a dat drumul la păr, și-a băgat penisul în pantaloni și a ridicat-o pe Morana de jos.

Morana s-a îndreptat de spate, ștergându-și genunchii care o usturau și ignorând umezeala dintre picioare. Se uita la un punct de pe pieptul lui, simțindu-se jenată dintr-odată. Dar trebuia să vorbească despre asta.

— Nu-mi place sentimentul ăsta, Tristan, i-a spus, fără să-și ia ochii de la pieptul lui. Vreau să pot intra într-o cameră și să știu, fără nicio urmă de îndoială, că bărbatul pe care l-am revendicat e *doar* al meu. Știu că nu așa merg lucrurile în lumea asta. Știu că bărbații și femeile se joacă unii cu alții, că loialitatea e un lux pe care nu toți și-l permit. Știu. Doar că nu-mi place.

Înghițind în sec, i-a pus mâinile pe piept și s-a uitat în ochii lui. Văzând că erau concentrați asupra ei, a simțit un fior pe șira spinării. Oare avea să se obișnuiască

vreodată cu intensitatea lui, cu magnetismul pur al atenției sale?

Inspirând adânc, a continuat:

— Dar te plac foarte mult, Tristan Caine, așa dus cu pluta cum ești.

El i-a pus o mână pe șold și pe cealaltă pe gât.

— Loialitatea mea nu e un lux pentru tine, Morana. E un dar și e doar al tău. N-o să fii niciodată nevoită să intri într-o cameră și să te îndoiești de asta.

Morana a simțit că-i tremură buzele și s-a ridicat pe vârfuri, lipindu-și buzele de locul acela minunat dintre gâtul și umărul lui.

— Mulțumesc.

L-a simțit apăsându-și buzele pe părul ei.

— N-am să te mai pun niciodată la încercare în felul ăsta.

Morana a simțit cum i se arcuiesc buzele și s-a dat înapoi să-l privească.

— Asta înseamnă că de acum o să-mi spui pe nume sau trebuie să mă așez în genunchi ca să te conving?

Înainte ca el să apuce să spună un cuvânt, o explozie puternică a zguduit pământul de sub picioarele ei, aruncând-o direct în pieptul lui. Tristan a tras-o imediat în spatele lui, protejând-o cu propriul corp. Morana s-a întors brusc și a văzut cum flăcări uriașe se ridicau spre cerul întunecat din spatele clubului.

Șocată, cu ochii măriți la vederea incendiului colosal, Morana abia a reușit să dea din cap în semn de încuviințare când Tristan a scos pistolul și i l-a întins.

— Stai aici! a urlat la ea și a alergat spre incendiu, lăsând-o singură pe aleea care s-a umplut brusc de oamenii ieșiți din club.

Era un haos.

Morana s-a strecurat prin mulțime și a alergat spre parcarea din față, unde oamenii țipau și fugeau, încercând să se îndepărteze de clădirea în flăcări, fără să înțeleagă ce se întâmplase. Privirea ei a găsit mașina lui Dante, iar ea a grăbit pasul, oprindu-se acolo ca să aștepte. Sirenele poliției și ale pompierilor răsunau în depărtare, apropiindu-se. Dădea din cap neîncrezătoare, zgomotul vocilor și al strigătelor umplând aerul din jurul ei.

Un fior puternic i-a străbătut corpul și a rămas cu ochii lipiți de locul exploziei, fără să știe câți oameni fuseseră răniți. Pistolul greu din mâna ei îi amintea de situația tensionată, iar Morana s-a blestemat că nu avea nici măcar telefonul la ea. Privind în jur, a căutat o față cunoscută, dar n-a găsit pe nimeni. Toți cei din Organizație alergaseră în spate să dea o mână de ajutor.

— Ai văzut cum a explodat ușa? îi spunea entuziasmată o fată din spatele ei unei prietene. Ce nebunie!

— Știu! i-a răspuns cealaltă șoväind. Dar sper că n-a pățit nimeni nimic.

Așa spera și Morana.

După ceea ce părea a fi o eternitate, deși în realitate nu trecuseră decât câteva minute, Morana l-a zărit în sfârșit pe Tristan îndreptându-se spre ea. Fața și hainele îi erau acoperite de funingine, iar ochii, reci și impasibili, păstrau expresia distantă care o tulbura mereu.

A făcut un pas înainte, simțind cum senzația de neliniște din stomac se adâncește, un abis care părea să o înghită. Privirea i s-a mutat instinctiv în spatele lui, iar inima i-a ezitat o clipă. I-a văzut pe Vin și pe alți doi bărbați, de asemenea acoperiți de funingine, apropiindu-se în tăcere de mașină.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat când a ajuns mai aproape, încercând să-i descifreze expresia.

Era împietrit.

Ceva nu era în regulă.

S-a uitat în jur după Dante.

Apoi din nou la Tristan.

Nu.

Futu-i, nu!

— Tristan, l-a strâns de braţ, scuturându-l, cu ochii umezi. Unde-i Dante?

El a clătinat din cap.

Nu.

Nu.

Doamne, nu!

Probabil voia să spună că Dante era ocupat să stingă focul şi nu putea să se întoarcă odată cu ei. Asta voia să spună.

— Vine mai târziu? a întrebat ea, cu vocea gâtuită de speranţă.

Doamne, nu! Te rog, nu!

— Trebuie să plecăm, a spus el cu o voce dură, reţinută.

Morana a privit flăcările care luminau cerul şi s-a îndreptat spre ele.

Tristan a prins-o de braţ şi a întors-o într-o parte.

S-a uitat la el. El a clătinat scurt din cap.

Îi curgeau lacrimi pe obraji şi a scos din piept un urlet prelung şi dureros, prăbuşindu-se în braţele lui şi plângând după un frate pe care îl avusese preţ de numai câteva zile.

cunoașterea

Existau întotdeauna două tipuri de distrugere. Studiind istoria, oricine putea să analizeze decăderea unui imperiu şi s-o încadreze în una dintre cele două categorii. Un tip era precum un castel de cărţi — dacă dispărea o piesă, întreaga structură se prăbuşea instantaneu. Celălalt tip, mai greu de identificat şi mai lent în manifestare, semăna cu un rând de piese de domino — vedeai doar ultima piesă căzând, fără să observi şirul care se rostogolise încet în spatele ei.

Privind de la fereastra casei cum aleea conacului se umplea de maşini, Morana nu putea să determine în ce tip se încadra situaţia actuală.

Copleşită de durere, stătea singură la geam, pentru că Tristan avea probleme mai urgente de rezolvat — cum ar fi să încerce să găsească trupul lui Dante. Inima îi era grea de suferinţă, dar emoţiile i se domoliseră suficient pentru a putea gândi limpede. Trebuia să gândească, pentru că, dacă exista chiar şi o licărire de speranţă, avea să se agaţe de ea.

Morana revedea scena în minte, iar şi iar.

RuNyx

Ea și Tristan se aflaseră pe alee când izbucnise incendiul, a cărui cauză era încă investigată. Trei trupuri fuseseră recuperate din spate, prea arse ca să poată fi identificate, iar Tristan crezuse că unul dintre ele era al lui Dante. Dar oare era într-adevăr?

Uitându-se la telefonul din mână, a analizat situația. Telefonul lui Dante era deconectat și fusese găsit la locul incidentului. Un trup care purta hainele și ceasul lui fusese, de asemenea, recuperat, dar putea fi altcineva. Comportamentul lui din ultimele zile fusese suficient de ciudat încât s-o facă să pună totul sub semnul întrebării. Era foarte posibil să se agațe de o speranță falsă, dar nu putea, nu putea să accepte ideea că bărbatul care devenise protectorul și familia ei îi fusese luat așa, dintr-odată. Nu avea să accepte asta fără dovezi concrete.

Conacul era tot luminat, semn că Lorenzo Maroni, se pare, convocase întreaga Organizație după ce aflase vestea despre fiul său cel mare. Toți credeau că Dante murise — Morana nu era sigură. Nici măcar nu avusese ocazia să-l întrebe pe Tristan înainte s-o lase acasă și să plece în grabă.

Neștiind ce altceva ar putea face, Morana a continuat să privească bărbații care coborau din mașini și a hotărât că trebuia să asculte ce se discuta la întâlnire.

Deschizând hotărâtă laptopul, a găsit repede microfonul pe care-l instalase pe furiș în birou într-o dimineață și l-a activat. Privind pe fereastră, și-a conectat căștile ca să audă mai bine.

— I-au găsit cadavrul, a spus un bărbat din încăpere, iar Morana a strâns laptopul în mâini, simțind că-i bate inima mai tare.

Poate nu fusese cea mai bună idee să tragă cu urechea.

— E o prostie, a strigat Lorenzo Maroni în urechile ei. Nu cred aşa ceva.

S-a făcut liniște pentru o clipă, apoi a luat cuvântul un bărbat mai curajos:

— Poate fi greu de acceptat, Lorenzo. E un şoc pentru noi toţi. Era moştenitorul tău. Toată viaţa l-ai instruit să preia afacerile. Dar e cadavrul lui. Am verificat chiar eu.

Maroni a pufnit în râs.

— Tocmai de aceea ştiu că nu e el. V-a păcălit pe toţi, proştilor.

S-a auzit apoi altă voce:

— Trebuie să organizăm înmormântarea, Copoiule. Oamenii sunt în stare de şoc. Duşmanii sunt cu ochii pe noi. Cadavrul lui e la morgă. Trebuie să salvăm aparenţele.

S-a făcut iar liniște, apoi Maroni s-a adresat cuiva.

— El e?

Vocea de whiskey şi păcat i-a confirmat Moranei cea mai mare frică.

— Da.

Cineva a oftat adânc şi Morana a închis laptopul cu mâinile tremurând. Era o anomalie. Sigur era o anomalie. Pentru că, dacă Dante era mort, era imposibil ca Tristan să fie atât de calm. Sau nu? Văzuse atâta moarte, omorâse atâţia oameni — şi putea să rămână calm în faţa morţii, chiar şi cea a unui om drag.

Vibraţia bruscă a telefonului a făcut-o să tresară şi a făcut ochii mari când a văzut cine suna.

Amara.

Futu-i!

Futu-i!

Futu-i!

Nu putea să răspundă. Nu era bine să vorbească acum cu Amara. Dar femeia aceea îi împărtășise multe adevăruri; măcar atâta lucru putea și ea să facă.

Futu-i!

A răspuns și a rămas tăcută, neștiind cum să înceapă.

Prietena ei a tăcut un timp, apoi vocea ei blândă și catifelată a întrebat încet:

— E adevărat?

Morana a înghițit în sec și i-a spus adevărul, cu voce tremurândă.

— Nu știu.

A auzit-o pe Amara trăgând aer în piept brusc la celălalt capăt al firului.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost un incendiu în club, i-a spus Morana, strângând telefonul în mână. Nu știu exact ce s-a întâmplat, dar telefonul lui era acolo și au găsit un cadavru cu hainele și ceasul lui.

— Dar? a insistat Amara cu o voce chinuită.

— Dar nu știu, a mărturisit Morana. Până nu vorbesc cu Tristan, nu vreau să cred pe nimeni.

— Care e alternativa? a întrebat Amara, cu vocea ceva mai calmă.

— Poate l-a răpit cineva? a sugerat Morana.

Amara a chicotit amar.

— Nu poți să-l răpești pur și simplu pe Dante Maroni, Morana! E prea deștept și prea abil pentru asta.

Morana s-a uitat pe fereastră, lăsând rotițele din capul ei să se învârtă.

— Vrei să spui că, dacă trăiește și a dispărut...

— ...înseamnă că a făcut-o intenționat, a completat Amara.

– Păi, la naiba! a spus Morana buimacă, așezându-se pe canapea. Dar de ce ar face așa ceva?

Amara a rămas tăcută un moment.

– M-am săturat să-mi pese, Morana. Mi-ai fost o prietenă bună. Îți mulțumesc.

Tonul sec al vocii ei a speriat-o pe Morana, punând-o în alertă.

– Amara...

– Ai grijă de tine, Morana.

Apoi a închis.

Ce naiba?

Morana a format din nou numărul, dar era indisponibil. Reflectând în sinea ei, a încercat să-și calmeze bătăile inimii și să-i acorde Amarei spațiul necesar pentru a procesa cele întâmplate. Nici nu-și putea imagina prin ce trecea cealaltă femeie, așa că trebuia să se liniștească și să nu uite că nu era momentul să fie în centrul atenției.

Trăgând aer adânc în piept, Morana a încuiat ușile și a urcat la etaj, reflectând asupra cuvintelor Amarei. S-a dezbrăcat, a furat un tricou din partea lui Tristan de dulap și a trecut repede prin rutina de spălat pe față și pe dinți. Dacă Dante nu era mort, atunci dispăruse intenționat. Dar de ce? De ce le-ar fi ascuns acest lucru ei și lui Tristan?

Mâna i s-a oprit pe periuța de dinți în timp ce se gândea mai profund la asta. Ochii căprui, ușor roșii, cercetau reflecția din spatele ochelarilor. Oare Tristan era implicat în planul lui? Se purtase puțin ciudat în ultimele zile, iar reacția sa de la club fusese parcă prea controlată. Dar de ce i-ar fi ascuns ei toate astea?

A scuipat pasta de dinți și și-a dat o palmă peste frunte când i-a picat fisa.

Maroni și întreg personalul de la conac o văzuseră coborând din mașină. Fusese tulburată, plângea și se sprijinea de brațul lui Tristan când o conducea spre casă. Durerea fusese autentică, pentru că atunci chiar crezuse că Dante murise.

După ce și-a terminat rutina, Morana a coborât desculță scările, alergând spre laptop. Roțile din mintea ei începuseră să se învârtă, punând cap la cap piesele puzzle-ului. Poate greșea, dar era foarte puțin probabil. Dacă Dante trăia, așa cum credea acum, dispăruse cu un motiv întemeiat. Și era gata să parieze toate economiile ei că Tristan știa adevărul. Probabil nu îi spuseseră pentru ca reacția ei să pară sinceră în fața celorlalți.

Sperând din toată inima că avea dreptate, Morana a deschis laptopul, și-a ascuns adresa și a accesat internetul întunecat. După ce a tastat „organizația tenebre + foc", a apăsat „enter" și a găsit câteva știri.

Dând click pe primul link, a trecut repede în revistă articolul.

Moștenitorul imperiului Maroni mort în incendiu

În urma unui eveniment care a șocat lumea interlopă, Dante Maroni, fiul cel mare al Copoiului Maroni, a murit într-un incendiu neobișnuit la unul dintre cluburile Organizației din Districtul Depozitelor...

Revenind la rezultate, Morana a cercetat celelalte linkuri și a găsit același articol iar și iar, până când un link din josul paginii i-a atras atenția.

Mafioții mei, asta a pus capăt Alianței? Spuneți-mi ce credeți.

Era o postare recentă pe un blog, mai degrabă în genul teoriilor conspiraționiste, și Morana a deschis linkul cu inima bătându-i nebunește.

Tatăl meu a fost soldat în Organizația Tenebre timp de mulți ani înainte să moară. După cum știți, datorită lui am devenit interesat de mafie. Cum n-am călcat niciodată pe urmele lui și pentru că sunt un tocilar, Alianța și destrămarea ei m-au făcut mereu curios. Ghiciți ghicitoarea mea — dacă într-o echipă formată din trei parteneri egali, doi sunt regi, atunci cine e al treilea?

Teoria noastră este că între Tenebre și Portul Umbrelor a existat o Alianță timp de mulți ani. Tata mi-a spus însă că mai exista și un al treilea partener în afacerea asta. O fi posibil ca Alianța să se fi destrămat pentru că partenerul respectiv a ieșit din ecuație? Dacă era atât de important, atunci cine era? Un alt rege din altă familie mafiotă?

Am să vă spun ce mi-a zis și tata — bărbatul a avut grijă de amândoi regii și le-a îngropat secretele. De-asta i-au protejat identitatea.

Ce părere aveți? E plauzibil? Spuneți-ne ce credeți în comentarii.

Morana s-a uitat lung la postare, cu inima bubuindu-i în piept.

Trei parteneri.

Dacă erau trei parteneri, unul era Lorenzo Maroni, iar celălalt era tatăl ei. Atunci, cine era al treilea?

Era aproape. Știa că era aproape de răspuns, o simțea în adâncul sufletului.

Toate aveau cumva legătură — codurile, fetele dispărute, Alianța.

Iar al treilea bărbat era cheia.

RuNyx

Stătea întinsă în pat, în tricoul lui şi în chiloţi, uitându-se la tavanul luminat de veioză, când s-a deschis uşa şi a intrat Tristan. Faţa lui — epuizată şi plină de funingine — i-a făcut inima să stea în loc.

A dat cu ochii de ea, a observat că era trează şi a dat din cap spre baie.

Morana s-a ridicat, încruntată.

— Trebuie să...

El şi-a dus degetul la buze, a arătat spre baie, şi-a scos hainele şi le-a aruncat în coşul de rufe din colţ. Nu că ar fi deranjat-o că era dezbrăcat, dar acum nu i se părea momentul potrivit.

— Nu pot vorbi chiar acum, a spus el.

Vocea lui suna monoton. A luat-o spre baie, făcându-i semn să vină după el. Fără să mai spună nimic, l-a urmat şi a închis uşa după ea, când l-a găsit sub duş. S-a uitat la ea, cum stătea lângă chiuvetă, şi i-a făcut semn cu degetul să se apropie.

Complet derutată, neînţelegând mai nimic, Morana şi-a scos hainele şi a păşit în faţa lui sub duş, încercând să-i cerceteze ochii albaştri. El s-a aplecat, şi-a apropiat gura de urechea ei şi i-a şoptit:

— Au pus microfoane în casă.

Făcând ochii mari, Morana l-a prins de bicepşii alunecoşi.

— Poftim?

— Tocmai am aflat, i-a spus el. Trebuie să caut microfoanele din dormitor, dar până atunci nu vreau să riscăm şi să vorbim acolo.

Morana şi-a turnat tăcută o picătură de şampon în palmă şi şi-a frecat palmele, făcând spumă şi aşteptând ca el să continue. Tristan s-a aşezat pe banca de marmură din duş pentru ca ea să nu stea prea mult pe vârfuri, ajungând astfel la înălţimea gâtului ei. Masându-i scalpul cu şampon, Morana s-a întrebat dacă mai făcuse cineva vreodată asta pentru el.

Tristan a închis ochii când ea şi-a strecurat degetele în părul lui şi a oftat.

— Dante nu e mort.

— Ştiu.

Ochii albaştri au privit-o cu atenţie. Morana i-a zâmbit.

— După ce m-am calmat, mi-a fost uşor să-mi dau seama. Era ceva ciudat cu voi de câteva zile. Şi înţeleg de ce nu mi-ai spus, oricât de nasol a fost. Trebuia ca reacţia mea să fie autentică.

A privit-o un moment, cu o admiraţie inconfundabilă în ochi.

— Futu-i!

Morana l-a mângâiat pe cap, trecându-şi unghiile peste scalpul lui.

— Ştiu că inteligenţa mea te excită.

— Aşa e.

— Dar să mă anunţi data viitoare, i-a spus ea serioasă. O să am o prestaţie demnă de Oscar, dar să nu mai faci prostia asta.

El a dat simplu din cap.

— N-a fost ideea mea. Dante a vrut să procedăm aşa.

Ei, acum se simţea mult mai bine. Tristan s-a ridicat tăcut, clătindu-şi părul de şampon şi lăsând spuma să-i curgă pe spate.

În sfârșit, Morana i-a văzut tatuajul mai bine. Pe omoplatul stâng, se vedea un tatuaj tribal cu un lup care urla la lună, iar fiecare detaliu în negru era uimitor. Trecându-și degetul peste tatuaj, i s-a strâns inima când și-a dat seama ce simboliza.

Luna.

Morana i-a dat roată, oprindu-se în fața lui, cu spatele la perete, și și-a lăsat ochii să cerceteze restul tatuajelor și cicatricilor. Avea o urmă de glonț pe bicepsul drept, exact în mijlocul unui craniu. O propoziție cobora pe partea stângă, chiar lângă mușchii abdominali.

Așa se va sfârși noaptea.

Morana și-a trecut degetele pe deasupra cuvintelor, oprindu-se pe tăietura de sub mușchiul încordat. Urcând spre pectoralul stâng, chiar deasupra inimii, a văzut un simbol al cărui înțeles îi era necunoscut. L-a atins, ridicând curioasă ochii spre el.

— Într-o bună zi, a șoptit el încet, iar cele două cuvinte păreau atât de încărcate, încât a simțit cum i se strânge inima.

Morana a înghițit în sec, punând întrebarea de care îi era frică.

— Și dacă ziua aia n-o să vină niciodată?

El a clătinat din cap, stropind cu apă în jur.

— Ba o să vină. Oricare ar fi răspunsul, o să-l găsesc.

Morana nu știa cum să continue conversația, așa că a lăsat-o neterminată pentru moment. Și ea voia să găsească răspunsuri, atât pentru el, cât și pentru ea. Dar dacă răspunsul nu era ceea ce sperase el? Era capabil să-i facă față? Era capabil să supraviețuiască?

O durea în piept numai cât se gândea la asta.

— Văd întrebările din ochii tăi, a spus el încet. Dar știu, știu că trăiește.

Morana a simțit o lacrimă pe obrazul ei, contopindu-se cu apa.

— Atunci, o s-o găsim.

S-a uitat la ea un minut, apoi și-a lipit încet buzele de ale ei. Era un sărut blând, simplu, dar i s-a strâns inima.

Trăgându-se ușor înapoi, și-a lipit fruntea de a ei, cu buzele tremurând. Și-a încleștat maxilarul ca să-și oprească tremurul, dar Morana a observat și a ridicat mâinile spre fața lui, cuprinzând-o în palme. Au rămas așa câteva minute, până când el s-a retras deodată, a oprit apa și i-a întins un prosop.

Morana a respirat adânc și s-a șters, iar el a făcut la fel. Pe urmă, a intrat goală în dormitor. Fără un cuvânt, i-a întins un tricou curat, pe care ea l-a îmbrăcat în grabă. Apoi și-a pus o pereche de boxeri înainte de a deschide un sertar și a scoate un scanner.

După ce s-a urcat în pat, Morana l-a privit cum a trecut cu scannerul peste fiecare centimetru din cameră și a găsit un singur microfon lângă ușă. Tristan a deschis fereastra, l-a aruncat în lac și a închis-o la loc, strecurându-se apoi în pat lângă ea.

Morana a înghițit în sec și s-a apropiat de el până și-a apăsat sânii pe pieptul lui și și-au împletit picioarele.

— Cine a pus microfoanele în casă?

— Nu știu, a șoptit el. Mâine trebuie să le găsesc și pe celelalte.

Morana s-a uitat la el, cu mintea în alertă.

— Oare a fost Maroni?

Tristan a ridicat din umeri.

— N-a mai făcut asta până acum.

— Nici tu n-ai mai locuit niciodată cu cineva până acum, a subliniat ea.

— Așa e.

El a strâns-o de talie și i-a sărutat lobul urechii.

— Ne ocupăm mâine de asta.

S-a făcut liniște câteva minute, apoi ea l-a întrebat:

— De ce a făcut Dante chestia asta?

Pieptul i s-a ridicat când a respirat adânc înainte să răspundă.

— A trebuit să se dea la fund.

— Dar de ce? E Dante Maroni.

— Întocmai, a murmurat el, desenând cu degetul pe umărul ei. Se pricepe de minune să extragă informații, dar sunt informații pe care le poate obține mai ușor fără numele pe care-l poartă.

Moranei i-a stat inima și s-a sprijinit în cot, uitându-se în ochii lui albaștri, cu părul revărsat peste ei.

— E vorba de Sindicat? Asta e informația pe care vrea să o afle?

I-a văzut buzele zvâcnind ușor în timp ce-i dădea o șuviță udă de păr după ureche, iar gestul afectuos a luat-o prin surprindere.

— Da, i-a confirmat el suspiciunile. Se va infiltra în Sindicat.

Morana a simțit că-i pică fața.

— Vorbești serios? Cum naiba o să facă asta? O să fie în siguranță? Și noi cum o să aflăm ceva?

— O să fie în regulă, a spus Tristan, trăgând-o la pieptul lui. Și avem un semnal ca să luăm legătura. Dar nu poate să afle nimeni. E important ca toată lumea, mai ales Maroni, să creadă că e mort. Altfel, ar fi în pericol.

Morana a dat din cap, înțelegând cât de gravă era situația.

– N-ar trebui să-i spunem și Amarei?

Dacă ar fi fost în locul prietenei sale, ar fi vrut să știe.

Tristan a clătinat din cap.

– Dante a zis că nu. O să fie urmărită, mai ales acum. Nimeni nu poate bănui nimic.

Oricât de dureros ar fi fost, Morana îl înțelegea. Spera doar ca prietena ei s-o ierte după ce se mai liniștea lucrurile.

Camera întunecată, mirosul lui cald, bătăile regulate ale inimii au liniștit treptat și inima ei. Apăsarea pe care o simțise toată seara în piept a dispărut încet și s-a lipit mai tare de punctul acela dintre gâtul și umărul său, găsindu-și locul fericit. El i-a sărutat lobul urechii, strângând-o mai tare în brațe.

Au trecut câteva minute, iar Morana era cât pe ce să adoarmă, când vocea lui a rupt tăcerea.

– Am primit căsuța asta de când m-a luat Maroni sub aripa lui, a început el încet, iar Morana a devenit atentă, ascultând cum îi împărtășea ceva extrem de prețios. Când eram mic, stăteam aici în unele nopți după o sesiune de antrenamente și-mi doream să mor.

Morana i-a simțit răsuflarea întretăiată și l-a strâns în brațe, dar n-a îndrăznit să se miște sau să facă vreun gest care să pună capăt momentului.

El a continuat, desenând cercuri cu degetul pe spatele ei.

– Întotdeauna era o armă în sertar și au fost zile în care am fost aproape să termin cu toate. Știi ce m-a oprit de fiecare dată?

Morana a clătinat din cap.

— Gândul că sora mea o să se întrebe mereu de ce nu a iubit-o fratele ei îndeajuns ca să trăiască pentru ea. Nu puteam s-o las cu povara asta.

Ea a simţit că o usturau ochii, inima arzând-o din cauza suferinţei din vocea lui.

— Dar ziua aia părea foarte departe, iar eu eram neputincios. În fiecare zi părea că e prea mult, a spus el încet, în întuneric, încât abia i se auzea vocea. Şi ştii la ce mă gândeam?

Morana a clătinat din cap încă o dată, cu gâtul tensionat şi pieptul greu.

— La tine.

Moranei i s-a oprit inima.

— În unele zile, mă gândeam că o să te găsesc când cresc mare şi o să te ucid. Mă gândeam la diverse modalităţi de-a te ucide, a continuat el, deschizându-şi mintea în faţa ei şi chicotind ameninţător. În unele zile, îmi imaginam că ajungea altul la tine şi c-o să-l omor. O, cum l-aş mai fi omorât! În alte zile, când eram al dracului de trist şi-mi plângeam de milă, mă gândeam la cum mi-ai zâmbit şi mă întrebam dacă o să-mi mai zâmbeşti la fel când o să vezi ce monstru am devenit.

Morana s-a dat înapoi şi i-a pus mâna pe obraz, privindu-l în ochi în lumina slabă de afară.

— Te mai gândeşti şi acum să mă omori? l-a întrebat direct, pregătită pentru un răspuns afirmativ.

El a rămas tăcut o clipă.

— Nu, a răspuns şi a clătinat scurt din cap.

Morana a respirat adânc.

— Îţi mai imaginezi că pune altul mâna pe mine şi tu o să-l omori?

— Nu, a repetat el pe un ton ferm.

— Te mai gândeşti la zâmbetul meu?

S-a uitat lung la ea un moment, oprindu-se la gura ei, apoi s-a apropiat de fața ei și i-a pus mâna pe gât cu un gest pe care ea îl cunoștea foarte bine deja.

– Mă gândesc la multe lucruri acum, dar nu mă confunda cu un om slab, Morana. Eu nu sunt genul care șoptește nimicuri în umbră. Sunt încă un monstru.

Morana l-a privit în ochi, simțindu-i palma peste pulsul ei regulat și dându-și seama deodată că de asta o ținea mereu de gât — ca să-i simtă bătăile inimii. Un zâmbet galeș i-a apărut pe buze și i-a cuprins obrazul în palme, mângâindu-l chiar dacă țepii îi zgâriau pielea.

– Când eram mică și singură noaptea în camera mea, cu un tată care nu suporta existența mea, fără mamă și prieteni, doar cu creierul meu și o imaginație prea bogată, știi la ce mă gândeam? a murmurat ea, fără să-și ia ochii de la el. Când unul dintre paznicii tatei se furișa în camera mea și trebuia să mă lupt cu el — mâna lui s-a strâns atunci pe gâtul ei, dar ea a continuat –, când sufeream în singurătate și-mi plângeam de milă, știi la ce visam?

El a așteptat răspunsul, fără să-și ia ochii albaștri din ai ei.

— La un monstru, a șoptit printre buze. La monstrul meu. Care putea să mă apere și să ucidă alți monștri care voiau să-mi facă rău.

N-a apucat să pronunțe ultimul cuvânt, că el i-a zdrobit gura cu a lui, iar Morana s-a întins sub el.

— L-ai avut naibii dintotdeauna, tigroaico.

Apoi a devastat-o asemenea monstrului care pretindea că este.

întoarcerea

Mergând prin cimitir, ţinându-l de mână pe bărbatul ei şi prefăcându-se că jeleşte un alt bărbat care îşi făcuse loc în inima ei, nu era tocmai un mod ideal de a-ţi petrece dimineaţa în opinia Moranei. Totuşi, având în vedere tot ce-i spusese Tristan, se îmbrăcase corespunzător într-o rochie neagră, simplă, şi îşi aplicase puţin machiaj ca să dea tenului un uşor aspect palid. Îşi ţinea privirea în jos, ascunsă în spatele ochelarilor, cu mâna pe interiorul braţului lui Tristan, admirându-i prestaţia.

El era atât de stoic, încât, dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi fost convinsă că ascundea o tristeţe profundă, pe care nu voia s-o împărtăşească. Fiind însă un intrus în Organizaţie, Tristan se ţinuse în umbră pe durata ceremoniei funerare.

Ceremonia avusese loc cu sicriu închis şi îngropaseră trupul ars care ar fi trebuit să fie „Dante". Tristan îi spusese în maşină că trupul aparţinuse unuia dintre trădători, suficient de asemănător la fizic cu Dante pentru a trece drept el.

Între timp, Dante fusese complet sub acoperire.

Morana încercase s-o sune pe Amara din nou de dimineaţă, doar ca să verifice cum se simte, dar numărul era deconectat. Zia trecuse şi ea pe la cabană, cu ochii trişti, şi o întrebase despre fiica ei, iar asta o neliniştise şi mai mult.

Stătea în spate, la marginea mulţimii, privindu-i pe ceilalţi, cât Tristan vorbea cu cineva.

Lorenzo Maroni părea rigid, ceea ce era de înţeles, în timp ce oamenii îşi prezentau omagiile şi condoleanţele. Morana l-a recunoscut pe vărul lui Lorenzo, Leo, care o ţinea de braţ pe Chiara, cu faţa brăzdată de lacrimi. Dacă lacrimile erau sincere sau false, Morana n-ar fi putut spune.

Nerea, sora vitregă a Amarei, stătea în spate, lângă un alt soldat. Era îmbrăcată impecabil, o femeie solitară într-o lume dominată de bărbaţi. Morana se întreba care era povestea ei. Alţi membri ai familiei, inclusiv copii, stăteau cu feţe triste, confuze. Restul membrilor Organizaţiei se mişcau încet prin mulţime, majoritatea bărbaţilor afişând expresii care sugerau o falsă tristeţe. Erau mai multe persoane decât s-ar fi aşteptat Morana, iar înmormântarea s-a dovedit a fi mult mai grandioasă decât îşi imaginase. Dar, la urma urmei, Dante Maroni era un brand.

Şi-a dat seama atunci că niciodată nu-l întrebase pe Dante despre fraţii lui. Ştia din zvonuri că avusese un frate mai mic, care dispăruse de mulţi ani. Şi-a pus în gând să-l întrebe mai târziu.

În briza răcoroasă de pe deal, Morana l-a urmărit pe Lorenzo interacţionând cu toată lumea, încercând să descopere ce anume la el o deranja atât de mult. Era ceva tulburător în felul în care o privea uneori, de parcă ar fi ştiut secrete despre ea.

Sunetul unei portiere trântite i-a atras atenţia către bărbatul care cobora încet dealul spre adunare, surpriza putându-i-se citi pe chip.

Tatăl ei era acolo.

S-a oprit pentru o clipă în dreptul locului unde stătea ea, iar ochii i-au alunecat peste figura ei cu un dispreț ascuns, înainte să-și continue drumul spre Lorenzo Maroni, aflat mai jos. Morana, acum suficient de detașată emoțional de el, încât să n-o mai afecteze la fel de mult, a încercat să analizeze de ce reacționa astfel față de ea. Tristan, în schimb, l-a urmărit pe tatăl ei cu o atenție concentrată. Bărbatul mai în vârstă l-a ignorat complet și s-a îndreptat direct spre șeful Organizației.

Morana era prea departe ca să audă ce se discuta, dar i-a văzut cum și-au dat mâna, după care s-au îndepărtat puțin pentru a vorbi. Dacă tatăl ei era acolo ca să discute despre ea, să încerce s-o ia înapoi, putea să-și scoată din cap ideea asta. Dacă era acolo pentru afaceri, era bizar, având în vedere momentul ales. Poate venise doar ca să-și prezinte condoleanțele, dar Morana nu credea asta.

Urmărindu-i fățiș pe cei doi, privirea ei a scanat zona și s-a oprit brusc asupra unui bărbat aflat pe dealul opus, ascuns în spatele unui copac. Din locul în care se aflau cei prezenți la funeralii, nimeni nu l-ar fi putut observa, atât de bine se camuflase. Dar ea, stând încă pe deal, reușise să-i distingă silueta.

Chipul îi era ascuns sub o barbă, iar bărbatul părea să se sprijine într-un fel de baston, stând nemișcat în umbra copacului și urmărindu-i pe cei doi bărbați pe care îi observase și ea. Încruntată, Morana și-a deschis rapid telefonul ca să trimită un mesaj.

Morana: *E un tip ciudat în stânga mea și se uită la tata și la Lorenzo.*

Morana: *Nu poți să-l vezi de acolo. Vino lângă mine.*

L-a văzut pe Tristan uitându-se la telefon şi urcând apoi alene dealul până la ea. După ce s-a oprit în dreptul ei, a întors cu nonşalanţă ochii către locul unde-l văzuse pe bărbatul care acum, când Morana s-a uitat la el, îi privea pe amândoi.

Era prea departe ca să distingă şi alte trăsături, dar i-a simţit privirea şi a trecut-o un fior pe şira spinării.

— Ştii cine e? l-a întrebat încet pe Tristan.

— Nu, a răspuns el cu voce calmă. Dar ne urmăreşte.

— Ştiu.

Au rămas tăcuţi câteva minute, cât s-a desfăşurat cortegiul în vale. Nori negri s-au adunat pe cer, învăluind dealurile într-o pâclă ameninţătoare, şi, cu toate că era toamnă, vântul era rece. Stând tăcută pe loc, Morana a observat că ochii i se întorceau întruna către bărbatul necunoscut.

— Bănuieşte cineva ceva? a întrebat ea, abia mişcând buzele.

El a rămas împietrit lângă ea, cu masca pe faţă, şi i-a răspuns la fel de încet.

— Toţi bănuiesc ceva, doar că habar n-au ce anume bănuiesc.

Morana şi-a înăbuşit râsul şi s-a uitat în jos la tatăl ei, care vorbea cu Lorenzo Maroni cu capul plecat.

— Poate încearcă să mă ia înapoi, a comentat ea, studiind limbajul trupului celor doi. Nu din dragoste, ci din mândrie.

— El nu are mândrie, a remarcat Tristan lângă ea. Nu poate să te ia, nici măcar peste cadavrul meu. Eşti prea deşteaptă pentru el.

Morana s-a uitat la el şi i-a crescut inima văzând cât îi respecta inteligenţa. Nu se aşteptase la asta, dar cu cât îi spunea mai des astfel de lucruri mărunte, fără prefăcătorie, cu atât simţea că înfloreşte pe dinăuntru.

– Mulţumesc, a murmurat încetişor, strângându-l de braţ.

El a ridicat din umeri.

– E o certitudine. Eşti mai deşteaptă decât majoritatea acestor oameni la un loc şi nu mă refer doar la chestiile alea de tehnologie. Oricine neagă asta e un prost.

– Tu nu eşti prost.

S-a întors s-o privească, iar ochii lui albaştri i-au fixat ochii căprui.

– Eu sunt cel mai deştept dintre ei. Te-am făcut a mea înainte ca oricare din ei să aibă ocazia.

Cu inima tresăltând, Morana s-a uitat în jos cu un zâmbet reţinut pe buze. Dar zâmbetul i-a dispărut treptat.

– Ştii că la un moment va trebui să vorbim despre ziua aia, nu?

El nu i-a răspuns.

Morana a tăcut, renunţând la subiect. Ar fi fost o dovadă de iresponsabilitate să-l forţeze când el abia începuse să se deschidă. Avea să vorbească atunci când era pregătit. Dacă era vreodată pregătit.

– Am dat astăzi peste o teorie interesantă despre Alianţă, a început ea, trecând la un subiect mai neutru. Se spune că Alianţa s-ar fi destrămat pentru că erau, de fapt, trei părţi implicate şi una s-a retras. Ai auzit ceva despre asta?

Tăcerea bărbatului de lângă ea a durat câteva minute lungi, lungi de tot, până când Morana n-a mai răbdat şi s-a uitat la el, doar ca să se asigure c-o auzise. El privea în gol, undeva departe. Nu ştia unde plecase, dar, oriunde ar fi fost, nu părea un loc plăcut.

Strecurându-şi mâna în a lui, şi-a împletit degetele cu ale sale. Degetele ei erau mai mici şi mai moi decât degetele lui lungi, aspre şi bătătorite. Strângând uşor, a rămas cu ochii la el şi a aşteptat să se întoarcă la ea.

— Tristan?

El a clipit, uitându-se în jos la ea, parcă abia atunci dându-şi seama unde erau. A aruncat o privire pe deasupra dealurilor şi a respirat adânc, arătându-i o urmă de vulnerabilitate de care n-ar fi fost conştientă în urmă cu câteva săptămâni. Fără să spună o vorbă, s-a retras tăcut în mintea lui, iar Morana l-a lăsat, ştiind că probabil nu era nici timpul, nici momentul potrivit să-l întrebe.

Unul dintre bărbaţii din cortegiu l-a strigat pe Tristan şi, după ce a strâns-o uşor de mână, parcă împărtăşindu-i un secret, cu faţa complet lipsită de expresie, a coborât cu graţie, asemenea unui prădător, înfăşurat în costumul negru şi cămaşa neagră.

Cu cât îl cunoştea mai bine, cu atât îşi dădea seama cât de profund simţea el toate aceste amănunte şi cu câtă pricepere simula contrariul.

După câteva minute în care i-a observat pe toţi, Morana a simţit prezenţa unei alte persoane lângă ea. A ridicat ochii şi l-a văzut acolo pe Lorenzo Maroni, singur, fără tatăl ei.

— Hai să facem o plimbare, Morana, a poruncit el şi a urcat dealul către maşini fără să aştepte răspunsul ei.

Precaută, dar curioasă, Morana i-a trimis rapid un mesaj lui Tristan şi a mers în urma bărbatului mai vârstnic. L-a găsit stând singur lângă maşină şi aşteptând-o. Morana s-a apropiat încet de el.

El şi-a descheiat sacoul şi a scos un trabuc, mirosindu-l înainte de a-l tăia.

— Trabucurile au fost un dar de la unul dintre asociaţii mei, a început el fără preambul. Asociatul respectiv mi-a spus, chiar deunăzi, că cineva face cercetări despre afacerile noastre.

Cu ochii la sicriul din vale, el şi-a aprins trabucul.

— Nu e vorba despre tine, nu-i aşa? După felul în care m-ai ameninţat, sunt tentat să cred că da.

Morana a observat inelul mare de argint de pe degetul lui arătător, care nu fusese acolo înainte — un craniu lustruit, cu detalii fine — şi, având în vedere că participa la înmormântarea fiului său, părea un detaliu surprinzător de nepotrivit.

— N-am idee despre ce vorbeşti.

El a privit-o cu ochii aceia care vedeau prea multe.

— Unde-i Dante?

Morana a clipit surprinsă şi a aruncat o privire sugestivă către sicriu.

El a chicotit.

— Fac treaba asta dinainte ca tu să te fi născut, fetiţo. Ştiu că cel de acolo, a arătat el spre sicriul de lemn, nu e fiul meu.

Morana a rămas tăcută, neştiind ce joc făcea el şi de ce anume o întreba.

Lorenzo Maroni a mijit ochii, iar faţa lui chipeşă s-a încreţit, dând la iveală ridurile caracteristice vârstei. O privea cu ochii negri ce ascundeau poveşti care îi depăşeau imaginaţia. În privirea aia, se simţea forţa covârşitoare a experienţei sale. Morana a făcut un efort supraomenesc să-şi ţină spatele drept şi capul sus, uitându-se la el cu o expresie neutră.

— Înţeleg de ce s-a îndrăgostit Tristan, a comentat el cu o voce aproape mângâietoare. Eşti înflăcărată. Respect înflăcărarea. Dar sunt implicate puteri mai mari de atât, fetiţo. Mai mari decât noi doi. Cred că nici nu-ţi dai seama ce lucruri pui în mişcare doar ca să-ţi satisfaci nevoile egoiste.

Morana şi-a muşcat obrazul ca să nu-i pună nicio întrebare.

— Dacă îmi spui ce pune la cale fiul meu, a spus Maroni, trăgând adânc din trabuc, o să-ţi spun de ce ai fost adusă înapoi.

Morana era tentată să afle adevărul, dar nu atât de mult. Clipind cu inocenţă, a intrat în jocul lui.

— Deci recunoşti că ai fost implicat în faptul că am fost adusă înapoi la tatăl meu?

Maroni a râs, scoţând un nor de fum, iar pielea de pe gât i s-a încreţit deasupra cămăşii. Se vedea de unde moştenise Dante înfăţişarea plăcută.

— Ai fost un pion prin care l-am controlat pe tatăl tău.

Maroni a tras cu sete din trabuc şi a scos un nor de fum, iar mirosul mentolat de tutun i-a umplut plămânii Moranei.

— Nu m-am gândit niciodată că o să devii o problemă cândva.

Morana a râs, deşi nu era amuzată.

— Tata nu m-a iubit niciodată destul cât să-l poţi controla.

— O, ba te-a iubit!

Maroni a zâmbit, cu o răutate vizibilă în ochi. Morana s-a uitat lung la el, derutată de vorbele lui.

— De ce m-ai chemat aici? l-a întrebat simplu, băgând mâinile în buzunarele hainei.

— Ca să-ţi propun un târg.

Maroni a aruncat trabucul şi l-a stins sub talpă.

— Trăieşti în oraşul meu, pe proprietatea mea, cu soldatul meu. Nu te ameninţ, doar îţi spun. Nu vrei să-ţi devin duşman.

Morana a rămas tăcută, uitându-se cum se urca în maşină. A făcut un pas înapoi, fără să înţeleagă nici jumătate din tâmpeniile pe care i le debitase. Un lucru era

cert – Lorenzo Maroni se temea, deşi ea nu ştia de cine. Altminteri, ar fi fost imposibil să se coboare atât de mult, încât să-i ofere Moranei un târg.

Or, asta era foarte, foarte interesant.

De cum a intrat în casă după-amiază, s-a speriat de sunetul laptopului. Grăbindu-se să verifice programele pe care le lăsase pornite, Morana a scos laptopul pe verandă şi s-a aşezat pe scaun, cu priveliştea frumoasă a lacului şi a dealurilor înconjurătoare în faţă şi conacul undeva în dreapta, în depărtare.

Scoţându-şi pantofii pe care-i purtase la înmormântare, Morana s-a ghemuit pe scaun şi s-a logat în sistem, încercând să descopere de unde se auzeau bipurile.

Iar ceea ce a găsit pe ecran a şocat-o.

Erau codurile.

Codurile ei.

Ce naiba?

Cineva îi trimisese codurile, cele originale, scrise de ea şi furate de Jackson. Erau aceleaşi coduri pentru care Tristan fusese învinovăţit, codurile de la care începuse totul. A dat click apoi pe mesajul care le însoţea.

eusuntreaperOO: *cred că astea îţi aparţin. impresionantă treabă.*

Ce dracu'?

Cine naiba era tipul ăsta? Şi cum reuşise nu doar să treacă de sistemele ei de securitate, ci să-i găsească şi codurile?

zeiţatocilarăatehnologieiOO: *unde le-ai găsit?*

Ecranul a rămas negru timp de câteva minute, în care Morana a simţit cum îi bate inima nebuneşte. Dacă avea codurile, însemna că nimeni nu le copiase sau le folosise. Le programase un algoritm de autodistrugere pentru asta. Dar de ce necunoscutul ăsta, care era evident specialist în tehnologie, i le dădea acum înapoi? De ce-i dădea indicii despre fetele dispărute şi Sindicat?

Apoi a primit un mesaj.

eusuntreaperOO: *e timpul să ne întâlnim.*

Şi a dispărut.

Înainte de orice, Morana a verificat codurile pe care le scrisese de-a lungul a doi ani. În era digitală, erau extrem de periculoase, având puterea de a distruge reputaţia oricui, în orice moment. Erau cu atât mai periculoase pentru gangsterii cu schelete în dulap.

I-au trebuit câteva ore pentru a verifica fiecare linie, căutând orice semn că ar fi fost modificate. Dar n-a găsit nimic. Codurile erau intacte, nefolosite, exact aşa cum fuseseră atunci când Jackson i le furase.

Împingând laptopul deoparte, Morana a ridicat privirea spre cerul înnorat, în timp ce orele treceau, încercând să dea un sens tuturor lucrurilor.

Unu — cineva îl angajase pe Jackson să fure codurile la care lucrase doi ani. Cineva care ştia de existenţa lor şi care îl incriminase pe Tristan, astfel încât să o conducă la el.

Doi — după ce ajunsese la Tristan, cineva începuse să-i trimită mesaje anonime şi indicii despre trecutul lor, despre Alianţă şi despre istoria ei, lucruri de care nici nu fusese conştientă.

Trei — urmărise pista, iar cineva o condusese către Sindicat. Iar când începuse să investigheze Sindicatul, codurile îi fuseseră returnate.

Toate astea puteau fi aranjate doar de cineva cu cunoştinţe avansate de tehnologie. Şi acum începea să creadă că totul fusese orchestrat pentru a o conduce direct la Sindicat. Furtul codurilor fusese doar o diversiune; ăsta era adevăratul obiectiv. Cineva voia ca ea să lucreze la asta.

Oricine era această persoană, avea un motiv întemeiat să-i atragă atenţia.

eusuntreaperoo. Un nume de utilizator, dar cine era? Bărbatul serios şi misterios de la aeroport îi mulţumise pentru că-i spusese că Reaper trăieşte. Asta însemna că ar fi trebuit să fie mort?

Întrebările începeau să-i dea dureri de cap.

Se lăsa întunericul în jurul lacului şi Morana s-a întors în casă, simţindu-se puţin pierdută şi neştiind ce să facă mai departe. După ce s-a schimbat şi s-a cuibărit pe canapea, a făcut ceea ce face orice tocilar care se respectă când se plictiseşte. S-a uitat la Netflix.

După câteva episoade din cea mai nouă obsesie a ei şi nenumărate gustări, Morana zăcea bucuroasă pe canapea, într-o transă indusă de Netflix care-i lipsise enorm. Avusese nevoie de o pauză, de spaţiu, de distanţă faţă de mizeriile din viaţa ei. Viaţa ei devenise deodată prea aventuroasă în ultimele săptămâni, şi o fată nu putea să îndure atâtea la nesfârşit fără să cedeze şi s-o apuce isteriile. Însă nu putea să cedeze şi s-o apuce

isteriile, deoarece bărbatul lângă care trăia avea nevoie ca ea să fie mai puternică emoțional, pentru ca el să se elibereze puțin câte puțin. Poate peste câțiva ani avea să-i facă pe plac.

Așa a găsit-o Tristan, întinsă pe canapea, cu gura puțin căscată, uitându-se la Henry Cavill care făcea baie la bustul gol.

El și-a dres glasul.

Morana a oprit serialul pe un cadru grozav și a ridicat din sprâncene către bărbatul atrăgător din spatele ei. Ar fi putut să-i facă o concurență serioasă lui Henry.

— Crezi că o să dispară vreodată? a întrebat el, vorbind intenționat mai încet, pe tonul care-i stârnea fiori în stomac și-l făcea să se contracte.

Morana a deschis gura, gata să răspundă, dar i s-a uscat complet când el și-a aruncat sacoul într-o parte și și-a suflecat mânecile, ocolind canapeaua spre ea.

Ea s-a ridicat, dar n-a apucat să se miște mai mult, că el a apucat-o de picioare și a răsturnat-o pe spate. Apoi a tras-o spre margine și s-a așezat în genunchi în fața ei. Cu inima bubuind, cu sexul pulsând de dorință, Morana s-a uitat cum i-a ridicat tricoul peste sâni, cum i-a pus picioarele pe umeri și i-a cuprins sfârcul cu buzele.

I-a scăpat un sunet când a simțit căldura umedă a gurii lui. Și-a arcuit spatele și și-a frecat de el sexul tot mai umed, încercând să găsească mișcarea potrivită. El a tras-o cu dinții de sfârc, sugându-l în interiorul gurii și acordând apoi aceeași atenție și celuilalt, privind-o fix.

— Nu că mă plâng, dar uau, o, futu-i! a bolborosit Morana, copleșită de valul de căldură dintre picioare, când el i-a rupt cusătura de la chiloți și a aruncat materialul într-o parte.

Aplecându-se, a sărutat-o încet pe abdomen, făcând-o să devină brusc conştientă de micile pliuri ale pielii ei. El nici măcar nu s-a oprit, coborând ca s-o inhaleze şi înfigându-şi dinţii în coapsa ei.

— Te rog, a implorat Morana, trăgându-l de păr mai aproape.

— Spune-mi că nu e ceva temporar, a cerut el, cu gura la distanţă de un centimetru de carnea ei umedă.

Morana a dat din cap.

— Nu e temporar.

— Bine, a murmurat el, iar cuvintele lui i-au încălzit carnea chiar înainte să-şi lipească gura de ea şi să o guste pentru prima dată.

Morana a văzut stele în faţa ochilor pentru o secundă şi coapsele i-au zvâcnit când a ţinut-o pe loc, transformând-o în prizoniera ochilor albaştri magnifici.

Apoi, i-a simţit limba trecând repede peste clitoris.

Morana şi-a ridicat spatele de pe canapea, cu respiraţia întretăiată, iar el a început s-o devoreze ca un bărbat înfometat care se ospăta pentru prima dată.

Gura lui i-a devastat păsărica.

Iar ea n-a mai fost niciodată aceeaşi.

Mult după ce-i satisfăcuse trupul vlăguit şi stăteau în pat, Morana îi trasa cutele de pe frunte cu degetul şi-i povestea despre coduri, întrebându-l cum îi fusese ziua. Era normal, atât de normal, încât nu crezuse niciodată că vor avea parte de aşa ceva şi aproape că se temea să nu piardă totul.

— M-ai întrebat azi despre al treilea tip, a şoptit Tristan, desenând modele la întâmplare pe umerii ei. Mi-a amintit de o conversaţie pe care am auzit-o în ziua aia.

Morana s-a oprit în dreptul sprâncenelor lui, privindu-l în ochi.

— Ziua aia...

El a dat din cap, fără să spună nimic. Morana a aşteptat să continue, ştiind că tot ce avea legătură cu ziua respectivă era ca o pojghiţă subţire de gheaţă. Nu ştia care va fi reacţia lui.

— Tatăl tău şi Maroni stăteau la masă, şi-a amintit el cu privirea visătoare. Tatăl tău l-a ameninţat pe Maroni, iar el l-a liniştit pomenind despre un alt tip. I-a zis „Aminteşte-ţi ce a păţit Reaper" sau ceva asemănător.

Morana a încremenit.

Şi inima i-a stat pentru o secundă.

S-a ridicat şi s-a uitat în jos la el, neputând să creadă că era atât de simplu.

— Reaper, a zis ea şi l-a scuturat cu putere de braţ. Eşti absolut sigur că a pronunţat numele ăsta?

L-a văzut ridicându-se când a observat agitaţia ei. A ieşit apoi din dormitor şi a coborât scările să-şi ia laptopul de unde-l lăsase.

— Da, sunt sigur, a spus el din urma ei, cu o voce puţin derutată. Ce se întâmplă?

Morana a deschis repede mesageria şi a întors ecranul spre el, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Oare e chiar atât de simplu?

L-a văzut citind discuţia şi remarcând numele de utilizator. Apoi s-a uitat la ea cu o privire aspră.

— Nu mi-ai pomenit de el.

Morana a dat din mână.

— Nu asta e important. Oare nu cumva e același tip? Tipul pe care l-am întâlnit pe dig a spus că, din câte știe el, Reaper ar fi murit.

Tristan s-a uitat îndelung la ecran, încruntat.

— S-ar putea, dar nu știu. N-am auzit niciodată de vreun Reaper în Organizație, nici măcar în treacăt.

S-a făcut liniște un minut, căzând amândoi pe gânduri și privindu-se în ochi.

— O să dau un telefon, i-a spus Tristan.

S-a dus la un sertar și a scos un telefon cu cartelă pe care ea nu-l văzuse niciodată, apoi a ieșit din cameră, fără cămașă pe el. Morana l-a urmat și a rămas în prag, deși vântul rece îi șfichiuia picioarele și brațele goale, iar lacul era complet nemișcat în toiul nopții.

L-a văzut apăsând niște butoane și întorcându-se spre ea, apoi ridicând telefonul la ureche.

— Am aflat ceva, a zis el încet, iar Morana a simțit că i se taie respirația. Ai auzit vreodată de Reaper?

A urmat un moment de liniște, iar el a ascultat ce spunea celălalt tip, încordându-se din ce în ce mai mult. Au trecut câteva minute și, incapabilă să mai aștepte, Morana a coborât de pe verandă și a pășit în iarbă, simțind frigul și roua pe tălpile goale, până a ajuns față în față cu el.

— Când? a întrebat Tristan, uitându-se la ea. Bine, a zis și a închis, rupând telefonul în două și aruncându-l în lac.

— Cine era? a întrebat Morana, roasă de curiozitate.

Tristan s-a uitat o secundă la ea, apoi înapoi spre lac.

— Un informator. Vrea să ne întâlnim.

— Ce-mi ascunzi? a întrebat, întorcându-l cu fața spre ea.

Tristan a respirat adânc şi a ridicat din sprâncene.

— A existat un anume Reaper, cu mult timp în urmă, dar el şi familia lui au murit într-un incendiu.

Morana a tresărit şi a strâns din buze.

— Crezi că e el?

— Nu ştiu, i-a răspuns Tristan, privind în depărtare şi încleştându-şi pumnii pe lângă corp. Mai mult mă interesează de ce individul ăsta, oricine ar fi, vrea să-ţi atragă atenţia. Destul de mult încât să dea de urma codurilor şi să ţi le dea înapoi.

Ea a rămas o clipă pe gânduri.

— Poate din acelaşi motiv pentru care eu am fost unică pentru tine acum douăzeci de ani. Sunt singura fată care s-a întors.

Tristan a clătinat din cap, cu o privire rătăcită.

— N-am înţeles asta niciodată, să ştii. Mă bucur că te-ai întors în siguranţă, dar de ce? Nu pentru că te iubea tatăl tău, asta ştiu sigur.

O, ba te-a iubit.

Vocea lui Maroni i-a întrerupt şirul gândurilor.

— Maroni mi-a spus azi ceva, l-a informat ea. Că ar exista un motiv pentru care sunt singura care s-a întors. Poate doar s-a jucat cu mintea mea.

— Poate, a spus Tristan.

Au rămas amândoi pe malul lacului, pierduţi în propriile gânduri, cu mai multe întrebări decât înainte.

încredințarea

Amara dispăruse oficial de pe radar.

La ora șase dimineața, pe când privea lacul și dealurile care-l înconjurau, Morana se simțea copleșită de îngrijorare. Trecuse aproape o săptămână și nu știa ce naiba să facă.

Dimineața ei fusese ciudată, ca să nu spună mai mult. Tristan primise un apel și ieșise pe ușă în mai puțin de cinci minute, de parcă ar fi avut foc sub tălpi. Îi ceruse să-i urmărească telefonul dacă nu se întorcea într-o oră. Cum aflase că îi urmărea telefonul, Morana nu-și putea explica. Dar el plecase, iar ea își umpluse timpul îmbrăcându-se, fixând pistolul de rezervă din sertarul din sufragerie în betelia blugilor și pândind ceasul, pe veranda casei.

La ora aceea, dealurile erau acoperite de o ceață densă, pe care razele slabe ale soarelui le străpungeau timid. Vântul rece îi juca prin șuvițele de păr, iar parfumul proaspăt al rouăi și al florilor de dimineață umplea aerul din jur. Nu mai fusese niciodată într-un asemenea loc. Preț de o clipă, s-a simțit transportată într-o altă

epocă, de parcă priveliștea din fața ei aparținea unui timp străvechi.

Un fior i-a traversat șira spinării, iar ea a strâns în mână telefonul, ancora aceea modernă, reamintindu-și să nu se lase cuprinsă de teamă. A coborât privirea spre ecran și a văzut punctul care indica locația lui Tristan la aproximativ opt sute de metri distanță de ea.

Exact la cincizeci și trei de minute după ce plecase, telefonul i-a vibrat cu un mesaj.

Tristan: *Vino după mine. Repede.*

Morana: *Sunt pe drum.*

A încuiat ușa și a urmat indicațiile de pe hartă, mergând spre pădurea din cealaltă parte a casei. Deși era la distanță de doar câteva sute de metri, Morana a luat-o pe cărarea care părea mai lungă. Respira mai bine decât ar fi făcut-o dacă nu s-ar fi antrenat zilnic cu Vin.

După câteva minute în care n-a auzit niciun sunet în afară de vântul pe apă și de ciripitul păsărilor, copacii înalți au făcut loc unui luminiș de la baza dealului, unde o căsuță stătea ascunsă în spatele frunzișului bogat.

Morana l-a văzut pe Tristan stând acolo, cu brațele încrucișate pe piept, și vorbind cu un bărbat pe care l-a recunoscut doar după înălțime.

Dante.

Cu barba crescută, într-un tricou gri, mare și larg, în care Dante n-ar fi apărut nici mort altădată, cu părul vâlvoi în jurul feței, nimeni nu l-ar fi recunoscut drept Dante Maroni, cel care arăta perfect odinioară. Înainte să se poată opri, a luat-o la fugă prin luminiș și s-a aruncat spre bărbatul pe care credea că-l pierduse, bărbatul care devenise atât de important pentru ea.

Brațele lui vânjoase au prins-o într-o îmbrățișare strânsă, așa cum n-o mai îmbrățișase nimeni până atunci. Ea l-a strâns cu putere, simțind parfumul lui înțepător, care contrasta cu înfățișarea, și a zâmbit fără să vrea. Puteai să-l scoți pe Dante Maroni din hainele lui, dar nu puteai să scoți hainele din Dante Maroni.

— Mă bucur să văd că mi s-a simțit lipsa, a vibrat vocea lui zâmbitoare în timp ce o mângâia încurajator pe spate.

Morana s-a dat înapoi, uitându-se la el cu ochii încețoșați, deși nu se putea opri din zâmbit.

— Ești bine? a întrebat ea, privindu-l.

Deși zâmbea, ochii lui căprui, atât de calzi de obicei, erau nu neapărat reci, dar diferiți.

— E bine, a răspuns Tristan din spatele lui, cu vocea puțin iritată. Nu-ți mai face griji pentru el.

— Du-te lângă el până nu mă culcă la pământ, Morana, a spus Dante pe un ton amuzat și și-a dat ochii peste cap. N-aș vrea să-i învinețesc gura aia frumoasă, de dragul tău, bineînțeles.

Ea a izbucnit în râs. Doamne, ce dor îi fusese de el!

Pășind înapoi, Morana nu s-a întors, ci doar s-a uitat la el cu atenție.

— Ești sigur că ești bine?

Un zâmbet sincer i-a apărut pe buze pe sub barbă.

— O să fiu.

Morana a dat din cap.

— Ai vreo pistă nouă? Ar trebui să fii aici?

Dante a clătinat din cap, dându-și părul pe spate, iar Morana a văzut cum i-a căzut din nou pe frunte.

— Lucrez la ceva, dar nu pot să-ți spun prea multe. Ai vorbit cu Amara? E în regulă?

Vântul a suflat în jurul lor, iar Morana l-a privit serioasă.

— Nu, n-am vorbit. N-am reușit să dau de ea de când a primit vestea.

— Crede c-am murit? a întrebat Dante, mijind ochii.

Morana a clătinat din cap.

— Nu, dar și-a închis telefonul. I-am acordat spațiu, dar încep să-mi fac griji.

Dante s-a uitat către cer de parcă ar fi implorat răbdare, bombănind ceva de genul „câte nu fac pentru ea", apoi s-a întors spre Tristan.

— Găsește-o cât rezolv eu porcăria asta.

— Mă ocup, a răspuns bărbatul din spatele ei.

Morana s-a uitat la amândoi înainte ca Dante s-o strângă de umăr.

— Ne vedem în curând.

Dând din cap, l-a urmărit tăcută cum a plecat și a dispărut în pădure, masiv cum era, cu o grație pe care nu te-ai fi așteptat s-o vezi la el. S-a uitat în jur, apoi s-a întors către iubitul ei.

— Ce e locul ăsta?

— Aici veneam uneori să evadez, a spus Tristan, înclinând capul. Dante m-a urmărit aici într-o zi, ticălos încăpățânat, și așa a devenit locul nostru.

Morana a lăsat capul pe o parte, uitându-se în ochii lui.

— Ți s-a părut ceva în neregulă la el?

— E concentrat, a spus Tristan încet, făcând un pas spre ea. Ascultă, trebuie să plec din oraș câteva zile. Am o pistă de urmărit și o să-ți spun dacă aflu ceva.

O, nu-i plăcea treaba asta! Nu-i plăcea deloc ideea că el va pleca.

Iar el era pe aceeaşi lungime de undă.

— Cum Dante nu mai e, n-am încredere în nimeni de aici. Vreau să te cazezi la hotel în noaptea asta.

Morana a clipit, văzându-i privirea serioasă.

— Am dormit ani întregi în alertă înainte să te cunosc, Tristan. O să fiu bine.

— Nu mă îndoiesc, a zis el, mângâindu-i buzele cu degetul mare şi privind-o atent. Dar trebuie să mă pot concentra la ce am de făcut şi să nu-mi fac griji pentru tine.

— O să-ţi faci griji pentru mine? a întrebat Morana, cu vocea gâtuită.

Uneori uita, copleşită de propriile emoţii, că şi el ţinea la ea.

Tristan n-a spus nimic, doar şi-a lipit buzele de ale ei, răspunzându-i fără cuvinte.

— Cazează-te la hotel sub un alt nume. Să nu spui nimănui unde pleci. O să te ducă Vin cu maşina.

Morana a dat din cap, pregătindu-se mental, deşi avea o senzaţie neplăcută în stomac.

— Dacă păţeşti ceva, omul peşterilor, i-a spus ea, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui, te omor cu mâna mea.

I-a zărit gropiţele din obraji, apoi a închis ochii şi l-a sărutat.

S-a cazat în acelaşi hotel în care stătuse prima dată când venise în Tenebre, în urmă cu câteva săptămâni, ca să-l omoare pe Tristan. Era o clădire înaltă şi luxoasă, chiar în mijlocul oraşului, care primea numai oaspeţi

bogaţi, verificaţi cu grijă înainte de a se caza. Moranei i-a fost uşor să rezerve o cameră.

Morana a intrat în holul opulent, făcând podeaua de marmură lustruită să răsune cu tocurile ei şi purtând o perucă roşie ce-i ascundea părul brunet. Trăgea după ea o valiză mică, în care avea câteva haine şi echipamentele ei.

— Trina Summers, s-a prezentat ea, spunându-şi numele fals cu încredere.

Femeia de la recepţie i-a zâmbit şi i-a întins o cartelă de acces. O noapte la hotel avea să-i subţieze economiile, dar, după ce se rezolvau lucrurile, era convinsă că va putea munci din nou. Deşi ştia că Tristan avea bani, prefera să se poată întreţine singură.

Vigilentă, Morana a aruncat nonşalantă o privire prin hol şi a văzut toţi oamenii care habar n-aveau despre dedesubturile lumii interlope în care trăia ea. Ici şi colo, erau câţiva bărbaţi care păreau dubioşi, dar, deşi stătea cu ochii pe ei, nu le-a dat foarte multă atenţie.

Când a urcat în camera ei de la etajul optsprezece, Morana s-a întrebat dacă trecuseră într-adevăr doar câteva săptămâni de când viaţa i se transformase într-un haos, de când tot ceea ce ştia se prăbuşise în jurul ei. Se afla într-un oraş necunoscut, fără nicio ancoră în afară de bărbatul care o urâse cândva, cel care începea acum, încet-încet, să aibă încredere în ea. Ceea ce era foarte important pentru el. Morana ştia asta, fiindcă pentru Tristan conta faptul că rămânea lângă el. Fusese abandonat şi lăsat în urmă toată viaţa lui de cei pe care-i iubise. Era de înţeles de ce ezita să se deschidă, dar era a naibii de hotărâtă să se strecoare în sufletul lui.

Pierdută în gânduri, Morana a ajuns în camera ei şi a comandat cina. Cât şi-a instalat laptopul şi routerul, a mâncat tăieţeii comandaţi şi a navigat pe internetul întunecat. Să cauţi informaţii despre Sindicat era ca şi cum ai

fi căutat acul în carul cu fân. Acum că avea codurile, era mai relaxată și se simțea mai puțin apăsată de nevoia de a găsi informații. Încă avea întrebări, dar lipsa urgenței o făcea să fie mult mai productivă.

A citit teorii ale conspirației și articole despre Alianță și Sindicat, petrecând ore întregi examinându-le și adunând destule informații pentru a-și formula propriile teorii. Știa suficient pentru a deduce că Sindicatul era implicat în traficul de carne vie și că destrămarea Alianței avusese legătură cu asta. Să fi fost pentru că părțile implicate nu doriseră să ia parte la comerțul cu persoane? Având în vedere toate informațiile de care dispunea, ajunsese la concluzia că exista o mare probabilitate ca disparițiile fetelor să fi fost orchestrate cumva de Sindicat. Avea sens.

În următoarele două zile, Morana și-a petrecut timpul cu ochii în telefon, așteptând un mesaj de la Tristan (care nu venea, iar asta o îngrijora foarte mult), încercând s-o sune pe Amara, dar fără succes (ceea ce o îngrijora și mai tare), și străduindu-se să găsească mai multe indicii. A stat mai mult în cameră, coborând seara la restaurantul hotelului ca să ia cina și să privească oamenii, având grijă să n-o recunoască nimeni, chiar dacă vedea o figură cunoscută.

În a treia seară, pe când stătea la masă și mânca fondue de ciocolată, un ospătar i-a adus un bilet.

Morana l-a deschis.

Vino marți, la miezul nopții, la depozitul abandonat de pe Riviera. E timpul să ne vedem. Vino singură. Nu vei păți nimic.

— Reaper

Morana s-a răsucit pe scaun, încercând să vadă cine îl trimisese. Restaurantul luxos era pe jumătate gol. După ce l-a găsit pe ospătarul care venise cu biletul, l-a luat la întrebări.

— Un domn l-a lăsat pe tejghea pentru dumneavoastră, doamnă, a informat-o tânărul.

— Cum arăta? a întrebat ea, cu inima bătând cu putere.

— Era bine îmbrăcat, doamnă, a încercat ospătarul să-şi amintească. Avea barbă şi purta ochelari. Ah, şi mergea în baston.

Un baston. Era acelaşi bărbat de la înmormântare? Care erau şansele?

Morana i-a zâmbit ospătarului, i-a mulţumit şi a plătit repede nota, după care a urcat grăbită în camera ei. După ce a intrat, şi-a deschis laptopul şi a intrat în sistemul de securitate al hotelului. A mărit imaginile din restaurant din ultima oră şi, inundată de adrenalină, a urmărit cu atenţie zona tejghelei.

Pe imaginile alb-negru, a văzut un bărbat care s-a apropiat şchiopătând de tejghea, sprijinindu-se în baston. I-a dat un bilet femeii de la tejghea şi s-a uitat la Morana câteva minute, apoi s-a întors să plece, strâmbându-se la fiecare pas.

Morana a mărit cadrul cu faţa lui, încercând să-şi amintească dacă îl mai văzuse vreodată, dar n-a reuşit să-l identifice. Ceva pe mâna lui i-a atras atenţia şi a mărit imaginea mai mult. Era un inel. Un inel cu un craniu? S-a uitat la filmare de mai multe ori până când, în cele din urmă, a renunţat şi s-a pregătit de culcare. Purtând pijama nouă — o pereche de pantaloni scurţi cadrilaţi şi un tricou foarte moale pe care scria „e sexy să fii tocilar", s-a strecurat sub cuverturi şi s-a gândit la bărbatul ăla şi la motivul pentru care, deşi o găsise în ciuda deghizării

și a numelui fals, nu venise să discute cu ea în seara asta. Era la doar câțiva metri distanță, luând cina de una singură. El se gândise la varianta asta, dar nu o făcuse. De ce? Tocmai asta nu înțelegea.

Lucrurile deveneau foarte interesante.

Morana s-a trezit când trupul cuiva s-a așezat lângă șoldul ei. S-a întors în pat și a scos un țipăt când a văzut silueta masivă deasupra ei.

— Eu sunt, a curs peste ea vocea de whiskey și păcat, potolindu-i imediat bătăile nebunești ale inimii.

Fără să mai stea pe gânduri, Morana s-a aruncat spre el și l-a luat cu brațele pe după gât, iar ușurarea că era teafăr i-a alungat orice altă grijă.

— Mi-a fost cumplit de dor de tine, a murmurat în gâtul lui, cuibărindu-și nasul în locul fericit și inhalând mirosul de mosc al pielii lui.

Primul semn că ceva nu era în regulă a fost că el n-a luat-o în brațe. În ultimele săptămâni, se obișnuise cu îmbrățișările ei neașteptate, la care, deși îl lua prin surprindere, răspundea șovăitor.

Aprinzând veioza de lângă ea, Morana s-a dat puțin înapoi și s-a uitat la fața lui.

Acela a fost al doilea semn.

Avea o figură chinuită.

Nu-l mai văzuse niciodată așa.

Inima a început să i se zbată nebunește și s-a uitat în ochii lui.

— Tristan?

— Nu, a şoptit el. Nu mă întreba nimic în momentul ăsta.

Oricât ar fi vrut să o facă, Morana l-a ascultat. Trebuia să-l scoată din locul întunecat în care se afla. Dând din cap, i-a descheiat încet cămaşa, dar el a ridicat mâinile s-o oprească. Ea l-a privit curioasă.

— N-ar trebui să m-atingi acum, a spus el, cu ochii albaştri atât de întunecaţi şi de abătuţi, încât Morana a simţit cum i se contractă gâtul.

— Ai încredere în mine, a şoptit ea cu aceeaşi voce, cerând tot ceea ce-i dăruise la rândul ei.

El a aşteptat o clipă, cu ochii la vena de pe gâtul ei care pulsa. I-a eliberat mâinile, lăsând-o tacit să continue.

Morana a respirat adânc şi i-a deschis încet cămaşa, dându-şi seama că nici nu se uita la ea. Dar putea să treacă asta cu vederea. După ce i-a scos cămaşa, s-a ridicat uşor de pe pat.

— Întinde-te pe burtă.

El a ezitat, dar şi-a scos pantofii, şi-a pus pistolul pe masă, a dezbrăcat pantalonii şi s-a întins pe burtă în mijlocul patului.

Morana s-a uitat o secundă la spatele lui, apoi a scos din sertar o sticluţă cu unul dintre uleiurile ei parfumate preferate. Nu ştia cum ajunsese în starea asta, dar trebuia să facă ceva. Oare se relaxase vreodată în viaţa lui? Oare-i spusese cineva vreodată că era în regulă să nu fie în regulă? Oare simţise în toţi aceşti ani atingerea delicată a unui om drag?

Urcându-se pe spatele lui, desfăcând picioarele şi încălecând pe fundul lui frumos, Morana a admirat privelişteа spatelui său musculos, întins în faţa ei. Venise la ea — distrus şi dat peste cap, o găsise. Faptul că era aici

și nu la el acasă, că o găsise, chiar și în starea asta, și nu plecase acasă, îi spunea destule.

Fără să scoată o vorbă, Morana a turnat în palme o cantitate generoasă de ulei. Frecându-și palmele să și le încălzească, s-a aplecat în față și a întins uleiul pe umerii lui. Îi spunea cu atingerile ei că-l vedea, îl accepta și-l iubea așa cum era el, oricum ar fi fost.

Lui Tristan i-a scăpat o răsuflare întretăiată și scurtă, iar Morana și-a trecut mâinile pe pielea lui. Mușchii îi erau plini de noduri strânse și rigide. Masându-le unul câte unul cu degetele mari, l-a auzit scoțând încă o răsuflare din piept, înainte să se poată opri. O durea inima la gândul că el nu mai avusese niciodată parte de așa ceva. Trupul lui chinuit nu primise niciodată afecțiune, sufletului său tulburat nu i se spusese niciodată că era frumos.

Lipindu-și buzele de tatuajul cu lupul, ca o declarație tacită, Morana a pipăit fiecare mușchi de pe spatele lui frumos. A văzut cele câteva cicatrici ale căror povești era sigură că avea să le afle într-o bună zi, dar a ales pentru moment să continue în tăcere.

— A fost rău, a spus el cu nasul în pernă și vocea înăbușită. Nu trebuia să fiu acolo.

Morana se întreba ce văzuse de-l afectase atât de tare. L-a lăsat să vorbească, masându-i mușchii de la baza spatelui și apăsându-i cu degetele mari.

— Vreau să lovesc ceva acum, a mârâit el. Și nu vreau să te rănesc pe tine.

Ea a simțit că-i stă inima.

— N-o să mă rănești, Tristan.

El a scos un râset oribil, întorcându-se brusc și făcând-o să aterizeze pe marginea patului.

— Habar n-ai de ce sunt capabil, a spus el cu ochii scăpărând. Mi-am ucis propriul tată. L-am împuşcat chiar aici, a arătat el cu degetul în frunte. Îţi dai seama cum te afectează aşa ceva? a strigat el.

Morana l-a privit cu ochii mari.

— Tristan...

— Şi ăla a fost doar începutul pentru mine, a continuat el, aplecându-se şi încercând s-o intimideze. Lucrurile pe care le-am făcut, sângele de pe mâinile mele, pe care n-am să-l pot spăla niciodată. Ce dracu' mai cauţi aici? Renunţă pur şi simplu şi pleacă.

Morana a simţit că i se taie respiraţia, neînţelegând ce naiba se petrecea cu el. Era însă foarte speriată de zidurile pe care şi le construia ca s-o ţină la distanţă. A respirat adânc, străduindu-se să-şi păstreze calmul. Tristan avea o cădere psihică, iar ea trebuia să fie stăpână pe situaţie acum, pentru amândoi.

— Şi dacă aş pleca, a înclinat ea capul, vorbind monoton, m-ai lăsa în pace?

Durerea aprigă din ochii lui i-a spus tot ce trebuia să ştie.

— Atunci, taci din gură.

El s-a sprijinit în genunchi, lăsându-şi capul în mâini.

— N-am vrut să-l omor, a şoptit el cu voce aspră. Vreau să ştii asta. Dar te-am văzut pe tine şi am văzut ce voia să facă. Am vrut doar să-l opresc. N-am ştiut, n-am...

Morana s-a mişcat, cu inima frântă de mila lui. Punându-i mâna pe braţ, s-a urcat în poala lui şi i-a tras faţa spre pieptul ei când el a început să tremure.

— După aceea, ea m-a lăsat singur cu monştrii ăştia. M-a lăsat să mă apăr naibii de unul singur, fără să

am pe nimeni lângă mine. Pe atunci, nu eram un monstru. Eram al dracului de pierdut...

Atunci a *cedat*.

Morana l-a ţinut în braţe, sfâşiat de durere, şi a lăcrimat în timp ce el plângea în braţele ei. Nu ştia ce îl făcuse să se frângă astfel, nu ştia ce declanşase acele hohote de plâns, asemenea unui copil mic, rănit şi lăsat singur într-o lume mult prea crudă pentru el. Nu ştia şi nici nu îi păsa de nimic altceva în acel moment, decât de faptul că el o căutase. Avea nevoie de ea. Avea nevoie de acceptarea ei, de iubirea ei necondiţionată pentru a se vindeca, aşa cum şi iubirea lui o vindeca pe ea. Se îndoia că el chiar îşi dădea seama că o iubea sau că fiecare gest al lui întărea acest fapt în adâncul sufletului ei.

L-a strâns la piept când trupul lui s-a zguduit în braţele ei. L-a legănat tăcută, îmbrăţişându-l aşa cum nu fusese îmbrăţişat niciodată. I-a şoptit cuvinte blânde, liniştitoare, spunându-i că era acolo şi că nu avea să-l părăsească niciodată.

Sunetele pe care le scotea au frânt ceva adânc în interiorul ei, iar valul de protecţie feroce care a cuprins-o era copleşitor. Nu ştia dacă îl ţinuse pentru câteva minute sau câteva ore, dacă noaptea trecuse sau încă nu se terminase. Ştia doar că-l ţinea strâns, presărând sărutări blânde pe fruntea lui, iubindu-l aşa cum merita să fie iubit, aşa cum ar fi trebuit să fie iubit de atâţia ani.

— Dacă e moartă? a întrebat el, cu gura lângă clavicula ei, cu o voce atât de aspră şi de chinuită, încât Morana se îndoia că avea să mai scape vreodată de răguşeală.

Înţelegea despre cine vorbea.

I-a întors uşor faţa spre ea şi s-a uitat la el. Ochii lui frumoşi, de un albastru electric, erau înroşiţi şi

umflați, iar lacrimile lui erau daruri prețioase pe care le împărtășise cu ea.

— Chiar crezi asta? l-a întrebat, trecând cu degetul peste sprânceana lui și ștergându-i o lacrimă rătăcită.

El a clătinat ușor din cap.

— Atunci, o s-o găsim.

Maxilarul a început să-i tremure din nou, dezvăluind în fața ei tot ce avea în inimă. Morana și-a lipit încet buzele de ale lui, acceptând cuvintele care pluteau peste ele, dar pe care nu reușea să le spună. Încă nu ajunsese în punctul acela. Morana nu știa dacă avea să ajungă vreodată acolo. Dar ea știa. Și-i era de ajuns.

— A făcut vreodată cineva dragoste cu tine, domnule Caine? l-a întrebat încetișor, știind că trebuia să-l dirijeze.

El nu știa cum să-și proceseze emoțiile, nu fusese nevoit niciodată s-o facă, iar simpla ei prezență în viața lui îl forța să se confrunte treptat cu tot ceea ce rămăsese îngropat multă vreme. Ar fi fost o greșeală să se aștepte ca el să înțeleagă și să exprime asemenea nuanțe emoționale. Era posibil să nu-și mai revină după daunele pe care le suferise psihicul său. Morana știa asta. Și avea de gând să fie acolo pentru el, la fiecare pas al drumului, așa cum și el fusese acolo pentru ea — cu micile sale gesturi care o ancorau în momentele de îndoială, cu bucățelele de ciocolată pe care le găsea pe parcursul zilei și care-i încălzeau inima, cu privirile pe care i le arunca atunci când credea că ea nu-l observă.

— Nu, a răspuns el, înghițind în sec.

— Atunci, dă-mi voie, a șoptit ea, apăsându-și gura pe buzele lui, luând-o pe cea de jos între dinți și trăgând de ea.

El și-a înfipt mâinile în părul ei, ținând-o pe loc și sărutând-o, arătându-i tot ce simțea prin sărutul său.

Buzele lor s-au unit, limbile s-au împletit şi s-au desprins una de alta. Mâinile ei alunecoase i-au coborât pe piept, oprindu-se pe inima lui care bătea cu putere şi simţindu-i pulsul puternic sub palmă.

Morana s-a dat înapoi, privindu-l drept în ochii albaştri şi spunându-i cuvintele pe care ar fi trebuit să i le spună demult.

— Sunt foarte îndrăgostită de tine, omul peşterii!

I-a văzut ochii scăpărând uşor şi mâna ridicându-se uşor pe gâtul ei, strângând-o ferm.

— Nu poţi să-ţi retragi cuvintele, a avertizat-o el ameninţător.

Morana a clătinat din cap, fără să-şi ia ochii de la el. I-a scos penisul din boxeri, şi-a tras chiloţii într-o parte şi s-a ridicat în genunchi, lăsându-l s-o pătrundă cu vârful. Deşi nu era atât de udă pe cât ar fi trebuit să fie, acum nu era despre sex. Ci despre mai mult. Despre acceptare.

L-a primit înăuntrul ei, deschizând uşor gura când muşchii i s-au contractat şi s-au relaxat ca să-i facă loc, deşi o ustura puţin, totul fără să-şi ferească privirea de ochii lui. Mâna lui a strâns-o uşor de gât, îmbrăţişând-o şi agăţându-se de ea deopotrivă.

— N-o să le retrag, i-a spus ea, respirând greoi când a pătruns-o cu totul.

— Vorbesc serios, Morana, a ameninţat-o el, cu ochii atât de vii, încât se simţea ameţită. Nu poţi să-ţi retragi cuvintele. M-ai înţeles?

— N-o să fac asta, l-a asigurat ea.

El i-a mişcat fundul, iar noua poziţie i-a permis să intre atât de adânc în ea, încât Morana a rămas fără aer. Şold lângă şold, piept lângă piept, inimă lângă inimă. Mâna de pe gâtul ei nu se mişca. La fel ca ochii lui.

RuNyx

— Mai spune-mi o dată, i-a cerut el, smucind-o din nou.

Morana s-a uitat în ochii lui, văzând în acelaşi timp băiatul pierdut şi bărbatul demn de iubit, pe care el îi ţinuse ascunşi de lume, şi i-a spus:

— Sunt îndrăgostită de tine, Tristan Caine. Şi nu mă aştept să mi-o spui şi tu. N-am nevoie de asta. Vreau doar să continui să mă iubeşti.

El şi-a lipit fruntea de-a ei, rotindu-i şoldurile peste el, iar trupurile, fiinţele şi minţile lor erau atât de conectate în momentul acela, încât ar fi putut fi una şi aceeaşi persoană.

Noaptea a continuat, iar el i-a arătat tot ce simţea şi nu-i putea spune.

încredințarea

Morana s-a uitat la bărbatul care dormea lângă ea în patul de la hotel, în lumina blândă a dimineţii, scoţând sforăituri uşoare pe gură. Părea atât de relaxat, încât era greu de imaginat ce frământări se ascundeau sub pielea lui. Ea ştia că drumul lor de acum înainte nu avea să fie uşor. El nu avea să fie niciodată complet vindecat emoţional. Trauma prin care trecuse, despre care ea nici nu ştia în cea mai mare parte, avea să se manifeste în diferite moduri în viaţa lor.

Dar ştia şi că el o iubea.

Altfel, n-ar fi venit la ea seara trecută. N-ar fi căutat-o de atâtea ori, aşa cum făcuse. N-ar fi simţit nevoia s-o ţină în siguranţă lângă el.

O iubea şi probabil nu avea să fie niciodată capabil să i-o spună.

Iar ei îi convenea surprinzător de mult.

Prefera ca el s-o privească în felul său specific tot restul vieţii lor. Prefera ca el să gătească pentru ea, cum făcea în fiecare dimineaţă. Prefera s-o ţină de gât în acelaşi fel, chiar şi când era bătrână şi căruntă.

El îi dăruise o casă, un loc care să-i aparţină, exact aşa cum era. Fie că era vorba de apartament, de casa lui sau de camera asta de hotel, el era ancora ei. Şi nu avea să mai fie singură niciodată.

Cu un sărut uşor pe bicepsul lui, s-a uitat încruntată la tatuajul său, analizând craniul cu atenţie. Era acelaşi craniu, cu acelaşi model, pe care-l văzuse pe inelul lui Maroni.

— Tristan, a murmurat ea, mângâindu-i neatentă muşchii abdominali.

— Hm, a îngânat el, cu vocea aspră de somn.

— Ce înseamnă craniul ăsta? l-a întrebat, arătând spre braţul lui.

L-a văzut clipind până a deschis ochii albaştri, devenind treptat tot mai alert.

— E o chestie a Organizaţiei. Majoritatea soldaţilor şi-l fac când ajung la noi. De ce?

Morana l-a trasat cu degetul, cu mintea în alertă.

— Şi cine din Organizaţie l-ar avea pe un inel?

Tristan a tăcut pentru o secundă, gândindu-se la întrebare.

— Maroni are unul. Oricine altcineva ar trebui să aibă una dintre funcţiile înalte.

— Cred că Reaper era unul dintre ei.

Morana s-a ridicat din pat şi s-a dus să-şi ia poşeta în care băgase biletul.

S-a întors în pat şi l-a văzut pe Tristan că se sprijinea în coate şi o privea curios, ochii lui zăbovind o secundă pe tricoul ei înainte de a-i cere biletul. Morana i l-a întins, aşteptând să vadă ce spune.

— Nu te duci singură.

Asta era destul de previzibil.

— Știu. Azi e sâmbătă. Mă gândeam că poate ar trebui să mergem în recunoaștere în seara asta, să ne pregătim. S-ar putea ca el să meargă acolo mai înainte și noi nu...

Tristan a oprit-o, înăbușindu-i restul planului cu un sărut și cerându-i să demonstreze că era sexy să fii tocilar.

Tristan a decis să meargă în seara aia pe jos până la locul respectiv, îmbrăcat cu un tricou simplu, negru și blugi, pe care plătise un angajat al hotelului să-i le cumpere de la magazinul de vizavi. Morana, deși simțea o durere plăcută între picioare, mergea fericită lângă el spre dig. Se uita la oameni și la agitația din jur, ascultând discuțiile copiilor, ale vânzătorilor ambulanți și ale turiștilor entuziasmați. Dacă n-ar fi fost arma pe care o simțea sub tricoul lui, ar fi crezut că era doar un tip care se plimba cu iubita în weekend și vizita atracțiile turistice.

Morana s-a bucurat de fiecare secundă, petrecând cu el timpul așa cum nu crezuse că o va face vreodată. Îl întrebase dacă era în regulă să se plimbe fără bodyguarzi, iar el îi închisese gura dintr-o privire. Uneori uita, cunoscându-l așa cum îl cunoștea acum, că în lumea din afară era încă Predatorul de temut.

Trecându-și brațul în jurul taliei lui și lipindu-se de el, Morana a mulțumit cerului că se încălțase cu niște balerini confortabili când au traversat digul aglomerat.

— Știi, într-o zi poate ar trebui să ieșim la un picnic, a spus ea cu glas tare, lăsându-se condusă de el. Și poate chiar să ieșim la un restaurant.

— Am fost la un restaurant, i-a amintit el.

Morana s-a îmbujorat, amintindu-şi de întâmplarea de la *Crimson*. Futu-i, ce tare fusese atunci!

— Voiam să spun, să mergem să mâncăm.

Buzele lui nici măcar n-au zvâcnit, dar ea a simţit că se amuza când s-a uitat la ea.

— Nu m-ar deranja să mergem la restaurant pentru ce am făcut noi.

— Nici pe mine, a recunoscut Morana, simţind că se îmbujorează. Dar poate să şi mâncăm de data asta.

— Ştii că deja locuim împreună, nu? a subliniat el.

Morana a oftat.

— N-am ieşit niciodată la o întâlnire, OK? N-am avut parte decât de cine cu tata şi cel puţin un tip care încerca să mă pipăie.

L-a simţit cum a tras-o mai aproape şi şi-a apăsat buzele pe lobul urechii ei. Morana şi-a arcuit buzele într-un surâs şi a continuat să-i pună întrebări. Au coborât apoi de pe dig şi au mers de-a lungul râului, deşi mulţimea începuse să se rărească.

După câteva minute, Morana a intrat brusc în alertă când a zărit locul de întâlnire. A privit în jur, văzând depozitul vechi şi izolat, construit din lemn şi ciment. Arăta aproape dărăpănat în lumina înserării.

Tristan s-a aplecat şi a scos o armă de rezervă din cizme, pe care i-a întins-o tăcut. Morana a dat din cap, apreciind gestul şi faptul că avea încredere în abilitatea ei de a le ţine spatele, apoi a arătat spre clădire.

L-a văzut intrând în pielea predatorului, şi-a domolit admiraţia pe care o simţea şi s-a concentrat pe sarcina pe care o aveau — cercetarea locului.

Strecurându-se în clădire printr-o deschizătură în uşă, Morana a intrat după Tristan în spaţiul cavernos şi întunecat.

Era gol, cu excepţia unui scaun aflat într-o parte şi a câtorva cutii stivuite. Un loc foarte ciudat şi neobişnuit pentru o întâlnire.

— Văd că v-aţi lăsat copleşiţi de curiozitate, s-a auzit o voce din spatele ei.

Morana s-a răsucit, întorcând arma spre bărbatul care ieşea şchiopătând din umbră. L-a simţit pe Tristan în spate, cu arma îndreptată spre străin.

— Lăsaţi-le jos, copii, a dat bărbatul din mână spre arme, cu vocea răguşită de la fumat sau neîntrebuinţare.

A păşit în lumină şi s-a uitat la ea.

— Nu-ţi fac niciun rău, căprioară.

Morana a înclinat capul într-o parte, încruntată.

— Te cunosc de undeva?

El a mijit ochii, privind-o cu atenţie. Avea faţa ridată şi îmbătrânită, pe jumătate acoperită de barba neagră, şi cu ochii ascunşi de ochelari rotunzi, cu rame de sârmă.

— Ai fost la înmormântare, a gândit Morana cu glas tare şi a lăsat arma jos.

Avea o senzaţie stranie în stomac.

El s-a întors şi s-a dus spre scaun.

— Nu v-aţi ales cel mai bun moment, recunosc. S-ar putea să fim întrerupţi. Am o întâlnire aici în curând.

— Cine eşti?

El n-a răspuns, doar a şchiopătat până la scaun. Morana s-a întors spre Tristan cu o privire alarmată şi l-a văzut cu arma încă ridicată, încruntându-se la celălalt bărbat.

— Te-am văzut, a spus Tristan, mijind ochii când l-a recunoscut. Erai acolo. Acum câţiva ani la...

S-a oprit.

Bărbatul a chicotit şi s-a prăbuşit pe scaun cu un geamăt.

— Zi mai departe.

Morana s-a uitat derutată la ei. Curentul rece din depozit i-a făcut pielea de găină pe braţe.

Bărbatul a zâmbit, iar ochii lui căprui s-au luminat de bucurie.

— Vorbeşte despre absolvirea ta, Morana. Era şi el de faţă. Acolo m-a văzut.

Morana s-a uitat şocată la Tristan, dar a observat că el îl fixa pe celălalt cu privirea.

— De ce erai acolo? l-a întrebat ea pe bărbatul mai vârstnic.

— Ca să te văd.

El şi-a masat genunchiul cu mâna dreaptă, iar inelul de argint cu craniu a sclipit pe degetul lui. Era o replică exactă a celui pe care-l văzuse pe mâna lui Maroni.

— Faci parte din Organizaţie? l-a întrebat ea, arătând spre mâna lui.

El şi-a răsucit inelul pe deget şi s-a uitat la ea cu un fel de respect în priviri.

— Am făcut, în urmă cu mulţi ani.

Morana a lăsat arma pe lângă corp, simţind că-i explodează inima.

— Tu eşti Reaper?

Bărbatul a zâmbit, iar cutele de pe obrajii lui s-au adâncit, dar într-un mod plăcut. Părul lui grizonant era neîngrijit.

— Eu sunt Reaper.

— De ce m-ai chemat aici? De ce n-ai vorbit cu mine la hotel? l-a întrebat ea, făcând un pas mai aproape.

L-a simţit pe Tristan mişcându-se odată cu ea.

— Pentru că trebuia să ne întâlnim, i-a răspuns el. Într-un loc unde să putem vorbi între patru ochi.

S-a uitat cu subînţeles la iubitul ei.

— Te rog, lasă arma jos. Nu vă fac niciun rău.

Deși nu știa de ce, Morana l-a crezut. Lăsând arma să coboare de tot pe lângă corp, s-a așezat pe o cutie de lemn în fața lui și l-a privit cu atenție.

— Am întrebări la care cred că doar tu poți să răspunzi.

L-a simțit pe Tristan venind să stea în spatele ei, în liniște — prezent, dar lăsând-o pe ea să preia conducerea.

— Mai întâi, lasă-mă să-ți spun o poveste, a început el, dregându-și glasul ca să vorbească mai ușor. Mă tem că n-avem prea mult timp la dispoziție.

Morana a dat din cap.

— Acum vreo douăzeci și trei de ani, eram soldat în Organizație și aveam o căsnicie fericită, a început el, privind-o cu ochii căprui, cu punctișoare verzi. Era o raritate, mă crezi sau nu. Soția mea nu știa prea multe despre afacerea asta sau cu ce mă ocupam eu.

A respirat adânc, răsucindu-și inelul pe deget.

— Inelul ăsta l-am primit în dar de la Lorenzo. Era doar pentru cei trei membri ai Alianței — Lorenzo, Gabriel și eu. Ei erau liderii celor două familii, iar eu strângeam toate informațiile despre afacerile și operațiunile noastre. Eu aveam toate informațiile despre dușmani. Lucram cu secrete, așa că prietenii mei erau oameni puternici.

— Știu asta, a adăugat Morana, vrând să obțină în sfârșit niște răspunsuri.

El a înclinat capul într-o parte, clipind.

— Desigur, a clătinat el din cap. Totul mergea bine. Eram fericit. Soția mea era însărcinată cu al doilea copil. Atunci am descoperit din întâmplare un secret pe care-l ascunsese unul dintre prietenii mei.

Morana s-a aplecat în față, intrigată.

— Lorenzo devenise membrul unui Sindicat global, i-a spus el încet. Sindicatul făcea trafic de copii.

Cu gâtul contractat, Morana s-a întors şi s-a uitat la bărbatul din spatele ei.

— Nu-i nevoie să rămâi.

Tristan s-a uitat în jos la ea, cu aceeaşi foame de răspunsuri în ochii lui albaştri ca în ai ei, apoi l-a îndemnat pe celălalt să continue.

— Copiii dispăruţi.

Morana i-a pus mâna pe coapsă şi s-a întors din nou spre bărbatul mai vârstnic, văzând că-i privea cu un soi de mulţumire. Apoi şi-a revenit în fire, concentrându-se la poveste.

— Copiii erau duşi în diferite oraşe la vârste mult prea fragede şi crescuţi ca să devină sclavi, cel puţin cei care supravieţuiau. Mulţi au murit.

Morana a simţit muşchii lui Tristan contractându-se sub palmă la auzul vorbelor lui, aşa că l-a strâns de coapsă. I se făcea pielea de găină ştiind că şi ea fusese printre copiii aceia.

— Maroni le furniza copiii?

— Din cauza lui a dispărut sora mea? l-a întrebat Tristan în acelaşi timp.

Bărbatul mai vârstnic s-a uitat la Tristan cu ochii plini de regret.

— Nu. Numai Gabriel e de vină pentru ce s-a întâmplat cu sora ta. Îmi pare rău.

Tristan a tras brusc aer în piept. Moranei i s-a pus un nod de ruşine şi durere în stomac. Doamne, ce monştri diabolici vânau *copii*? Iar tatăl ei era printre aceşti monştri.

Bărbatul a continuat:

— Nu ştiu de câtă vreme se petreceau toate astea, dar nu voiam să iau parte la aşa ceva. Deşi Gabriel era implicat doar în câteva operaţiuni, Lorenzo era amestecat în multe. El era pericolul real. I-am chemat pe amândoi

și am amenințat că-l voi demasca dacă nu se oprește. Am fost prost să cred că erau prietenii mei.

Morana a simțit o greutate în stomac.

— Și ce s-a întâmplat?

Bărbatul a studiat-o atent și a rămas tăcut un moment foarte lung.

— Alianța s-a destrămat. Eu m-am retras, iar Gabriel s-a speriat și a decis s-o ia pe drumul lui. Toate afacerile s-au separat. Dar Lorenzo n-a mai avut încredere în nimeni. A luat-o pe fiica lui Gabriel drept garanție că-și ține gura.

Morana a inspirat pe gură și a rămas tăcută.

El a continuat cu o voce sumbră:

— Pe urmă, a atacat-o pe soția mea în casa noastră și i-a ucis și pe ea, și pe bebelușul nostru.

Cu mâna la gură, Morana a icnit de groază auzind cât suferise bărbatul din fața ei.

— Îmi pare foarte rău! a spus ea, cu inima strânsă de mila lui.

Bărbatul a chicotit.

— O, aș vrea să fi făcut doar atât!

Morana aproape se temea să afle mai multe.

— A luat-o și pe cealaltă fiică a mea, a spus el, fixând-o cu privirea. La început, a dus-o împreună cu ceilalți copii dispăruți, dar pe urmă i-a venit o idee ca să se asigure că Gabriel păstrează secretul.

Moranei îi bătea inima cu putere și respira neregulat. A simțit mâna lui Tristan pe umăr.

— I-a dat-o lui Gabriel s-o crească, a spus el încet, ca să se uite la ea și să nu uite ce putea face furia lui Lorenzo din cei care-i stăteau împotrivă. În schimbul tăcerii lui, fiica lui adevărată avea să trăiască. Dar soția lui n-a acceptat niciodată că fetița adusă înapoi era a ei și l-a părăsit, biata de ea.

Moranei au început să-i tremure mâinile şi i-au dat lacrimile când toată viaţa i-a trecut prin faţa ochilor şi toate piesele s-au pus cap la cap. Dispreţul tatălui ei faţă de ea, absenţa mamei, fiecare vorbă grosolană pe care o auzise în casa aia, cum se bucurase tatăl ei s-o vadă suferind — totul începea să aibă un sens sinistru.

Morana a înghiţit în sec.

— Eu... nu... eu, s-a bâlbâit ea.

— Eşti tatăl ei, a spus Tristan cuvintele pe care ea nu le putea spune.

Bărbatul i-a zâmbit cu blândeţe.

— Eşti fiica mea, Morana.

Ea l-a privit uluită, ştiind în inima ei că nu mintea, doar că nu putea să accepte adevărul.

— Ăsta e numele meu adevărat? Sau era numele ei? Al fiicei lui Gabriel? a întrebat ea, ridicând tonul.

A simţit cum mâna de pe umăr o strângea mai tare, iar bărbatul mai vârstnic, tatăl ei adevărat, a ridicat din umeri.

— Nu contează. Tu eşti Morana.

Morana a răsuflat, lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji.

— Ştii cumva dacă mai trăieşte?

El a clătinat din cap, adâncind durerea din sufletul Moranei. *Cum?*

Şi-a şters lacrimile şi a pus întrebarea la care ştia că se gândea Tristan.

— Luna mai trăieşte?

Şi-au ţinut respiraţia până când tatăl ei a spus abătut:

— Chiar nu ştiu.

Adunându-şi curajul, Morana şi-a îndreptat spatele.

— De ce nu m-ai luat înapoi?

— Eram prea rănit când se întâmplau toate astea, i-a spus el, frecându-și genunchiul. Am aflat ce s-a întâmplat cu tine abia după câteva luni și atunci era deja prea târziu. În toate felurile care contau, erai o Vitalio.

Morana a simțit că-i tremurau buzele.

— De ce n-ai încercat să iei legătura cu mine până acum?

El a clătinat din cap.

— Câtă vreme credeau că sunt mort, tu erai în siguranță. Dar am stat cu ochii pe tine și te-am protejat atât cât am putut de la distanță.

Moranei i s-a strâns inima.

— Știu că n-am dreptul ăsta, dar am fost foarte mândru când am văzut că studiezi tehnologia, i-a spus el, iar zâmbetul său era doar umbra celui care fusese cândva. De la mine moștenești asta. Ești mult mai bună decât eram eu la vârsta ta.

Mândria din vocea lui, mândria de care ea nu se bucurase niciodată în viața ei, i-a răscolit ceva în piept. Morana i-a cercetat fața și a descoperit asemănarea cu ea, în ochii lui căprui și în felul în care vârful nasului se întorcea în sus. A simțit că lăcrimează din nou, dar s-a stăpânit, punând întrebarea care o rodea de câteva zile.

— De ce ai furat codurile? Nu intenționai să le folosești. De ce i-ai înscenat asta lui Tristan?

El și-a îndreptat piciorul cu o mică grimasă pe față.

— Voiam ca tu și Tristan să vă intersectați.

Morana a clipit, surprinsă.

— Poftim?

Mâna lui Tristan a strâns-o de umăr.

Tatăl ei a chicotit, cu un amuzament sincer.

— O, crezi că doar eu stăteam cu ochii pe tine? Băiatul a fost mereu acolo. M-a și prins de câteva ori, nu-i așa, Tristan? l-a întrebat tatăl ei pe bărbatul din spate,

privindu-l pe deasupra ochelarilor cu un gest familiar Moranei, pentru că și ea făcea la fel.

Cu inima tresăltând la aflarea noutății, Morana a încercat să-și amintească toate momentele din trecut când se simțise urmărită. Știa că el avea o fotografie cu ea. Dar asta era tot? Oare avea mai multe? De câtă vreme era urmărită? Fusese urmărită nu de unul, ci de doi oameni, iar ea nu-și amintea nici măcar un singur incident?

— Știam ce-a făcut cândva ca să te protejeze, a comentat bărbatul. Și știam, văzând cum te-a supravegheat în toți acești ani, că o să te protejeze din nou la timpul potrivit.

— Timpul pentru ce? a întrebat ea cu vocea gâtuită.

Mintea ei abia mai reușea să țină pasul.

— Dreptate.

Cu un fior pe șira spinării, Morana a încleștat și a descleștat pumnii, uitându-se la bărbatul din fața ei. Depozitul gol amintea de golul din stomacul ei pe măsură ce tot ce știuse vreodată despre viața ei se spulbera.

— Ajută-mă să înțeleg, s-a aplecat ea în față, privindu-l drept în ochi. L-ai pus pe Jackson să-mi fure codurile și i-ai înscenat totul lui Tristan ca să-l găsesc? Erai în pețit?

Bărbatul a pufnit în râs.

— Sună puțin caraghios când o spui așa, dar a funcționat, nu?

— Voia să mă omoare, i-a spus ea.

— Așa e, a confirmat Tristan din spatele ei.

Bărbatul a clătinat din cap.

— Cred că nu ți-ai dat seama, Tristan, și nu pot să te condamn.

Apoi, către Morana:

— Bărbații din lumea asta nu iubesc ca bărbații de rând, căprioară. Dragostea lor e mai intensă decât oricare

alta. S-a îndrăgostit de tine ca băiat și mai târziu ca bărbat. Faptul că am văzut toate astea e singura mângâiere de care am avut parte în ultimii ani, să știu că o să fii iubită, prețuită și protejată când eu n-o să mai fiu printre voi. Trebuia să-ți ofer lucrul ăsta.

Pulsul i-a zvâcnit la auzul cuvintelor lui, iar gâtul i s-a contractat de emoții necunoscute. Morana s-a înfiorat, ignorând severitatea din vocea lui.

— Cine a încercat să mă omoare? l-a întrebat, încercând să înțeleagă totul.

— Sindicatul.

— Atunci, de ce m-ai condus către Alianță și Sindicat? N-ar fi fost mai bine să păstrez distanța?

— Nu poți face asta. Ești deja implicată pentru că ești cine ești, iar eu trebuia să te pregătesc pentru adevăr, a spus el simplu. Dacă n-ai fi fost pregătită, mintea ta n-ar fi putut face față. Și voiam ca relația voastră să meargă.

Morana a clătinat din cap.

— Și ce să fac cu toate adevărurile astea? Care e scopul?

Tatăl ei a zâmbit cu indulgență, uitându-se de la Tristan la ea.

— O să faci ce vrei, Morana. Lumea asta are nevoie de oameni ca tine, care să ia apărarea celor care nu se pot apăra singuri. Sunt atâția copii pierduți care nu-și mai găsesc drumul spre casă, atâția părinți care își plâng copiii. Durerea asta e de neimaginat, căprioară dragă. Nu știi prin ce chin trece un tată când își pierde copilul și nu-l mai găsește niciodată. Ajută-i.

Morana a simțit un zvâcnet în tâmple.

— Cum? Nu știu.

Bărbatul s-a aplecat în față, gata să spună ceva, când sunetul unei mașini oprite afară l-a făcut să se

îndrepte brusc. S-a uitat la amândoi și a pronunțat un singur cuvânt:

— Ascundeți-vă!

Neștiind ce să facă, Morana și-a luat arma și a simțit că Tristan o ridică, ghidând-o spre margine, unde s-au ascuns după un stâlp. A așezat-o cu spatele la stâlp și și-a folosit corpul s-o protejeze. Apoi l-a văzut cum s-a aplecat într-o parte și s-a uitat la ușă. Morana a întors capul ca să urmărească scena.

Lorenzo Maroni și tatăl ei — nu, Gabriel Vitalio — au intrat în încăpere, îmbrăcați în costume. Morana l-a văzut pe tatăl ei, tatăl ei adevărat, cum le zâmbea și-i întâmpina ca pe niște vechi prieteni. Și-a dat seama atunci că nici măcar nu-i cunoștea numele adevărat, așa cum nu-l știa nici pe al ei. Nu știa nimic despre mama ei sau surioara care nu se născuse.

Respirând adânc, în ciuda durerii care-i invada inima, Morana și-a găsit puterea în bărbatul lipit de ea, curajul din prezența lui, și a rămas cu ochii ațintiți asupra scenei. Avea timp să se prăbușească mai târziu.

— Măi să fie, a râs Lorenzo Maroni. Ia uite cine s-a întors din morți. Credeam că te-am îngropat, prietene.

— Mereu ești teatral, Lorenzo, a comentat tatăl ei, părând amuzat.

Lorenzo a râs pe înfundate.

— Ar fi trebuit să lași în pace secretele îngropate.

— De ce ne-ai chemat? a pus Gabriel capăt prefăcătoriei.

Tatăl ei a clătinat din cap.

— Voiam să vă întreb cum merg afacerile. Arme și copii în perioada asta, nu-i așa, Lorenzo?

— Nu începe iar cu chestia asta, Reaper, a zis Lorenzo, ochind bastonul prietenului său. Mai știi ce s-a întâmplat ultima dată când ai amenințat că mă demaști?

— Prea bine, a răspuns tatăl ei. Nu v-am chemat doar pe voi la întâlnirea asta.

Surprinsă, Morana l-a văzut pe Dante intrând în depozit, sprijinindu-se de un stâlp şi fumând nonşalant o ţigară.

— Bună, tată.

Tristan a respirat deasupra ei, iar Morana i-a auzit inima bătând regulat, deşi a ei începea să palpite. Avea o presimţire rea.

Lorenzo Maroni a părut surprins o secundă, apoi şi-a revenit.

— Mă bucur să te văd, fiule.

Dante i-a zâmbit şters, un zâmbet pe care ea nu-l văzuse niciodată pe faţa lui frumoasă.

— Aş vrea să spun acelaşi lucru, mai ales după ce, în ultimele zile, am văzut rezultatele depravării tale, tată.

Lorenzo a încremenit, apoi s-a întors către Reaper.

— De ce ne-ai chemat aici?

Tatăl ei s-a sprijinit în baston şi s-a oprit în faţa lui. Trupul său părea zvelt prin comparaţie cu cel îndesat al lui Lorenzo.

— Ca să-ţi spun că în ultimii ani ţi-am distrus afacerea. Ca să-ţi spun că asta plănuiesc de peste douăzeci de ani. Eşti răul întruchipat, Lorenzo. Şi nu meriţi să trăieşti.

Înainte ca cineva să facă vreo mişcare, tatăl ei a răsucit vârful bastonului şi a scos un cuţit ascuns cu care i-a tăiat gâtul lui Lorenzo Maroni. Morana abia şi-a înăbuşit icnetul, agăţându-se de tricoul lui Tristan. El a îndreptat arma către bărbaţi şi a urmărit scena cu atenţie.

— Asta a fost pentru Elaina, a spus tatăl ei cu o voce glacială. Pentru că mi-ai ucis iubita şi copilul şi mi-ai răpit fetiţa, Lorenzo.

Dante continua să fumeze în colţ, privindu-şi tatăl cum bolboroseşte, cum îi tremură genunchii şi cum cămaşa albă imaculată capătă o nuanţă urâtă de roşu.

Maroni a căzut peste tatăl ei, scoţând ceva din buzunar. Era un cuţit cu care l-a înjunghiat în cădere.

— Nu! a şoptit Morana înainte să se poată controla, căscând ochii.

Maroni şi-a dus mâna la gât, încercând să vorbească, cu ochii ieşiţi din orbite. Tatăl ei şi-a dus mâna la rana din piept şi a vorbit mai departe, deşi respira cu dificultate.

— Asta e dreptatea ta, a continuat el, sângerând. Să mori înjunghiat, iar fiul tău să privească fără vreo urmă de regret. Asta e creaţia ta.

Gabriel, care se uitase până atunci şocat la fostul său partener, s-a aplecat brusc şi l-a scuturat pe bărbatul muribund.

— Unde-i fiica mea? a întrebat, scuturându-l. Trăieşte? Naiba să te ia, Lorenzo, spune-mi unde e?!

Maroni a bolborosit, s-a înecat, cu ochii ieşiţi din orbite, şi s-a prăbuşit la pământ. La câteva minute după miezul nopţii, Copoiul Maroni a murit într-o baltă de sânge.

Morana a urmărit totul înmărmurită. Totul se întâmplase la nici trei metri distanţă.

Tristan a zvâcnit lângă ea.

— Rămâi aici, a şoptit în părul ei şi a ieşit în mijlocul lor.

L-a văzut pe Dante ridicând privirea când Tristan şi-a făcut apariţia. A ridicat uşor din sprâncene, dar n-a scos o vorbă. Şi-a aruncat ţigara. Amândoi s-au apropiat în acelaşi timp de tatăl ei adevărat, aplecându-se să-i examineze trupul.

Dante l-a palpat mecanic pe piept și a scos un plic, schimbând o privire cu Tristan.

Tatăl ei a îngăimat ceva, iar Tristan s-a aplecat să asculte. Pe urmă, el și Tristan s-au ridicat și au mers spre ușa depozitului, unde au schimbat câteva cuvinte în șoaptă. Morana nu știa ce era în plic și, în clipa aceea, nici nu-i păsa.

Gabriel a continuat să-l scuture pe Lorenzo, deși bărbatul murise, întrebându-l unde era fiica lui.

— Cunoaștem amândoi durerea cauzată de pierderea unei fiice, a murmurat Gabriel, îngenunchind în sângele lui Lorenzo. Numai că tu știi că fiica ta e în siguranță, iar eu nu știu. Și acum, nu voi afla niciodată.

Tatăl ei n-a răspuns.

Gabriel a început să râdă, hohotind din ce în ce mai tare și mai isteric.

Morana a ieșit de după stâlp, cu ochii la el, conștientă că Dante și Tristan se întorseseră să-l privească.

Tristan s-a uitat la ea și a clătinat din cap.

— Hai să plecăm, Morana.

Gabriel a dat cu ochii de ea și a râs.

— Morana, târfulița din patul lui.

Stătea în genunchi în balta de sânge, rânjind ca un nebun.

— Nu ești Morana mea! Nici măcar nu știu cine dracu' ești!

Cu inima sfâșiată, Morana a ridicat arma și a îndreptat-o spre capul lui.

— Tu ai răpit fete și le-ai vândut acum douăzeci de ani? a întrebat ea, cu vocea tremurând.

Dar Gabriel era prea isteric ca să-i răspundă.

— Morana mea s-a pierdut. Morana mea nu mai e. Morana mea nici măcar nu *există*! Și eu? Dacă aș putea, te-aș ucide în fiecare zi. Vreau să simți durerea pe care o

simte fata mea, undeva în lume; vreau să sângerezi cum sângerează ea. Vreau să te întrebi de ce nu te-a iubit tăticul tău, așa cum trebuie să fi întrebat și fetița mea.

Morana a pășit în față, cu inima sângerând de durere pentru o fată pe care n-o cunoscuse niciodată, pentru ea însăși și pentru toate fetele brutalizate de acei bărbați.

— Tu ai răpit fete acum douăzeci de ani?

Era conștientă de ochii lui Tristan ațintiți asupra ei, de faptul că Dante urmărea scena cu atenție, dar nu-și putea lua ochii de la bărbatul pe care-l iubise atâția ani ca pe propriul tată.

Ochii lui s-au întunecat când s-au oprit asupra ei și râsul lui a devenit și mai grotesc.

— Târfă nenorocită! a spus el și a scuipat la picioarele ei. Nu meriți să fii fericită, nu când fetița mea nu e.

— Eram un copil, i-a spus Morana, cu ochi arzători. Un copil nevinovat.

— Iar eu eram tată! a urlat el, împroșcând cu salivă. Eram tatăl unei fetițe frumoase care a fost înlocuită peste noapte! A dispărut! Iar tu i-ai luat locul. Tu nu ești ea! Și n-o să fii niciodată!

— Tu ai răpit fete acum douăzeci de ani? a continuat ea neobosită.

Brațele îi tremurau sub povara efortului mental și fizic.

El s-a ridicat și a făcut un pas spre ea, refuzând să-i răspundă la întrebare. Ura din ochii lui o ardea.

— De câte ori mă uitam la tine, îmi aminteam de fetița mea. Cât trebuie să fi suferit. Cum trebuie să fi plâns după mine. Nu meritai să ai viața ei.

Morana simțea că fiecare vorbă se înfigea ca un glonț, găsind ținta și pătrunzându-i în piele.

În secunda de care a avut nevoie să proceseze cuvintele lui, Gabriel a scos arma și a îndreptat-o spre capul ei, fixând-o cu privirea întunecată și tulbure.

— O, mă amenință cu arma! Posibil să mă omoare, dar măcar aș apuca să trag. Și te-aș nimeri drept între ochi.

Morana s-a uitat în ochii întunecați și plini de ură, fără să se miște.

— Tu ai răpit-o pe Luna Caine?

— Am fost nebun multă vreme, dar trebuia să mă prefac de dragul fiicei mele, în speranța că într-o bună zi Lorenzo o să-mi spună unde este.

Morana a ridicat arma spre fruntea lui.

Din dreapta ei, a auzit vocea calmă a lui Tristan.

— Nu face asta, Morana.

— O, fă-o, Morana! i-a rostit Gabriel numele batjocoritor. Tatăl tău a murit. Mama ta a murit. O să-l omor și pe iubitul tău. Și copiii tăi...

— Nu-l lăsa să se joace cu mintea ta, s-a auzit vocea lui Tristan din depărtare, calmă și sigură. Mă ocup eu de el. Nu vrei să faci asta.

— O, ba vrei s-o faci, nu-i așa, Morana? a ispitit-o Gabriel, cu ochii mai feroce decât îi văzuse vreodată. Știi că, dacă o să ai fiice, o să le răpesc...

— Morana, nu-l asculta...

— ...și o să le vând. Așa cum am făcut acum douăzeci de ani...

— Mă ocup eu, n-o face!

— Încetați! a strigat Morana la ambele voci care-i vorbeau.

Îi tremurau mâinile, întregul trup îi vibra din cauza durerii și a furiei care creșteau tot mai mult în interiorul ei. Simțea cum gheața și focul se luptau în sufletul ei,

trecând-o în câteva secunde de la o detaşare rece la o furie mistuitoare.

— Tu ai răpit-o pe Luna Caine? a urlat la Gabriel cu vocea gâtuită.

Gabriel a râs.

— Da, eu!

Totul s-a întâmplat într-o fracţiune de secundă.

N-a apucat să-şi dea seama ce se întâmplă, că degetele ei au apăsat pe trăgaci. Reculul i-a smucit mâna şi a văzut gaura căscată în capul celui care fusese singurul tată pe care-l cunoscuse toată viaţa ei.

Un urlet de durere i-a scăpat din gât şi s-a prăbuşit în genunchi.

— Futu-i!

Două braţe s-au strâns în jurul ei şi au ridicat-o în timp ce privea cadavrele din jurul lor. Lorenzo Maroni zăcea într-o baltă de sânge, cu gâtul tăiat. Tatăl ei biologic, un bărbat pe care îl cunoscuse timp de doar zece minute, dar care o protejase toată viaţa lui, era mort, cu un zâmbet vag pe faţă şi cămaşa udă de sânge. Gabriel Vitalio, monstrul care înnebunise după ce-şi pierduse fiica, tatăl ei, ucis de mâna ei.

Morana a privit totul şi a leşinat.

urmările

Sunetul vocilor joase i-a străpuns conştiinţa.

Clipind încet, Morana a deschis ochii şi a privit tavanul familiar al camerei de zi din căsuţă. A încercat să se ridice, dar capul îi zvâcnea dureros. În faţa ei a apărut un pahar cu apă, pe care l-a apucat şi l-a golit cu sete, simţind cum lichidul rece îi alina gâtul uscat. Ridicând privirea, l-a văzut pe Tristan, care o fixa solemn. A întors apoi ochii către celălalt ocupant al camerei, Dante, care o privea la fel de serios.

Deodată, amintirile au izbit-o ca un val. Inspirând adânc, cu pieptul strâns de o tensiune neaşteptată, Morana i-a privit pe amândoi, clipind ca să-şi alunge lacrimile.

— Au murit toţi? a îngăimat ea cu vocea răguşită, punând paharul pe masa din faţă.

Spre uşurarea ei, amândoi au încuviinţat din cap. Dante a adăugat:

— O să fie un haos de nedescris.

Morana a încercat să-şi controleze respiraţia, dar totul părea să se prăbuşească şi să se ciocnească

în interiorul ei. Simțea că îngheață. Sângele i se răcea. Gheața începea să i se strecoare încet prin vene. Dând din cap o dată, s-a ridicat, simțind nevoia de spațiu, de distanță, pentru a îngropa tot zbuciumul din sufletul ei.

— Trebuie să fac un duș.

Fără să mai aștepte răspunsul lor, a ieșit calmă din cameră și a urcat scările, apoi a intrat în baie și a încuiat ușa. S-a prins de blatul de granit până i s-au albit degetele, sprijinindu-se în brațe și uitându-se la imaginea care o privea din oglindă.

Cine era?

Cine dracu' era?

Nu avea mamă. Mama ei adevărată fusese ucisă în mod brutal, cu sora ei în pântec. Tatăl ei nu-i spusese cum o chema cu adevărat în cele câteva minute pe care le-au avut împreună. Tatăl ei, care își dedicase două decenii din viață unei cruciade a răzbunării, o privise ani de-a rândul cu mândrie. Iar bărbatul pe care-l iubise întreaga viață ca pe un tată, a cărui aprobare și-o dorise cu ardoare, se dovedise a fi un monstru nemilos, care nenorocise nenumărate vieți. Iar ea îl omorâse.

Bicepșii au început să-i tremure, imaginea din oglindă a devenit neclară și a început să respire tot mai greu.

S-a auzit un ciocănit în ușa din spatele ei.

Morana a deschis gura să răspundă, dar n-a scos niciun sunet. Privea cu ochii mari propria reflexie, încercând să strige. Dar gâtul i s-a închis și un nod dureros i-a blocat respirația, sufocând-o.

— Morana, deschide ușa, s-a auzit vocea întunecată, ca un amestec de whiskey și păcat, de dincolo de ușă.

Cum să-l privească? Cum să-l înfrunte, când tatăl ei îi distrusese viaţa, îi răpise sora şi-l aruncase într-un abis întunecat? Dacă privea în ochii lui şi vedea ura adevărată îndreptată asupra ei? Ar fi fost insuportabil. Futu-i, nu putea să-l vadă! Dar voia să se întoarcă, să răsucească mânerul, să deschidă uşa. Trebuia s-o facă. Şi totuşi, trupul îi rămânea împietrit.

Bătăile în uşă au devenit mai insistente.

— Morana, deschide dracului uşa!

Voia mult, mult de tot s-o deschidă. Să se arunce în braţele lui, iar el să-i spună că n-o urăşte. Dar cum să dea ochii cu el?

— Jur pe Dumnezeu că dacă nu deschizi uşa asta afurisită chiar acum...

Dezlipindu-şi degetele de pe blat, a reuşit să se întoarcă, dar a simţit că i se blochează genunchii. Puncte negre îi dansau prin faţa ochilor şi a întredeschis buzele ca să tragă aerul de care avea atâta nevoie. Nu putea să respire.

A auzit o bufnitură puternică, apoi încă una şi uşa s-a dat de perete, iar silueta lui furioasă a apărut în prag.

— Isuse...

S-a uitat o secundă la ea şi s-a aplecat, a luat-o în braţe şi a dus-o la duş. După ce a pornit toate robinetele, s-a aşezat pe băncuţă, cu ea în poală.

Apa rece i-a trezit organismul la viaţă, făcând-o să tresară. Morana şi-a îngropat faţa în gâtul lui, găsind locul acela la îmbinarea cu umărul, şi a încercat să respire.

El a prins-o mai bine, îmbrăţişând-o strâns.

— E în regulă. E doar un atac de panică. O să treacă. Concentrează-te pe vocea mea şi respiră odată cu mine, Morana.

Asta a făcut. S-a concentrat pe vocea lui, pe whiskeyul care o îmbăta și pe păcatul care o făcea să simtă că trăiește. A respirat odată cu el, simțind cum i se umfla și dezumfla pieptul încet, potrivindu-și mișcările după ale lui.

Gura îi tremura.

— Ar fi trebuit să fiu eu.

— Ce vrei să spui? a întrebat-o încet, udându-se odată cu ea.

— Sora ta era cu mine. Ea ar fi trebuit să fie aici. Adevărata Morana trebuia să fie aici. Nu eu. Nici măcar nu știu cine sunt.

Mâna lui a prins-o de păr și i-a dat capul pe spate, iar cealaltă i s-a înfășurat pe gât, atrăgându-i atenția.

Morana a închis ochii.

— Uită-te la mine, i-a cerut, strângând ușor mâna pe gâtul ei.

Dar nu voia să-l privească. Oare nu vedea că-i era frică să se uite la el?

Mâna lui a strâns-o mai tare și ea a deschis ochii, uitându-se la gâtul lui.

— Ochii, a ajuns până la ea vocea lui ca prin ceață.

Încet, cu inima bătându-i nebunește, Morana l-a privit.

Și a găsit ochii albaștri, frumoși și magnifici, privind-o fără urmă de ură.

— Ești exact acolo unde trebuia să fii, i-a spus el, cu o voce care nu lăsa loc de dubii. Știu exact cine ești.

— Cine sunt?

— Ești a mea.

Morana a simțit că-i tremură bărbia și că o ustură ochii.

— Poate că te-ai născut cu alt nume, dar eşti Morana. Morana mea. Eşti fata pentru care am ucis şi femeia pentru care mi-aş da viaţa. Eşti a mea şi te afli exact acolo unde trebuie să fii. Să nu te mai îndoieşti niciodată, m-ai înţeles?

Morana înţelegea, îi înţelegea cuvintele, dar temelia i se prăbuşise, toată viaţa i se zdruncinase şi viitorul îi era necunoscut. În momentul acela, stând în duşul rece împreună cu el, complet îmbrăcaţi, privind în ochii lui albaştri, nu mai conta decât un singur lucru.

— Să nu mă mai urăşti.

Mâna lui s-a încordat pe gâtul ei.

— Ştii de ce-mi place să te ţin aşa?

Ea a clătinat din cap.

— Îţi simt viaţa în palmă, a spus el, fixând-o cu ochi arzători, legându-i viaţa de el. Trupul, viaţa, inima ta — toate sunt ale mele acum. Ai încredere c-o să le protejez.

Morana s-a prăbuşit la pieptul lui şi a plâns pentru tot ce pierduseră, agăţându-se amândoi de singurul lucru pe care-l descoperiseră.

— Vreau ca lucrurile să fie clare de acum înainte, a explicat Dante, uitându-se la fiecare dintre cei câţiva bărbaţi şi femei din cameră cu o privire ameninţătoare. Începând de săptămâna viitoare, o să preiau toate afacerile şi vreau să veniţi direct la mine să-mi daţi raportul despre tot ce ascundeaţi de tatăl meu. Lucrurile nu vor mai fi la fel de acum înainte şi, dacă aveţi o problemă cu asta, uşa e acolo. Ieşiţi dracului!

Dante se schimbase. Morana nu știa ce se întâmplase sau ce văzuse în plic, dar bărbatul cu zâmbete nonșalante se îndrepta către o explozie de care probabil nici nu era conștient.

Morana îl privea peste masa de la conac, stând acolo nu în calitate de prietenă a lui Dante, ci de moștenitoare a familiei Vitalio în Vest. Ceilalți membri ai Organizației se adunaseră în încăpere, șocați atât de moartea lui Lorenzo, cât și de întoarcerea lui Dante printre cei vii.

Tristan stătea la fel de serios lângă el, iar ochii lui ageri nu ratau nicio reacție de pe fața celorlalți. Nimeni nu s-a ridicat să plece. Dante a dat din cap.

— Bine. Săptămâna asta, îl plângem pe tatăl meu. Mulțumesc că ați venit.

Oamenii au ieșit încet din cameră, fără să șușotească sau să discute. Morana s-a uitat la Leo Mancini, fratele mai tânăr al lui Maroni, care i-a aruncat lui Dante o privire înciudată înainte de-a pleca.

— Cu el vom avea probleme, a comentat Morana după ce au plecat toți.

Dante s-a ridicat de pe scaun și s-a dus la fereastră, uitându-se la oamenii de afară. Deși se îmbrăca din nou impecabil, nu se bărbierise de tot de când se întorsese și îi stătea bine cu barbă. Profilul lui părea sever, aspru și puțin intimidant, dacă era să fie sinceră.

— Știu, a spus el, privind afară. Leo a fost mereu însetat de putere și a vrut să iasă din umbra tatălui meu. O să mă ocup de el.

Morana nu avea niciun dubiu.

S-a uitat la Tristan și a văzut că-l urmărea pe Dante, puțin încruntat.

— Şi care e planul? a întrebat ea cu un entuziasm exagerat, încercând să crească puţin nivelul de energie din cameră.

— Vrei să conduci o familie de mafioţi?

Morana a clipit, auzind întrebarea lui.

— Hm, nu. Nu neapărat.

Dante a rânjit în cele din urmă şi s-a întors s-o privească, sprijinindu-se de fereastră.

— O să vă căsătoriţi?

Stai, ce?

Morana s-a uitat la Tristan cu ochii mari, neştiind cum să răspundă. Tristan a clătinat din cap.

— Nu înainte de-a o găsi pe Luna.

Dante a dat din cap, cu o privire gânditoare.

— Ştii, există un motiv pentru care Alianţa a fost atât de înfloritoare sub conducerea celor trei. Tata şi Gabriel s-au ocupat de afacere, iar tatăl tău se ocupa de informaţii.

— Eu pot să mă ocup de afacerile din Portul Umbrelor, s-a auzit vocea lui Tristan de pe scaun.

— Eu, de afacerile din Tenebre, a adăugat Dante.

Morana a dat din cap, prinzând ideea.

— Iar eu, de informaţii.

Dante s-a dus la biroul care îi aparţinuse tatălui său şi a scos o sticlă de cristal cu whiskey vechi. A turnat în trei pahare şi le-a întins câte unul.

— Pentru Alianţă, a închinat el.

— Pentru găsirea fetelor dispărute, a continuat Tristan.

— Pentru viitor, a spus Morana şi a ciocnit cu ei, privindu-i pe amândoi în ochi.

Acum, erau familia ei.

Şi aveau de parcurs un drum lung împreună.

epilog

Futu-i!

Tristan se uita la firul de păr negru ce flutura prin aer de fiecare dată când femeia de lângă el răsufla, plutind ușor înainte de a cădea la loc pe pielea ei moale. Când dormea așa, părea liniștită. Fragilă. Îi amintea de fetița care-i zâmbise cândva.

Dintr-o clipă în alta, avea să se trezească, iar el avea să vadă din nou focul din sufletul ei în ochii strălucitori. Ochii care îl vrăjiseră dintotdeauna. Copil fiind, nu înțelegea ce era greutatea care-i apăsa pieptul. La maturitate, începea să învețe. Ea îl privise, cu ghearele pregătite să înfrunte lumea, iar ura, căldura și acum inima ei erau toate ale lui.

Femeia asta micuță cu suflet de războinic îl dezarma. Era un tip inteligent, dar creierul ei era diferit de tot ce cunoscuse el vreodată și uneori îl făcea să se simtă ca un idiot. Dar asta nu-l deranja absolut deloc.

A trecut încet cu degetul peste umărul ei, minunându-se de moliciunea pielii ei neîntinate, până în jos pe abdomen, arcuindu-și buzele. Știa că uneori își sugea abdomenul, încercând să și-l aplatizeze. Ea nu știa, nu înțelegea c-ar fi putut să se îngrașe și tot ar fi fost cea mai frumoasă ființă pe care o văzuse vreodată.

Și pentru o femeie atât de deșteaptă, era încă nedumerit de ce îl alegea de fiecare dată. Pe el.

Ea îi sărutase mâinile mânjite de sânge, îi atinsese cicatricile câştigate prin durere şi de câte ori se uitase la el văzuse doar bărbatul din el. Aşa fusese dintotdeauna, Morana lui. Şi cu toate că nu putuse niciodată să-i ofere ceva, se străduia în fiecare zi. Dacă ea avea să-şi regrete vreodată decizia, nu voia să se gândească prea mult la ce era în stare să facă.

Telefonul lui a bipăit pe noptieră.

Ea s-a mişcat, scoţând un sunet adorabil de enervare, apoi s-a cuibărit confortabil în curbura gâtului său, iar răsuflarea ei i-a încălzit pielea. El a zâmbit şi a citit mesajul.

A ajuns.

O mulţumire pe care nu crezuse niciodată că o va simţi l-a învăluit ca o pătură, încălzindu-l din interior. Sărutând-o pe frunte, s-a desprins de ea şi s-a ridicat să plece.

— Unde te duci? s-au auzit cuvintele ei înăbuşite de pernă.

Futu-i, ce drăguţă era dimineaţa!

— Am ceva pentru tine.

A văzut că-i stârnise curiozitatea şi că a deschis un ochi cu un geamăt.

— Sper că nu e vorba de sex, fiindcă o să te omor, Tristan. Dacă te mai apropii de păsărica mea o săptămână, te ucid.

I-au zvâcnit buzele înainte să se poată abţine.

— Aseară nu te-ai lamentat.

— Ba da, l-a contrazis ea şi s-a ridicat.

Când lumina a căzut pe gâtul ei, i-a văzut urmele de pe piele. Era copleşit de satisfacţie. Îi plăcea chestia asta. Chiar foarte mult.

Clătinând din cap, a ridicat jaluzelele și a scăldat dormitorul din apartament în lumina soarelui.

Morana a mijit ochii și s-a prăbușit la loc pe pernă, gemând.

— Nu pot să mă mișc. Mă doare.

Tristan s-a aplecat, a luat-o în brațe cu tot cu cearșafuri și a dus-o în baia spațioasă. Așezând-o în picioare, a sărutat-o ușor pe buzele umflate, aproape convins că l-ar fi mușcat de limbă dacă mai insista. Probabil nici nu știa cât de mult îl amuza. Era o emoție care nu-i fusese niciodată familiară până la ea.

Cu pieptul mai ușor decât oricând, i-a pregătit o baie, știind că fusese puțin prea intens noaptea trecută. Dar, la urma urmei, avusese un motiv întemeiat.

După ce a turnat în apă sărurile de baie care stăteau acum aliniate pe rafturi, a sărutat-o încet încă o dată, uitându-se în ochii ei languroși și extrem de satisfăcuți.

— Vino după mine când termini, a murmurat el, lipit de buzele ei, și a lăsat-o în pace să-și relaxeze corpul.

După ce a scos cearșafurile murdare, a făcut patul, fredonând o melodie. S-a oprit însă când și-a dat seama că fredonează.

Oare asta însemna să fii fericit?

Clătinând din cap, s-a dus către baia de oaspeți, și-a făcut duș și s-a bărbierit, pregătindu-se pentru o nouă zi. Devenise o rutină pentru ei ca el să gătească micul-dejun în timp ce ea se pregătea. Puțini știau cât de mult îi plăcea să gătească. I se părea foarte satisfăcător să creeze ceva delicios din ingrediente simple.

Dar s-o hrănească pe Morana? Era aproape ca o euforie după care tânjea. Îi plăcea să-i citească pe față. Încă de la început, o hrănise și știuse foarte bine că-i plăcuse mâncarea lui. De fiecare dată când o vedea închizând ochii, cu răsuflarea tăiată, după prima înghițitură, se

excita puţin. Dar, mai mult decât atât, era bucuria de-a se conecta cu ea, de-a şti că gesturile lui o făceau fericită. Iar el tânjea după asta.

Amestecând ouăle, Tristan se întreba cum aveau să se schimbe lucrurile de acum înainte. Noaptea trecută avusese loc o petrecere menită să anunţe oficial că el şi Morana preluaseră conducerea afacerilor mafiei din Portul Umbrelor. Ambii lideri muriseră săptămâna trecută, aşa că lucrurile fuseseră cel puţin turbulente.

După discuţii îndelungate, Dante urma să preia controlul în Tenebre, iar Tristan trebuia să conducă Portul Umbrelor. Avea să fie o nouă alianţă, o nouă eră, între fraţi. Era, în fond, perfect. Tristan nu iubise niciodată Tenebre — oraşul era plin de prea multe amintiri pe care ar fi preferat să le lase deoparte. Iar Morana adora apartamentul din Portul Umbrelor, aşa cum iubea şi oraşul, dacă era sincer. Mai mult, adora faptul că motocicleta lui era aici, aşa cum îi spusese după ce o scosese la plimbare cu câteva nopţi în urmă.

Clădirea era deja a lui, dar acum avea să devină sediul central al mafiei din oraş. Trebuia să angajeze personal, să pună la punct securitatea şi să ridice nivelul de protecţie. Dacă aveau să-şi construiască viaţa aici, trebuia să ştie că era cât mai sigur posibil.

În timp ce bătea ouăle, gândurile i s-au îndreptat spre Dante şi o îngrijorare subtilă i-a încolţit în minte. Îl preţuia pe nesuferitul ăsta şi, în ultima vreme, simţise ceva mai întunecat în el decât oricând înainte. Încercase să discute cu el despre asta, să-l facă să se deschidă şi să-i povestească ce se întâmplase în perioada în care fusese sub acoperire, dar Dante păstrase tăcerea. Iar cu Amara dispărută fără urmă, Tristan era îngrijorat — nu doar pentru ea, căci ţinea la ea, ci şi pentru Dante.

Sunetul paşilor l-a făcut să ridice privirea spre femeia care devenise de atâta timp raţiunea lui de a exista,

încât nu mai știa unde se termina el și unde începea ea. S-a pus în locul lui Dante, întrebându-se ce ar face dacă ea ar dispărea acum fără nicio explicație.

Paharul din mâna lui s-a spart.

— Ce dracu'! a exclamat ea, coborând treptele până la el.

Tristan respira pe nas, amorțindu-și durerea doar cu puterea voinței și uitându-se la ea. Cu părul strâns într-un coc neglijent, ușor strâmb, cu ochelarii dreptunghiulari pe nas, îmbrăcată într-o rochie simplă și vaporoasă, înflorată, îi tăia răsuflarea.

— Te doare? La naiba!

Apucându-l de mâna dreaptă tăiată, Morana a deschis robinetul și a lăsat apa rece să-i curgă peste palmă, chiar dacă tăietura l-a usturat o clipă. Tristan a privit în jos la singura femeie care se interesase vreodată dacă îl durea ceva și și-a lipit buzele de fruntea ei, încercând să-și controleze furtuna de sentimente. Uneori, simțea că o să explodeze din cauza emoțiilor pe care ea le scotea la suprafață din inima lui odinioară moartă.

Fără să aibă habar de frământările lui, i-a luat cealaltă mână și era pe punctul de-a o strecura sub apă când a observat banda de pe degetul lui.

Plănuise să-i arate mai târziu, dar în momentul în care ea a ridicat privirea spre el cu ochii curioși și frumoși, sălbăticia ei de tigroaică ce torcea doar pentru el l-a făcut să simtă că ceva din pieptul lui începea să se topească.

— Sunt un om cinic, Morana, a spus el, luând-o de mână ca să-i atragă atenția. Nu cred în căsătorii. Nu cred în bărbații care poartă inele lângă soțiile lor doar ca să le scoată mai târziu. Dar cred în loialitate. Cred în devotament.

A văzut că ochii îi străluceau, știa că înțelegea deja despre ce era vorba. Nu era surprins — uneori, îl cunoștea

mai bine decât se cunoştea el însuşi. Femeia înflăcărată care-i încălzea oasele reci şi însingurate era un dar pentru viaţa chinuită de până atunci.

— Nu pot să mă însor cu tine, i-a spus el, nu înainte de a-mi îndeplini promisiunea pe care i-am făcut-o surorii mele.

Ea a dat din cap că înţelege.

— Dar nu vreau să intri vreodată într-o încăpere fără să ştii că fiecare parte din mine, din bărbatul dat peste cap şi din băiatul pierdut, îţi aparţine.

Vedea efectul cuvintelor lui asupra ei. Când şi-a plecat ochii şi s-a uitat la mâna lui, buzele îi tremurau. Răsuflând adânc, scoţând astfel în evidenţă muşcătura lui pe decolteu, a mângâiat banda de pe inelarul său stâng cu mâinile tremurânde.

Apoi, a dezlipit-o încet şi a văzut tatuajul mic pe care şi-l făcuse în urmă cu două nopţi.

L-a privit şi el, mulţumit de curbură şi de cuvântul care se vedea cât se putea de clar.

Morana.

— O, la naiba! a auzit-o icnind înainte de a ridica ochii la el.

Plângea în hohote, iar lacrimile o făceau să mijească ochii într-un mod adorabil. Deşi era convins că ea i-ar fi tras un picior dacă i-ar fi spus asta.

— Sunt a naibii de îndrăgostită de tine, Tristan Caine, a bolborosit ea, apăsându-şi faţa în pieptul lui şi presărând sărutări pe inima care-i bătea cu putere.

El şi-a înăbuşit neîncrederea pe care cuvintele ei i-o trezeau automat şi a respirat adânc. Accepta că ea — Morana Vitalio cea frumoasă şi deşteaptă, care ar fi putut găsi un bărbat de un milion de ori mai bun ca el — îl iubea, aşa distrus cum era. Păcat că nu avea s-o lase niciodată să-şi dea seama de asta. De acum, rămăsese cu el pe cap.

A sărutat-o ușor în creștetul capului, bucurându-se că părea atât de mică lângă el. Uneori uita, văzând-o atât de aprigă, că era micuță.

Voia să-i mărturisească faptul că și el o iubea.

Și nu știa cum să i-o spună, cum s-o verbalizeze. Poate într-o bună zi avea s-o facă. Spera ca într-o bună zi să poată. Până atunci, putea pur și simplu să-i arate.

A invitat-o la o întâlnire la *Crimson*.

I se părea potrivit, dat fiind că acolo începuse totul. A mâncat, apoi a dus-o la toaletă și a degustat-o și pe ea, pentru că o durea prea tare ca să-l suporte, iar el nu se putea abține. Dar îi plăcea privirea din ochii ei, imediat ce-și revenea după orgasm. Se uita la el cu un zâmbet prostuț care făcea ceva să răsune în pieptul lui găunos. Voia s-o țină dependentă de chestia asta doar ca să-i vadă zâmbetul în fiecare zi a vieții lui.

Acum, stând în parcarea apartamentului lor, o privea uitându-se la cadoul lui.

— Cred că faci mișto de mine!

Femeia de lângă el a sărit în sus de bucurie, oferindu-i un zâmbet atât de strălucitor, încât i-a tăiat naibii răsuflarea.

Cei trei tipi din spatele lui au chicotit. Nu-i plăcea în mod deosebit de ei, dar îl urmaseră din Tenebre până în Portul Umbrelor din motive pe care doar ei le știau. Unul dintre ei, Vin, era destul de priceput la cuțite. Dante avea încredere deplină în el, și asta era suficient pentru Tristan. Cât organiza sistemul în oraș, voia să aibă figuri familiare în jur, în care să aibă încredere.

În momentul ăla, singurul lucru care îl împiedica să le tragă un pumn era faptul că vedeau cu toții micile mușcături din dragoste pe care le lăsase pe gâtul ei seara trecută. Știau că era a lui. Iar asta îi aducea o bucurie imensă.

Futu-i, când venea vorba de ea, chiar era omul peșterii, așa cum îi plăcea să-l numească.

Tocmai nevoia asta primară de-a o revendica, de a-i arăta că era a lui, după petrecerea de aseară, dusese la un maraton sexual care ținuse o noapte întreagă. Un maraton care-l secase de ultimele picături de spermă și sudoare. A sărit pe ea din momentul în care au intrat în apartament și i-a tras-o în dreptul ferestrelor afurisite care-i plăceau ei atât de mult. Apoi pe blatul din bucătărie, pe scări și în cele din urmă în dormitor. Era puțin spus că până la final fusese epuizat.

Vedea cum se uita la Mustangul roșu din 1969, o replică exactă a mașinii ei, și pipăia metalul mașinii. Știa că-i era dor de fosta mașină, știa cât se atașase de ea.

Le-a făcut semn băieților să-i lase singuri și s-a apropiat de ea.

— Îți place? a întrebat-o, vrând să știe că alegerea lui nu fusese în zadar.

Ea a dat din cap.

Înainte ca el să mai spună ceva, i-a luat mâna în mâinile ei mici și l-a tras spre lift, apăsând butonul către casă.

— Mulțumesc pentru o primă întâlnire minunată, domnule Caine, i-a spus ea, privindu-l pe după ochelari.

Privirea i s-a oprit pe buzele ei umflate, urmărindu-le conturul. S-a întors apoi spre oglindă, unde reflexia lor i-a captat atenția. Nu se sătura niciodată de imaginea asta. Și-a amintit prima dată când se rezemaseră de perete și-o priviseră împreună, în noaptea în care ea rămăsese pentru prima oară pe teritoriul lui. Atunci, ceva îi tresărise în piept, văzând cât de mică părea ea lângă el.

Arăta la fel ca atunci, dar acum zâmbea mai des. Poate că nici măcar nu-şi dădea seama, dar el o surprindea adesea muşcându-şi buza, vorbind cu mai multă însufleţire, gesticulând mai mult când vorbea. Era mai vie ca oricând, iar faptul c-o vedea aşa îi provoca o bucurie intensă, greu de descris. Ştia că era un om cu răni adânci. Ştia că nu avea să-i poată oferi niciodată tot ce merita. Dar încerca din răsputeri, iar fiecare zâmbet al ei era recompensa lui.

Era exact ceea ce îi ceruse tatăl ei să promită cu ultima suflare.

Era exact ceea ce, cu ultima lui suflare, tatăl ei îl pusese să jure că va face.

„Ai grijă de ea", spusese el, iar Tristan simţise deodată că îi leagă ceva. Cunoşteau amândoi durerea de a pierde tot ce aveau mai drag, ştiau cum e ca speranţa să-i împingă să se agaţe de ultima brumă de luciditate. Îl întâlnise de câteva ori de-a lungul anilor şi de fiecare dată Tristan o urmărea pe fiica lui. Nu că i-ar fi povestit vreodată despre profunzimea obsesiei lui. Nu, nu era deloc o idee bună.

Uşile s-au deschis, aducându-l înapoi în prezent, iar ea, ca un far călăuzitor, s-a îndreptat direct spre ferestre, admirând priveliştea spectaculoasă a nopţii în timp ce tunetul răsuna pe cer.

Şi-a scos pantofii cu toc şi i-a aruncat într-o parte. Pe urmă, s-a aşezat în faţa ferestrei, în camera întunecată, exact aşa cum fusese în noaptea în care viaţa lui se schimbase pentru totdeauna.

Ea a bătut uşor cu palma locul de lângă ea, privindu-l cu ochi strălucitori.

Iar el a urmat-o, ca un fluture îndrăgostit, gata să ardă în iad, atât timp cât îl privea aşa.

— Am şi eu ceva pentru tine, i-a spus ea încet, deschizându-şi poşeta neagră şi întinzându-i un plic simplu.

Tristan a privit plicul, confuz.

— M-am întâlnit astăzi cu tipul de la aeroport, a explicat ea.

Tristan a simțit același nod strângându-i stomacul, așa cum i se întâmpla mereu când ea menționa un alt bărbat. Deși încerca să-și țină gelozia în frâu, adevărul era că știa ce fel de bărbați trăiau în lumea asta — oameni fără moralitate, fără scrupule, fără decență. Ar fi văzut-o și ar fi luat-o fără să le pese de voința ei. Reputația lui era singurul lucru care o proteja, oricât de mult ar fi deranjat-o. Ar fi încercat s-o fure, dar n-ar fi îndrăznit să-l înfrunte.

Totuși, nu-i plăcea chestia asta. Futu-i!

— Am făcut o înțelegere cu el, așa că i-am spus câteva lucruri pe care voia să le știe, iar el mi-a dat asta, a continuat ea, ignorând flacăra posesivă care-i curgea prin sânge.

Tristan a privit-o în ochi timp de un minut, citind fiecare nuanță de măsliniu din irișii căprui-deschis. Își deschisese inima în fața lui. La naiba cu oricine ar încerca să-i ia lumina. I-ar fi sfâșiat cu mâinile goale. Inspirând adânc, încercând să-și calmeze impulsul posesiv, s-a uitat în jos la plicul din mâinile lui și l-a rupt, scoțând o bucată simplă de hârtie.

Era o adresă.

Inima îi bătea mai tare decât o făcuse de mult timp, uitându-se întâi la scrisul de mână, apoi la ea. Era un loc aflat la cinci ore în afara orașului.

— Am verificat deja adresa, i-a spus Morana cu voce tremurândă, conștientă de ce ar putea însemna asta. E o casă. Mergem mâine.

Voia să-i mulțumească, să-i spună că tot ceea ce făcuse și continua să facă pentru el îl făcea să se simtă cel mai norocos nenorocit de pe planetă. Dar cuvintele, ca de obicei, nu i-au ieșit de pe buze. Dar ea înțelegea. Întotdeauna înțelegea, la naiba!

Voia să-i spună că „iubire" era un cuvânt prea slab pentru tot ce se întâmpla în el când era vorba de ea. Ea îl schimbase, îl reașezase pe dinăuntru. Așa cum o planetă atrage deodată o lună în orbita sa, îl legase de ea, îi dăduse direcție mai mult decât își imagina, îi oferise un scop pentru a exista.

Era gravitația lui, planeta lui, și era pierdut fără ea.

Cu trecuturi scăldate în moarte, cu începuturi pătate de sânge, el găsise ceva atât de prețios, încât, uneori, se întreba dacă n-ar fi trecut prin toate astea din nou doar pentru a o întâlni.

Ploaia bătea în ferestrele de afară, tunetul răsuna, iar el s-a aplecat spre ea, spunându-i tot ce simțea, așa cum știa el, printr-un sărut. Iar ea s-a agățat de el.

Mereu se agăța de el.

Și, cu femeia pe care o iubea alături, căutând-o pe cealaltă pe care o pierduse, Tristan se simțea iubit. Acceptat.

Întreg.

Și ar fi trecut prin toate, din nou, doar pentru ea.

Seria Dark Verse *continuă cu povestea lui Dante și a Amarei.*

Sper că v-a plăcut călătoria Moranei și a lui Tristan. Dar acesta nu este sfârșitul și îi veți reîntâlni. Vă rog să lăsați o recenzie / o evaluare înainte de a trece la următoarea aventură.

Mulțumiri

Niciodată n-am crezut că o să mă apuc de scris până în urmă cu câțiva ani, când sănătatea mintală a început să-mi fie afectată și poveștile au devenit refugiul meu. Prin urmare, primele mulțumiri vor fi mereu pentru oamenii uimitori care au fost alături de mine de la început, familia fanilor mei, care m-au susținut cu o dragoste cum n-am mai simțit niciodată. Voi sunteți motivul pentru care am descoperit cine sunt și mă faceți mai puternică în fiecare zi.

În al doilea rând, pentru părinții mei — n-aș fi cine sunt fără voi. M-ați făcut să cred că pot zbura până în văzduh, că pot plonja în toate oceanele, că pot reuși sau da greș, iar voi m-ați iubi orice ar fi. Voi sunteți stâlpii mei de susținere, oriunde aș fi în lume, și sunt norocoasă să fiu a voastră.

Vreau să mulțumesc, de asemenea, întregii comunități literare care m-a acceptat cu brațele deschise. Pentru toți bloggerii și amatorii de cărți de pe Instagram care au luat-o razna odată cu mine și mi-au apreciat cartea, vă mulțumesc. A fost un dar neprețuit să împart cu voi pasiunea mea pentru tot ce înseamnă cărțile de dragoste, să vă văd talentul în filmulețele și fotografiile voastre sau pur și simplu să vorbesc cu voi. Pentru toți prietenii pe care mi i-am făcut în această comunitate, care mă fac să zâmbesc și să mă înduioșez. Vă mulțumesc pentru dragostea voastră. Nu știți ce mult înseamnă asta pentru mine.

Și pentru Nelly. Prietena mea uimitoare, talentată, vizionară, care a acceptat cu generozitate când am rugat-o să creeze coperta cărții mele. Ești o nestemată și mulțumesc stelelor mele norocoase în fiecare zi pentru tine. De câte ori creezi ceva, mă lași fără cuvinte. Nu cred că voi putea să exprim vreodată cât de mult te iubesc și cât de recunoscătoare sunt pentru fiecare zi în care mă tolerezi. Mulțumesc. Nu mi-aș fi imaginat pe altcineva capabil să facă dreptate acestei povești. Nu exista altă alegere pentru mine.

Pentru prietenii mei, știți cine sunteți. Vă mulțumesc că ați fost atât de răbdători cu mine când dispăream cu zilele și eram, practic, o prietenă de rahat. Vă iubesc al naibii de mult.

Pentru tribul meu de cititori, darurile cu care m-ați onorat mă lasă fără cuvinte. Abundența cu care mă copleșiți îmi umple fiecare zi. Vă mulțumesc mult, mult de tot. Voi faceți lumea asta un loc mai bun.

Cel mai important, vreau să-ți mulțumesc ție, cititorule, pentru că ai pus mâna pe cartea mea și ai ales să o citești. Dacă ai ajuns până aici, îți sunt recunoscătoare pe vecie. Sper că ți-a plăcut, iar dacă nu, îți mulțumesc că ai ales-o. Apreciez enorm că ți-ai făcut timp pentru ea. Te rog, lasă o recenzie înainte de a trece la următoarea aventură literară.

Îți mulțumesc foarte mult!

Era gravitația mea, planeta mea, și sunt pierdut fără ea.

— Tristan Caine

REAPER

Ce se întâmplă atunci când vântul de nestăpânit și marea fără sfârșit se ciocnesc în întunericul nopții?

Tristan „Predator" Caine nu era pregătit pentru Morana Vitalio. După o viață trăită sub un jurământ pe care l-a încălcat într-o noapte ploioasă, se trezește sfâșiat între un trecut dureros și un viitor nesigur. Un singur lucru îi este clar: viața ei încă îi aparține.
Pentru Morana, granița dintre dușmani și aliați s-a estompat. Tot ce prețuia s-a năruit, iar necunoscutul o învăluie cu amenințarea lui. Libertatea și viața ei atârnă de un fir de păr, într-un teritoriu unde pericolul pândește la fiecare pas. Și totuși, o singură certitudine rămâne: viața lui i-a aparținut dintotdeauna.
Cu douăzeci de ani de istorie care îi leagă, Tristan și Morana pornesc împreună în căutarea adevărului. Însă curând își dau seama că dispariţiile misterioase ale fetelor nu sunt decât începutul.

Secretele bine îngropate încep să iasă la lumină.
Piesele de domino încep să cadă,
Iar furtuna e pe cale să se dezlănțuie.

18+ MIDNIGHT BOOKS

ISBN 978-630-6546-32-0